"Bu kitap, dolabınızın içinde yaşayan o canavarın ta kendisi."
—GRADY HENDRIX

EVDEKİ TUHAF OLAYLAR

JOSH MALERMAN

OLİMPOS®

Çeviren: Aslı Dağlı

EVDEKİ TUHAF OLAYLAR

JOSH MALERMAN

OLİMPOS®

Evdeki Tuhaf Olaylar
Josh Malerman
Orijinal Adı: Incidents Around the House

© 2026, Olimpos Yayınları
© 2024, Josh Malerman

Çeviren: Aslı Dağlı
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Hakan Şahin
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-8729-46-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

EVDEKİ TUHAF OLAYLAR

JOSH MALERMAN

Çeviren: Aslı Dağlı

OLİMPOS®

Finnegan ve Elliott'a,
Çocukken başkalarının göremediklerini gördükleri için

YAZARIN NOTU

Bu kitabın kendine özgü formatı bilinçli bir tercihtir: anlatı/eylem sola yaslı, diyaloglar ise girintili ve aralıklıdır. Hepsi bakış açısını vurgulamak adına: Bu hikâye bir çocuk tarafından anlatılmaktadır.

JM

İyi geceler, Baba!
İyi geceler, Anne!

Anne ve Baba odamdan çıkıyor.
Yorganımı çeneme kadar çekiyorum.
Öbür Anne dolaptan çıkıyor.

Selam, diyorum.
Seni tekrar gördüğüme çok sevindim.

2

Bela, diyor Anne bana. Yemeğini ye.
Karnım hiç aç değil, diyorum.
Olsun. Yine de tabağındakini bitir.
Ama karnım—
Birkaç dakikam var, sadece birkaç dakika. Sonra işe gideceğim. Hatırladın mı? Sebze meyve alabilelim diye üç beş kuruş kazanmak için gittiğim yer hani. Peki sana düşen ne? Yemeğini yemek. Bana biraz yardımcı ol.

Üç beş kuruş mu? diye soruyorum.

Bazen bana öyle geliyor, tatlım. Sanki kazandığım para diğer insanların kazandığından çok daha azmış gibi.

Yemeğimi yiyorum. Anne bana hep yulaf ezmesi veriyor. Baba bana hiç kahvaltı hazırlamıyor çünkü bir keresinde bana yumurtayla sosis yaptı ve ben de kusana kadar yedim. Sonra da Anne ona kızdı. Yani şimdilerde kahvaltımı bir tek Anne hazırlıyor. Ama Baba da bulaşıkları yıkıyor.

Seni seviyorum, diyor Anne. Bela?

Ağzım yulaf ezmesi dolu.

Ben de seni seviyorum diyeceksin, diyor Anne. Bana bunu bir daha söyletme, tamam mı?

Ta'am.

Seni seviyorum, Bela.

Ben de seni seviyorum.

Kafanı kurcalayan bir şey mi var? diye soruyor.

Yok bi' şey.

Ama kafamı kurcalayan bir şey var. Geri dönüşüm kutusuna bakıyorum.

Bela, diyor Anne. *Yemeğini ye.*

Nereye gidiyor? diye soruyorum.

Ne nereye gi—

Sonra baktığım yere bakıyor.

Ciddi ciddi geri dönüşümün ne olduğunu mu soruyorsun şimdi bana?

Başımla onaylıyorum. Sabrı tükenmiş gibi görünüyor.

Nereye gittiğini bilmiyorum, diyor.

Gittiği yer daha iyi bir yer mi peki?

Nereden daha iyi bir yer?

Bizim olduğumuz yerden?

Anne söylediğim bir şeye şaşırdığında baktığı gibi bakıyor bana.

Ne demek istediğini anlayamıyorum, diyor Anne. Sanırım esas mesele bir şekilde geri dönmesi... başka bir şey olarak.

Başka bir şey.

Karanfilleri düşünüyorum.

Bela—

Ama ikiletmesine gerek yok. Yemeğimi yiyorum. Sonra masadan kalkıyor.

Babanı üzme, diyor Anne.
Ne zaman döneceksin? diye soruyorum.
Henüz bilmiyorum. Geç kalabilirim. Hiçbir fikrim yok.

Pestili çıkmış gibi görünüyor. Anne ne zaman böyle görünse Baba hep öyle diyor. Anne kahverengi deri ceketini giyiyor. Siyah pantolonunu. Ben hiçbir yere gitmek zorunda değilim çünkü hâlâ yaz. Baba sürekli çalışıyor. Anne'nin başını kaşıyacak vakti yok. En azından öyle diyor.

Görüşürüz, Bela, diyor Anne.
Bay bay.

Mutfaktan çıkıyor. Baba odasında çalışıyor ve Anne'nin kapıdan çıkmadan önce ona veda edip etmediğini duymuyorum. Sessizce üst kattaki odama çıkıyorum. Koridordaki çiçekli masanın yanında bir saniyeliğine duruyorum.
Öbür Anne daha şimdiden dolabımın önünde dikiliyor.
Öyle yapacağını bildiğim hâlde suratını o şekle sokmasını istemiyorum.
Aynı Anne gibi sabrı çabucak tükenir.
Karanfiller hakkında konuşmak istediğini biliyorum.
Odama giriyorum.
Ve ona el sallıyorum.
Ve yatağımın kenarına oturuyorum çünkü konuşmayı pek sever.
Son zamanlarda dolaptan sık sık çıkıyor.

Şimdi bana doğru yürüyor. Havada süzülüyor sanki.
O da yatağa oturuyor. Yavaşça. Yanıma.
Ve soruyor:

Kalbine girebilir miyim?

3

Anne'yle Baba'ya Öbür Anne'den ilk bahsettiğimde bana güldüler. Uyku vaktiydi ve Anne'ye iyi geceler dedim ve ardından bir kere daha dedim ve Anne dedi ki,

Neden iki kere söyledin, Bela?

Ve ben de dedim ki,

Öbür Anne'ye iyi geceler diledim.

İkisi de gülümsedi ve gözleri koskocaman oldu. Baba korku filmlerindeki gibi tuhaf bir ses çıkardı. Sonra Anne'nin gülümsemesi silindi ve dedi ki,

Öbür Anne kim, Bela?

Ama utandım. O yüzden dedim ki,

Öf, çok yorgunum!

Baba tekrar güldü ve ışığı söndürdüler, sonra odamdan çıktılar ama Anne'nin kapı aralığından bana son kez baktığını gördüm. Gözlerini benimkilere dikti. Sonra o ve Baba kendi odalarına gittiler.

Öbür Anne yatağımla duvar arasındaki boşlukta, yani yatağımın diğer tarafında çömelerek onların gitmesini beklediği yerde, her zaman yaptığı gibi homurdanarak doğruldu.

4

Anne işe gideli en fazla on dakika oldu ama Baba daha şimdiden bana sesleniyor.

Bela, yukarıda mısın?
Evet.
Bela?
Evet!
Aşağı gel. Tek başına oynamak zorunda değilsin.
Yalnız değilim.
Ne?
Sen de evdesin.
Aşağı gel. Sana yapacak bir şeyler bulalım.
Zaten bi' şeyler yapıyorum.

Baba merdivenden çıkıyor. Öbür Anne tuvaletime giriyor. Okuldaki çocuklar odamın bitişiğinde bir tuvalet olduğu için şanslı olduğumu söylüyorlar.

Burada ne yapıyorsun? diye soruyor Baba.
Bi' şeyler.
Odanın ortasında öylece dikiliyordun.

Hayır, hiç de bile.
Bela.
Şimdi ne yapacağımı düşünüyordum.

Baba burnuna pis bir koku çalınmış gibi havayı kokluyor. Tuvalette saklanan Öbür Anne'yi görmesini istemiyorum. Öbür Anne'nin onunla konuşmasını istemiyorum. Bana sorup durduğu şeyi Baba'ya sormasını istemiyorum.

Bu koku da ne? diye soruyor Baba.
Bana gelmiyor.
Ciddi misin? İğrenç bir koku.

Bir kez daha havayı kokluyor. Tuvalete doğru yürüyor.

Aşağı inmeye hazırım, diyorum.
Bekle biraz.
Hadi, Baba!
Hayır. Bekle biraz.

Baba tuvalete girerken bekliyorum. İçeri girip gözden kayboluyor. Öbür Anne'nin Baba'yı görünce suratını o şekle sokup sokmadığını merak ediyorum.
Sonra sifonun sesini duyuyorum ve Baba tuvaletten çıkıyor. Parmağının ucuyla pıt pıt karnıma vuruyor.

Sen iyi misin? diye soruyor. İçerisi benzinliklerdeki tuvaletler gibi kokuyor.

O da ne demek? diye soruyorum.

Dönüp son kez tuvaletten yana bakıyor. Tuvaletten gelen ses kesiliyor. Sifon susuyor.

Hadi, diyor Baba. Alt katta takılalım. Ben çalışırken sen de çalışma odasında oyun oynayabilirsin. Harika bir Michigan yapbozumuz var.

Şahane bir yapboz. Bütün yollar, şehirler, eyalet kuşu (kızılgerdan), eyalet çiçeği (elma çiçeği) ve hatta eyalet bayrağı bile var. Dünyada en sevdiğim bayrak Michigan'ınki.

Olur, diyorum.

Gülümsüyor ama bana o gece Anne'nin açık yatak odası kapısından baktığı gibi bakıyor. Aklımdan geçenlerin hepsini söylemediğimden şüphelenir gibi.
Arkasında, Öbür Anne tuvaletin kapısından dışarıyı gözetliyor.

Hadi, gidelim, diyorum.

Sabırsızlığın annene çekmiş, diyor Baba. Sanırım enerjinin illa bir yere gitmesi gerekiyor.

Başka bir yere giden enerjileri düşünüyorum. Karanfilleri düşünüyorum.

Sanki eskiden dışarıda daha sık oynamıyor muydun? Yoksa bana mı öyle geliyor? diye soruyor Baba.

Bilmem.

Seni huzursuz etmek istemiyorum, diyor. Sadece seni çalışma odasının penceresinden izlediğimi, ön bahçede koşup oynadığını hatırlıyorum.

Bilmem.

Deb bugün ne yapıyormuş?

Bilmem.

Peki ya öbür arkadaşların?

Birbirimize öylece bakakalıyoruz çünkü ikimiz de başka arkadaşımın olmadığını biliyoruz. Anne'yle Baba var. Bir de Deb. Ve Kelvin tabii.
Öbür Anne'yle kendimi bildim bileli arkadaşız. Ama son zamanlarda aynı soruyu sorup duruyor. Eskiden dolaptan çıkmak için geceyi beklerdi ama şimdilerde sabah ben daha yataktan kalkmadan oradan çıkmış oluyor.

Her neyse, diyor Baba. Sadece eskiden yaptığın kadar çok şey yapmanı istiyorum. Egzersiz falan. O tür şeyler.

Haklı. Eskiden daha çok şey yapardım. Sokakta oynardım. Ama sonra Öbür Anne'nin beni üst katın penceresinden izlediğini görürdüm. Ben dışarıdayken ya aşağı inip çalışma odasında Baba'yla konuşmaya kalkışsaydı mesela?
Baba başımın tepesini okşuyor.

Merak etme, diyor. Hepimiz böyle dönemlerden geçeriz. Mesela ben! En son ne zaman egzersiz yaptım ki?

Gülümsüyor. Ben de gülümsemeye çalışıyorum.

Yapboz, diyor. Ona... *zihin* egzersizi gözüyle bakabilirsin. Bence o da sayılır.

Baba'nın peşinden odamdan çıkıyorum. Aşağı iniyoruz ve dönüp arkama bakmıyorum çünkü Öbür Anne'nin gözlerinin üstümde olduğunu biliyorum.
Son zamanlarda gözü hep üstümde sanki. Gece gündüz.

5

Baba masasının başında çalışıyor. Ben de kanepede oturup yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyorum. Çalışma odasının kapısı yok ve antrenin diğer tarafından yemek odasına giriliyor. Sürekli yukarı bakmamaya çalışıyorum ama ne zaman bir gıcırtı duysam başımı kaldırıp bakıyorum.

Aslında bundan hiç haberim yoktu, diyor Baba telefonun diğer ucundaki kişiye. Bilsem hiç fena olmazdı.

Yapboz zor. Baba'nın bunun altından kalkabileceğimi düşünmesi hoşuma gidiyor. Onun çalışma odasındaki kitaplar da öyle. Yetişkin kitaplarını seviyorum. Bütün kelimeleri okuyamıyorum ama yine de onlara bakmak çok hoş. Kitap sayfalarına bayılıyorum. Bir keresinde bunu Baba'ya söyledim ve raftan bir kitap alıp açtı, uzunca bir süre sayfaya baktı, sonra da, *Görüp görmediğimden emin değilim ama senin görmen çok hoşuma gitti*, dedi.

Ah şu lanet olası Himalaya hesabı yok mu, diyor Baba.

Telefonu az önce kapadı.

Nesi var ki? diye soruyorum.
Bir sürü iş.
İş eğlenceli bence, diyorum.
Evet, şey...
Boş boş oturmaktan daha iyi.

Baba hafifçe gülüyor.

Bunu sana ben mi öğrettim? diye soruyor.

Omuz silkiyorum.

Aslına bakarsan güzel felsefe, diyor. Yine de bazı projeler insandan diğerlerine nazaran daha çok şey alıp götürür.

Evet. Mesela Bay Brown'ın bizden bütün sınıfın önünde konuşmamızı istediği zaman gibi.

Konuşma yapmayı sevmiyor musun?

Korkuyorum.

Ah, korkulacak bir şey yok ki.

Elimde değil.

Ama güven bana, diyor Baba. Bu korkundan ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi. Hayatın boyunca sahne korkusu yaşamak istemezsin. Geçmişe dönüp senin yaşındaki hâlime öğretebileceğim bir şey olsaydı...

Sahne korkusu yaşamamak mı olurdu?

Kesinlikle.

Neden?

Çünkü hayatta çok sık karşına çıkıyor. Bir düşün: Daha bu sabah bir saat telefonda konuştum. Bu da konuşma yapmaya benziyor. Biliyor musun? Şu anda Anne de bir tür konuşma yapıyor. Hatta lanet olası sigorta şirketini aradığında bile konuşma yapmak zorunda kalıyorsun.

Ben sigorta şirketini aramıyorum ki.

Lafın gelişi.

Ama komikler.

Olabilir. Biraz. Ama gerçekten... bir dahaki sefere Bay Brown senden sınıfın önünde konuşma yapmanı istediğinde... Patlat esaslı bi' tane. Sırana çıkıp gür bir sesle konuşmaya başla. Sahne korkusundan kurtulmak için ne yapman gerekiyorsa onu yap.

Bunu düşünüyorum. Anne duysa bana sıraya *çıkmamamı* söylerdi. Ama Baba'nın ne demek istediğini anlıyorum. Korkmayan çocukları kıskanıyorum. Korkacak hiçbir şeyi olmayan çocukları.

Artık konuşma yapmaktan korkmayacağım, diyorum.

Baba tek elini kaldırıyor çünkü telefonu çalıyor. Tavan gıcırdıyor. Yapbozla uğraşıyormuş gibi davranıyorum ama aklım başka yerde.
Tavan gıcırdıyor.

Şimdi olmaz, diyorum.

Bunu yüksek sesle söylememeliydim. Baba'nın bana Öbür Anne'yi sormasını istemiyorum.
Ama Baba telefonla konuştuğundan beni duymadı.
Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum.
Eskiden sadece geceleri gelirdi. Sonra ara ara gündüzleri de gelir oldu.
Onu ilk kez gün ışığında gördüğümde saklandım.
Sanırım yakınlaşıyor. Zaten evde olmasına rağmen. Zaten yatakta yanıma oturabiliyor olmasına rağmen.
Yakınlaşmak. Aklıma gelen tek kelime bu.

Eskiden dolabın içinden bana öylece bakardı. Sonra dolaptan çıktı. Sonra konuşmaya başladı.
Sonra da soru sormaya.

Şimdi olmaz, diyorum tekrar.

Yukarıda bir göz görüyorum. Sanki tavanda göz şeklinde bir delik var.
Belki de tavan dedikleri koskoca bir yüzdür.
Baba telefonu kapıyor.

Ne oldu? diye soruyor.
Hiçbir şey.

Tavana bakıyor.

Korkmuş görünüyorsun, diyor. Az evvelki o sahne korkusu muhabbeti yüzünden mi oldu?

Başımla onaylıyorum.

Tüh, üzgünüm, diyor. Böyle şeylerin zorluğu da bu. Korkuların hakkında ne kadar konuşursan seni o kadar ürkütür. Ama ona izin verme.

Baba nefesini verirken tuhaf bir ses çıkarıyor. Tam o sırada tavan gıcırdıyor ama o duymuyor, ben de başımı kaldırıp yukarı bakmıyorum.

İşim bittiğinde birlikte film izlemeye ne dersin? diye soruyor Baba.
Anne'nin eve dönmesini beklememiz gerekmez mi?
Ah, annen geldiğinde saat kaç olur bilmiyorum.

Anne eskiden hep evde olurdu. Eskiden üçümüz oturur, film izler, yemek yerdik.

Ne filmi? diye soruyorum.
Orası sana kalmış. Hey, sen ve ben neyiz?

Gülümsüyorum.

Ayrılmaz ikiliyiz, diyorum.
Aynen öyle, diyor.

Doğru cevabı vermişim gibi parmaklarını şıklatıyor. Sonra yine telefonu çalıyor ve sessiz olmam için tek elini kaldırıyor.
Yukarı bakıyorum.
Öbür Anne yukarıdan bakışlarıma karşılık veriyor.
Ayağa kalkıyorum ve Baba telefonla konuşurken çalışma odasından çabucak çıkıyorum. Öbür Anne'yi görmesini istemiyorum.
Merdivenden çıkmaya başlıyorum. Yukarıdan bir gıcırtı gelince Öbür Anne'nin yerden kalktığını, yüzünü halıdan kaldırdığını anlıyorum.
Acele ediyorum. Ona Baba'yı rahat bırakmasını söyleyeceğim. Eskiden dolaptan hiç çıkmazdı. Şimdi arada sırada odamdan çıktığı bile oluyor.
Daha odama varmadan yatağın gıcırtısını duyuyorum. Odama girmeden onu görüyorum. Yatağımın kenarında oturuyor. Yüzü diğer tarafa dönük.
Onu böyle görmekten hoşlanmıyorum. Çünkü kollarının arkalarını görebiliyorum ve kollarının arkasında simsiyah kıllar var.
Telaşla içeri giriyorum ama söylemek istediğim şeyi söylemiyorum.

Söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Ona Baba'nın gözüne görünmemesini söylemiyorum. Bana sorup durduğu şeyi Baba'ya sormamasını söylemiyorum.
Gerçi söylemeye vaktim de olmuyor.
Çünkü o önce davranıyor.

Bela, kalbine girebilir miyim?
Hayır, diyorum.
Lütfen? diyor. İzin ver gireyim.
Hayır, diyorum.

Mutsuz görünüyor. Okulda anne babalarımızdan başka kimsenin bize dokunmasına izin vermememiz tembihlenmişti. Kalbime girmesi dokunmakla aynı şey mi?

Arkadaşların arasında lafı bile olmaz, diyor.

Evet dersem Öbür Anne'nin ne yapacağını bilmiyorum.

Hayır! diyorum.

Suratını yine o şekle sokuyor. Ben de koşarak odamdan çıkıyorum. Arkama bakmıyorum. Koşarak merdivenden inip çalışma odasına dalıyorum. Baba hâlâ masasının yanında ayakta duruyor. Telefonunu elinden bırakırken diyor ki,

Film seçebildin mi?
Evet! diyorum.
Hangisi? Ayrıca neden nefes nefesesin? N'aptın? Sırtında taş mı taşıdın?
Göstereceğim, diyorum. Acele et! Filmi hemen şimdi izlemek istiyorum!

Çalışma odasından çıkıp koridorun sonundaki oturma odasına doğru koşuyorum.

Tamam, tamam! diye bağırıyor Baba. Senin kadar heveslisine de hiç rastlamadım. Sakın hevesini kaybetme!

6

Ben ve Baba üçüncü filmimizdeyiz. Güneş battı ve evin içi daha karanlık ama onun akşam yemeğini hazırlayışını izledim çünkü Anne'nin dediğine göre evimiz "açık planlı" bir evmiş, yani oturma odasından mutfakta olup biten her şeyi görebiliyorsunuz. Çalışma odasının bulunduğu koridorun sonundayız ve Baba ara sıra ayağa kalkıp oradan bir şeyler alıp geliyor çünkü sadece film izliyor olsa bile çalışıyor. Bunu her yapışında ondan acele etmesini istiyorum çünkü evin o tarafında merdiven var ve Baba'nın olmadık bir gıcırtı duymasını istemiyorum.

"Hafif filmler" izliyoruz. Baba herkesin âşık olduğu bol şakalı filmlere böyle diyor. Bazen ben odamdayken Anne'yle Baba'nın hafif olmayan filmler izlediklerini duyuyorum. İnsanın ödünü patlatan gürültülü müzikler, çığlık atan insanlar ve şiddet sesleri. Eskiden Öbür Anne yatağımın ayak ucunda dikilir ve hafif olmayan filmleri duymayayım diye elleriyle kulaklarımı kapardı. Ama o zamanlar daha küçüktüm. Baba filmdeki bir espriye gözlerini deviriyor ama şakanın hoşuna gittiğini görebiliyorum. Anne soğuk şakalara güldüğü için onunla dalga geçiyor ama Baba bunu dert etmiyor. Bence Anne'nin onunla dalga geçmesine bayılıyor. Belki de böyle filmler izlerken birbirlerine âşık olmuşlardır.

Keşke Anne burada olsaydı da Baba'ya biraz daha âşık olsaydı.

Sesi duydun mu? diye soruyor Baba. Sanırım annen geldi.

Anne'ye kulak kabartıyorum.

Daha gelmedi, diyorum.

Baba saate bakıyor. Kaşlarını çatıyor.

Bir ses duyar gibi oldum, diyor.

Ayağa kalkıyor. Ben de hemen ayaklanıyorum.

Urs? diye sesleniyor Baba.

Ursula. Anne'nin ismi çok havalı. Baba'nın ismi Russ, o da fena sayılmaz.

Urs, geldin mi?

Baba'nın peşinden oturma odasından çıkıyorum ve koridoru arşınlayarak merdivenin dibinde duruyoruz.

Urs?

Dönüp sokak kapısını çevreleyen cam tuğladan pencerelerden dışarı bakıyor. O sırada ben de yemek odasına göz atıyorum. Karanlıkta yemek masasının başında mı oturuyor yoksa? Bu o mu?

Ne oldu? diye soruyor Baba. Neden nefesini tuttun?

O da yemek odasına bakıyor ama onu görmüyor.
Belki de o değildir.
Öbür Anne şimdiye dek alt kata hiç inmedi.
Baba çalışma odasına girip pencerelerden dışarı bakarken ben de karanlık yemek odasına adım atıyorum ve soluk sesi duyuyorum.

Alt katta mısın? diye soruyorum.

Sokak kapısı o kadar aniden açılıyor ki çığlığı basıyorum.
Meğer Baba haklıymış. Anne gelmiş.

Siz ikiniz! diyor Anne.

Sesi azıcık yüksek çıkıyor.

İkiniz de hayalet görmüş gibisiniz.

Anne antrenin ışığını yaktığında yemek odasına bakıyorum ve masanın başında kimsenin oturmadığını görüyorum. Orada karanlıkta oturmuş, ağır ağır nefes alan kimse yok.

Romantik komedi izliyorduk, diyor Baba.

Anne gülümsüyor.

Ay ne korkunç, diyor Anne. Sonra bana dönüyor: Uslu durdun mu?

Sabahtan beri bir tuhaf, diyor Baba.

Hiç de bile, diyorum.

Anne çantasını güçlükle omzundan indirip antredeki banka bırakıyor ama koyduğu yer kenara çok yakın olduğundan çanta düşüveriyor.

Eyvah, diyor Anne. Ne *gece* ama.

Çantasını yerden alıyor ve doğrulduğunda Baba onu öpmeye çalışıyor. Sanırım izlediğimiz filmler yüzünden.
Ama Anne onun yanından geçip koridordan oturma odasına doğru yürüyor ve o esnada da şöyle diyor:

Ben olmasam siz ikiniz ne yapardınız? Russ, bir içki ister misin?

Bu sorunun cevabı... diyor Baba.

Sonra ikisi birden, *Daima evettir*, diyor hep bir ağızdan.

Hadi bakalım, Bela, diyor Anne. Babanın uyku saatinin gerçekliğine inanmıyor oluşu var olmadığı anlamına gelmez.

Baba bana bakıyor.

Sence gerçek mi? diye soruyor.

Yemek masasında gördüğüm şeyi düşünüyorum. Oradaki şekli.

Ne gerçek mi? diye soruyorum.

Baba gülümsüyor.

Uyku saati, diyor. Sence uyku saatinin gerçekliği var mı, yoksa...

Parmaklarını oynatıyor.

...her şey bir hayalden mi ibaret?

Anne, Baba'nın içkisini getiriyor ve kendisi için hazırladığından bir yudum alıyor.

Gerçek, diyor Anne. Kafandaki saçlar kadar gerçek.

Saçlarıma dokunuyor.
Öbür Anne'nin kollarının arkasını düşünüyorum.

Yukarı, diyor Anne.

Başıyla merdivenin dibini işaret ediyor.

Gidip hazırlan, tatlım, diyor. Az sonra yanında olurum.

Üst kata yöneliyorum. Baba'nın arkamdan fısıldadığını duyuyorum. Arkama döndüğümde öpüşüyorlar.
Basamakların geri kalanını tırmanırken karanfilleri düşünüyorum. Arkadaşlar arasında her şeyin nasıl da karşılıklı olduğunu.
Tekrar arkama baktığımda Anne yürüyerek görüş alanımdan çıkıyor ve Baba onun arkasından bakıyor.
Evde bizden başkasının olabileceği akıllarının ucundan bile geçmiyor.
Çok iyi.
Öbür Anne'nin Anne'yle ya da Baba'yla karanfiller veya arkadaşlar hakkında konuşmasını istemiyorum. Bana sorup durduğu şeyi onlara sormasını da istemiyorum çünkü evet de diyebilirler, hayır da. Doğru cevabın hangisi olduğunu bilmiyorum. Anne yüksek sesle Baba'ya sesleniyor ve onların sil baştan birbirlerine âşık olduklarını hayal ediyorum. Hep iyi olsunlar istiyorum. Anne'yle Baba'nın hayvanat bahçesinde gezdiğimiz

gün yaptıkları gibi, Chowder'daki bir gölde yüzerken yaptıkları gibi el ele tutuşmalarını istiyorum.
Tek istediğim bu.
Hep öyle olmaları.

Bela.

Öbür Anne yatağımda oturuyor, yüzü bana dönük.

Selam, diyorum.

Eskiden onu gördüğümde heyecanlanırdım. Dolabın kapaklarının açılmasını iple çekerdim. Ama artık beni korkutuyor. Söyledikleri de. Sorusu da.

Kalbine girebilir miyim?

Cevap vermeme fırsat kalmadan Anne alt kattan sesleniyor.

Bela! Hazırlandığını duyamıyorum!
Biraz daha gürültü yap! diyor Baba.

Alt katta gülüşüyorlar.
Ama Öbür Anne gülümsemiyor.
Cevap vermemi bekliyor.

Hayır, diyorum.

Ardından banyoma koşuyorum, kapıyı arkamdan kapıyorum ve diş fırçama davranıyorum.
Ve soruyu bastırmak için elimden geldiğince gürültü yapıyorum.

7

Anne yatağımın kenarında oturuyor. Geç saatlere kadar çalışırken giydiği kıyafetler hâlâ üzerinde. Deri ceketini bile çıkarmamış. Gözleri biraz ıslak gibi.

Farklı kokuyorsun, Anne, diyorum.

Ellerini kokluyor. Sonra da gömleğini.

Nasıl kokuyorum?

Kapıya bakıyor. Sanki Baba'nın duymasını istemezmiş gibi. Doğrulup oturuyorum ve onu yakından kokluyorum.

Başka biri gibi kokuyorsun.

Anne'nin morali bozuluyor.

Öyle deme, Bela.

Nedenmiş?

Çünkü birine başka biri gibi koktuğunu söylemen hiç hoş değil.

Üzgünüm.

Bana üzülmememi söylemiyor. Sadece kendini tekrar kokluyor. Ceketini çıkarıyor. Sırtı dolaba dönük.

Kahretsin, diyor Anne.

Yastığımı kabartıp uzanıyorum. Birazdan uykuya daldığımı düşünecek. Bazen Anne'yle Baba uyuduğumu sandıklarında bana bazı şeyler anlatırlar.
Birkaç dakika boyunca çıtımı çıkarmıyorum.

Bunu hak ettim, diyor Anne. Çocuğumun bana başka biri gibi koktuğumu söylemesini hak ediyorum.

Uyuduğumu sandığını biliyorum. Uyuyormuş gibi nefes alıp veriyorum. Yüzü odamın kapısına dönük. Karanlıkta gözlerimi azıcık araladığımı görmüyor.

Ne halt ediyorum ben? diyor Anne. Bir ailem var. Bunu neden riske atıyorum?

Hıçkırıyor. Gülmek istiyorum çünkü hıçkırırken komik bir ses çıkarıyor ama uyanık olduğumu anlamasını istemiyorum. Söylediklerini duyduğumu bilmesini istemiyorum.

Tanrım, diyor Anne. *Aman Tanrım.*

Gözlerini yumuyor ve derin mi derin bir nefes alıyor, sonra da üzgünmüş gibi gülümsüyor.
Öbür Anne açık dolaptan çıkıyor.
Duvarın dibinden süzülerek iki duvarın buluştuğu noktaya kadar ilerliyor. Kafası tavanın köşesinde.

Ona gitmesini söylemek istiyorum. Anne'ye gitmesini söylemek istiyorum.

Baban iyi bir adam, diyor Anne.

Usul usul ağlıyor. Ağladıkları zaman Anne'yle Baba'nın ne tür sesler çıkardıklarını biliyorum çünkü Tebelleş öldüğünde ikisi de hüngür hüngür ağladı. Tebelleş sarman kedimizdi.

Bizim için çok çabalıyor, tıpkı benim sizin için çok çabaladığım gibi. Ama bazen...

Öbür Anne karanlık köşeyle bütünleşiyor. Olabildiğince.

Bela? diyor Anne. Uyanık mısın?

Cevap vermiyorum. Ağzımı açmaya korkuyorum. Konuşursam Öbür Anne kalbime girmeyi yine ister mi acaba?

Bunun mantıklı bir açıklaması yok, diyor Anne. Yaptığım şeyin...

Anne'yle Baba sadece içki içtiklerinde böyle konuşurlar. Anne geç saate kadar çalışırken birkaç kadeh içmiş olmalı.
Ayağa kalkıyor, ceketini alıyor, aniden dönüyor ve Öbür Anne duvarın tavanla buluştuğu köşeye biraz daha siniyor.
Anne tiz bir ses çıkararak nefesini tutuyor.
Yüzü bana dönük olmadığından, yani beni görmeyeceğini bildiğimden gözlerimi ardına kadar açıyorum.
Sonra şöyle diyor:

Bir şey mi var orada?

Dolabın yanındaki şifonyerin oraya gidiyor ve elini sanki açacakmış gibi lambanın üstüne koyuyor. Ama açmıyor. Büyük ihtimalle beni uyandırmak istemiyor.
Duvarın tavanla birleştiği yere biraz daha yaklaşıyor.

Az önce gördüğüm de neydi?

Baba kapının eşiğinden konuştuğunda Anne yerinden sıçrıyor.

Ne oldu? diyor Baba.
Tanrım, diye fısıldıyor Anne. *Ödümü* patlattın, Russ.

Baba, Anne'nin baktığı yere bakıyor. Sıra bana gelmeden gözlerimi yumuyorum.

Yatmaya hazır mısın? diye soruyor Anne'ye.

Anne ilk başta cevap vermiyor. Göz ucuyla baktığımda duvarların tavanla buluştuğu noktaya bakmayı sürdürdüğünü görüyorum. Telefonunun fenerini açıp köşeye tutuyor.

Hayrola? diyor Baba.
Bilmiyorum. Sadece... açım, diyor Anne. Yatmadan önce bir şeyler atıştırsam iyi olur.
Buzdolabında tavuk kanadı var, diyor Baba.
Kulağa iyi geliyor. Tamam. Bela bu gece nasıldı?
Harika. Her zamanki gibi.

Onları dikizliyorum. Anne'nin gözleri hâlâ köşede.

Şu yapbozla uğraşıp durdu, diyor Baba. Bence bu meydan okumayı seviyor. Sen nereye bakıyorsun? Örümcek falan mı gördün?

Hayır. Ben... Bilmiyorum.

Telefonun ışığını indiriyor.

Sanırım izleniyormuşum gibi hissettim.
Bir örümcek tarafından mı?
Hayır.
Benim tarafımdan mı?

Şimdi birbirlerine bakıyorlar. Emin değilim ama sanırım Öbür Anne yine dolaba girdi. Eskiden orada yaşadığını düşünürdüm. Fakat bir keresinde ona kalbime girmesi hâlinde bana ne olacağını sorduğumda onun geldiği yere gideceğimi söyledi. Yer değiştireceğiz, dedi. Ben ona dolabın içinde yaşamak istemediğimi söyleyince o da bana esas geldiği yerin orası olmadığını söyledi.

Seni seviyorum, Urs, diyor Baba.
Biliyorum, Russ.

Bir keresinde az daha ona evet diyecektim. Baba insanların hayatta hayırdan çok evet demeleri gerektiğini söylemişti. Maceraların böyle başladığını. Bu yüzden, Öbür Anne kalbime girmeyi ilk istediğinde ona neredeyse evet diyecektim. Cidden. Kendini kötü hissetmesini istemedim. Kızdığında suratının aldığı hâli çok iyi biliyorum.
Bir gün evet diyeceğimden korkuyorum. Öylesine.
Anne'yle Baba'nın alt katta verdiği bir partide Baba'nın arkadaşı Mark'ın "insanlardan ısrarla senin için bir iyilik yapmalarını istersen en sonunda evet diyeceklerini" söylediğini duydum.
Sonra Anne de birinin aklını çelip "kanına girersen" er ya da geç teslim olacağını söyledi.
Öbür Anne benden bir iyilik istiyor. Arkadaşlar arasında lafı bile olmayacağını söylüyor.

Her şeyin karşılıklı olduğunu.
Arkadaşların birbirlerinin karanfil olmasına yardım ettiklerini.
Ama ne demek istediğini bilmiyorum.

Bu aileyi seviyorum, diyor Anne.

Sesinde gözyaşları var.
Sonra Anne'yle Baba odamdan birlikte çıkıyorlar ve karanlıkta tek başıma kalıyorum. Duvarların tavanla buluştuğu noktaya bakıyorum.

Selam, diyor Öbür Anne.

Sesi yanı başımdan geliyor.
Yatağımla duvar arasındaki boşluğa sığamayacak kadar büyük olduğundan iyice dibime giriyor.
Çığlık atıyorum.
Anne ve Baba koşarak geri geliyorlar. Kapı boşluğuna adım attıklarını görür görmez diyorum ki,

Yatağımdan yuvarlanıyordum az daha.

Bir saniye bekliyorlar, sonra Baba gülüyor.

Hiç komik değil, diyor Anne. Bela, dikkatli ol.
Ah, hadi ama, diyor Baba. Herkes hayatının bir noktasında yatağından yuvarlanmıştır. Ergenliğe geçiş ritüeli gibi bir şey bu.
Geri uyu, diyor Anne. Bir daha yuvarlanmazsın.

Bir kez daha duvarların tavanla buluştuğu yere bakıyor fakat Öbür Anne şimdi yatağımın diğer tarafında çömelmiş bekliyor.

İyi misin? diyor Baba.

Evet, diyorum.

Baba havayı kokluyor.

Ne oldu? diye soruyor Anne ona.

Baba biraz düşünüyor.

Bilmiyorum. Bir şey yok. Bu odaya ne zaman girsem burnuma tuhaf bir koku çalınıyor. Şey gibi... kanalizasyon.

Kanalizasyon mu? Yok artık, daha neler!

Geçti, diyor Baba. Öf, neyse. Tesisatta bir sorun varsa hallederiz.

Bana bakıp gülümsüyor.
Öbür Anne'nin yatağımın diğer tarafında nefes alıp verdiğini duyabiliyorum.

İyi geceler, Bela, diyor Anne. Bana bir iyilik yapar mısın?
Neymiş?
Yatağın ortasında uyu.

Ardından gidiyorlar. Ben de Öbür Anne'ye eskiden nasıl da arkadaş gözüyle baktığımı düşünüyorum. İlk tanıştığımızda *gerçekten de* arkadaş olmuştuk. Ve başka kimseye ihtiyacım yoktu! Odamda durup dururken kahkahalara boğulurduk. Saçımı tarardı. Kulaklarımı kapardı. Beni bağrına basardı. Sonra da dolaba geri dönerdi. Ve oradan bana uzun uzun bakardı. Güzel rüyalar göreyim diye başımda nöbet tuttuğunu söylerdi. Gerçi güzel rüyalar görmediğim de olurdu.
Bazen konuşmazdı. Ama nefes alıp verdiğini duyardım. Bazen uyurken de, rüyalarımda da nefes alıp verdiğini işitirdim. Bazen de gözlerimi açtığımda telaşla dolaba geri döndüğünü görürdüm.

O zamanlar arkadaştık.
Peki hâlâ öyle miyiz?
Güzel rüyalar görmemi istiyor mu hâlâ?

Ha! diye bağırıyor Baba koridorun ilerisinden.

Odalarında bir şey düştü.
Baba gülüyor.
Sonra Anne de gülmeye başlıyor.

Sana bunun bir ergenliğe geçiş ritüeli olduğunu söylemiştim! diyor Baba.

Güldükleri için sevinmeye çalışıyorum. Her zaman gülmelerini *istiyorum*.
Ama Öbür Anne'nin yatağımın yanı başında nefes alıp verdiğini duyabiliyorum.
Ve bir cevap beklediğini biliyorum.
Eskiden arkadaştıysak... şimdi neyiz peki?
Doğrulup oturuyorum.
Bir kez daha Anne'yle Baba'ya seslenmeyi düşünüyorum.
Sonra Öbür Anne'nin halının üzerinde kayarcasına ilerlediğini işitiyorum.
Dolabın kapakları yavaşça kapanıyor. Ben de Anne'ye ya da Baba'ya seslenmekten vazgeçiyorum.
Bırakayım da gülsünler, diyorum.
Lütfen, hep böyle gülsünler.
Sonsuza dek.

8

Deb'le birlikte Chaps Park'taki salıncaklardayız. Buraya çok sık geliriz. En sevdiğim yerlerden biri çünkü ahşaptan yapılma kocaman bir tırmanma parkuru var, ayrıca köprüleri, halatları ve kaydırakları da var. Baba buradaki bir anımızı hatırladıkça kendini gülmekten alamaz. Küçükken bir keresinde kaydıraktan kayarken hızımı ayarlayamayıp yüzüstü kumlara kapaklanmıştım ve ona zırlamaya başlayacakmışım gibi bakmış ama sonra gülmeye başlamıştım ve kalkıp merdivenin başına geri dönmüştüm çünkü tekrar yapmak istiyordum. Anne'yle Baba'nın beni buraya birlikte getirdiği günlere bayılıyorum.

Baban neden gelmedi? diye soruyor Deb.

Evde çalışıyor, diyorum. Anne'nin de başını kaşıyacak vakti yok.

Deb çok soru soruyor. Anne, Deb'in annesinin de öyle olduğunu söylüyor. Annesinin adı Carly. Şu anda Carly ve Anne büyük ağaçların ve tuvaletlerin yakınındaki bankta oturmuş, sohbet ediyorlar.

Konuşurken sürekli ellerini kullanıyorlar.

Anne'nin bugün yine başka biri gibi kokup kokmadığını merak ediyorum. Carly'nin de bunu fark edip etmediğini.

Annem okulda silah araması yapacaklarını söylüyor, diyor Deb.

Aynı şeyi ben de duydum. Anne'yle Baba buna çok kızdılar. Baba eliyle güm diye mutfak tezgâhına vurdu ve dünyanın "boktan" bir yer olduğunu söyledi. Anne benim önümde ağzını bozduğu için onu paylamak üzereydi ki sustu çünkü sanırım ona hak veriyordu.

Gerçekten çok tuhaf olacak, diyor Deb. Bu aralar okul çantalarımızda sırlarımızı taşımasak iyi ederiz.

Karanfilleri düşünüyorum. Tıka basa karanfil dolu bir okul çantasını.
Bir yandan sallanıp diğer yandan çene çalıyoruz. Anne bir keresinde bana herkesin "bir şeyden" korkarak yaşadığını anlatmıştı. Herkesin deli gibi korktuğu "bir şey" olduğunu. Korkarak yaşamak istemediğini ve korku içinde yaşadığımı görürse "kalbinin kırılacağını" söylemişti.

Birinin canını yakar mıydın? diye soruyor Deb bana.
Sanmıyorum, diyorum.
Peki biri benim canımı yakıyor olsa? diyor Deb. Beni kurtarmak için onun canını yakar mıydın?
Ah, o zaman evet.

Sallanırken Deb'den daha fazla yükseliyorum fakat sonra o daha yükseğe çıkıyor ve aynı hizaya geldikçe laflamaya devam ediyoruz.

Güzel, diyor. Çünkü ben de senin için aynısını yapardım.
Ne yapardın? diye soruyorum. Beni nasıl kurtarırdın?

Anne banktan bana bakıyor. Koyu renk camlı, kocaman bir güneş gözlüğü takmış. Boynuna beyaz bir şal dolamış. Yaz henüz bitmedi ama artık bazı günler diğerlerinden daha serin oluyor. Anne kılık değiştirmiş gibi görünüyor. Fakat bana baktığını anlayabiliyorum. Dün gece yatağımın kenarında otururkenki hâli geliyor gözümün önüne. Her şeyi "riske attığını" söyledi.

Şey, diyor Deb yavaşlayarak. Galiba ne olduğuna bağlı.

Ben de yavaşlıyorum. Çok geçmeden ikimiz de sallanmayı kesiyoruz.

Diyelim ki odamdayım, diyorum. Ve dolabımda bir kadın yaşıyor.

Deb kıkırdıyor.

Korku hikâyelerine bayılırım, diyor.
Ciddiyim, diyorum. Beni dolabımda yaşayan bir kadından kurtarmak için ne yapardın?

Düşünürken Deb'in yüzü buruşuyor. Ayakkabısının burnuyla toprağı eşeliyor.

Orada yaşaması kötü bir şey değildir belki de? diyor.
Peki ya kötüyse? diye soruyorum.
O zaman annenle babana söylerdim.

Anne'ye bakıyorum. Bankın ucunda oturmuş konuşurken gerçekten de ellerini çok kullanıyor.

Baba'nın parmaklarını şıklatıp ayrılmaz bir ikili olduğumuzu söylediğini düşünüyorum.
Anne'yle Baba da ayrılmaz bir ikili mi?

Onların da canının yanmasını istemem, diyorum.
Haklısın, diyor Deb. Peki o kadının sana ne gibi bir zararı dokunabilir?
Mesela beni korkutabilir.
Bunu hiç istemezdim.
Ama arkadaş olduğumuzu söylüyor. Çünkü eskiden öyleydik.
Arkadaş mı? diyor Deb.
Evet, diyorum. Eskiden odamda sessizce oyunlar oynardık.
Ne oynardınız?

Sorusu garip hissetmeme neden oluyor. Oynadığımız oyunların isimlerini bilmiyorum.

Kim gözlerini kaçırmadan daha uzun süre bakacak falan işte, diyorum.
Tuhafmış.
Peki ben yatağımda yatarken tuvaletten izlese beni? diye soruyorum.
O zaman onu *şişlerdim!* diyor Deb.

Bunu yüksek sesle söylüyor. Dönüp annelerimize bakıyorum ama neyse ki onu duymadılar.
Şişler miydin?
Evet, diyor. *Bela'yı rahat bırak*, diye bağırırdım. Sonra da onu kılıcımla şişlerdim.

Zalim bir surat hayal ediyorum.

Peki ya kılıç mılıç yoksa? diye soruyorum. Ya uyandığımda onu yatakta yanımda uzanırken bulursam?

Bu oyunu daha fazla oynamak istemiyorum, diyor Deb.

Ya uyandığımda suratını benimkinin dibinde bulursam? Ya gözleri çenesinin altındaysa?

Deb salıncaktan iniyor.

Kes şunu, Bela.
Beni yine de kurtarır mıydın? diye soruyorum.
Kes şunu. Korku hikâyeni daha fazla dinlemek istemiyorum.
Beni dolabımda yaşayan kadından nasıl kurtarırdın?
Artık konuşmak istemiyorum.

Salıncaktan inip Deb'in peşinden tırmanma parkuruna doğru gidiyorum.

Ona yine de beni rahat bırakmasını söyler miydin? diye soruyorum.

Deb tırmanma parkuruna giden yolun geri kalanını koşuyor. Annelerimizin yanına gitmemesi gerektiğini iyi biliyor çünkü ciddi bir şey konuşuyorlar ve şimdi Carly kendini pek iyi hissetmeyen insanların yaptığı gibi başını ellerinin arasına almış olan Anne'den daha çok konuşuyor.

Onu öldürür müydün? diye soruyorum.
Bela, yeter.

Şimdi Deb'in hemen arkasındayım. Metal merdivenden ahşap köprüye tırmanıyor.

Filmlerdeki gibi üzerine su mu dökerdin mesela? diye soruyorum.

Kes şunu, Bela. Başka şeyler konuşalım!

Onu pencereden aşağı mı iterdin?

Bela...

Yoksa onu...

Ama Deb köprü boyunca koşup kare şeklindeki ahşap odalardan birine dalıyor.
Şimdi tırmanma parkurunun altındaki kumlarda bir başıma dikiliyorum.

Gerçekten annene söyler miydin? diye soruyorum. Annenin canının yanması pahasına?

Deb odadan çıkıp yürüyerek sarı kaydırağın başına gidiyor.

Evet! diyor. Evet! Dolabımda zalim bir kadının yaşadığını ve geceleri yanımda yattığını anneme söylerdim!

Baba bazı şeylerin "an meselesi" olduğunu söyler durur. Olacağını düşündüğün bir şeyin olması *sadece an meselesi*dir.

Orada yalnız mısın, Deb?

Küçük ahşap odada benden saklanıyor.

Tabii ki yalnızım, Bela!
Emin misin?
Tabii ki yalnızım!
Emin misin?
Kes şunu!

Anne'yle Baba uyuduğumu sandıklarında benimle konuşurlar. Baba sık sık "nazik biri olmanın önemi" hakkında nutuk çeker. Bir keresinde şöyle dedi:

Yaşlandıkça zekâ ölçütünün nezaket olduğuna daha çok inanıyorum. Çünkü insanın hayatı boyunca atlattığı onca badireden sonra farkındalığını koruması hiç kolay değil. Annenle benim vaktiyle görüp geçirdiklerimizi senin de yaşayacağını düşünmek beni korkutuyor. Bu dünyadan gelip geçmiş herkesin başından çok kötü şeyler geçti ve aynısının senin başına da geleceğini düşünmek ödümü patlatıyor. Sen uyanıkken bunlardan bahsetmiyorum çünkü seni korkutmak istemiyorum. Ne tür bir baba çocuğuna feleğin çemberinden geçeceğini söyler ki? Neyse, galiba günün birinde zaten kendiliğinden öğreneceksin. Hem mesele sadece yıkılan hayaller ve başarısız ilişkiler de değil. Bundan çok daha derin. Var ya, insanların özünde zalim olduğunu fark ettiğim zamanı hâlâ hatırlıyorum. En azından çoğu insanın. Liseden yeni mezun olmuş ve buraya, yani Chaps'e yerleşmiştim. Şu korkunç veri girme işinde çalışıyordum ve görevim, evde bakım hemşirelerinin kaç saat çalıştığını sisteme girmekti. İnanır mısın? Onların o kadar saat çalışarak kazandığından daha fazlasını ben o saatleri sisteme girerek kazanıyordum. Aynen öyle. O zaman bile bunda bir yanlışlık olduğunu görebiliyordum. Her neyse: İş yerinde Oren diye bir adam vardı ve neden bilmem, evde bakım hemşirelerini hiç sevmezdi. Çoğu kadındı ve acayip yoksullardı. Buna rağmen ofiste yanı başımda çalışan bu adam onlardan ölesiye nefret ediyordu. Neyse, maaş çeklerini haftalık dağıtırdık. Hemşireler evlerindeki, dairelerindeki insanların ihtiyaçlarını gördükten sonra gelip ofiste sıraya girerlerdi. Oren'le ben çeklerini dağıtırdık, hemşireler de ofisten ayrılmadan evvel saatlerini doğru hesaplayıp hesaplamadığımızı kontrol ederlerdi. Haklı olarak. Birkaç kez hesabı şaşırdığımız da oldu. Fakat bunun nedenini bir türlü çözemiyordum. Hemşireler saatlerini bildiriyordu, ben verileri sisteme giriyordum, Oren de çekleri yazıyordu. Hemşireler yanıl-

dığımızı söylediğinde ne mi olurdu? Şahsen ben endişelenmelerine gerek olmadığını, sorunu çözeceğimi söylerdim. Ama Oren onlara kafa tutardı. Asıl *yanılanın onlar olduğunu söylerdi. Eğitimsizdiler ve "ikiyle ikiyi toplayamıyorlardı". Bunu yaparken Oren'in yüzünde tarifi imkânsız bir neşe belirirdi ve bu beni çok kızdırırdı. Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen burada seninle otururken bile kızdırıyor. Ne var ki esas tepemi attıran, Oren'in sırf onlara nefretinden maaşlarından kestiğini fark etmem değildi. Oren'in onları azarlarken sık sık bana bakmasıydı; benim de onunla aynı hisleri beslememi beklediğini yüzünden anlardım. Bu zavallı hemşirelerin acı çekmesinden keyif almamı ve onlara çıkışmamı beklediğini. Suratımı ne şekle sokarsam sokayım, ona nasıl bir tiksintiyle bakarsam bakayım yine de onunla aynı hisleri beslediğimi varsayıyordu. Görüyorsun işte, Bela... Buna gaddarlık derler. Gaddarlığın hası budur. Tek bir insanın gaddar olması değil, bütün dünyanın onlarla aynı fikirde olduğuna inanması ve inanmak için de sağlam gerekçeleri olmasıdır.*

Deb, hâlâ orada mısın? diye soruyorum.

Cevap vermiyor. Bana kızgın.
Zalimlik ettiğimin farkındayım.
Kaydırağa tırmanıyorum. Pek kolay olmuyor ama en tepeye ulaşmayı başarıyorum. Deb'in girdiği ahşap oda küçük köprünün diğer ucunda.

Deb? diye sesleniyorum. Bana kızgın mısın?

Ahşap köprüden geçiyorum.

Deb. Özür dilerim.

Karanlıkta sesini duyuyorum. Ağlıyor.

Gerçekten, Deb. Özür dilerim. Başka şeylerden konuşabiliriz.

Uzak dur.

Özür dilerim, Deb. Lütfen annelerimize söyleme. Hadi, çık oradan.

Hayır.

Hadi, kumda oynayalım, diyorum. Özür dilerim!

Karanlıkta yüzünü zar zor görebiliyorum.
Diyor ki,

Bela?

Evet?

Girebilir miyim?

Nereye gireceksin ki?

Kalbine. Kalbine girebilir miyim?

Korkuluğun üzerinden aşağı, oyun alanındaki kum havuzuna bakıyorum. Aşağıda, Deb'in annelerimize doğru koştuğunu görüyorum.

Girebilir miyim, Bela?

Karanlıkta duyduğum, Deb'in sesi.
Derken parmaklar ahşap odanın girişinin iki yanındaki duvarları kavrıyor.
Kıllı parmaklar.

ANNE! diye bağırıyorum.

Köprüde telaşla geriliyorum ve ayağımın kaydırağın tepesine takılmasıyla kaydıraktan tepetaklak düşüyorum. Sonra da kafamı aşağıdaki kumlara güm diye çarpıyorum. Güm diye.
Başım dönüyor.

Anne ve Carly koşarak yanıma geliyor. Kendimi pek iyi hissetmiyorum, başım acıyor.

Yatağımın kenarına tüneyip oturan Baba'yı düşünüyorum.

Yani bence insanın hedefi, başına ne gelirse gelsin nezaketini olabildiğince korumak olmalı. Ne badireler atlatırsan atlat; kaçından yara alırsan al, kaçından yara almadan kurtulursan kurtul. Unutma ki sana kötü davranan biri muhakkak başkalarına da kötülük eder. Anlıyorsun, değil mi Bela? Zalimlik illa yayılacak diye bir kaide yok. Zalim zalimliğiyle kalabilir, zalimlik nazik insanın eşiğinde duvara toslayabilir. Sanırım şöyle söylesem daha iyi: İçine girmelerine izin verme. Onları içeri alma. Sana öğretebileceğim tek bir şey varsa, tıpkı yemek yemek ve uyumak gibi içinde kök salacak tek bir şey varsa o da şu olsun: Elinden geldiğince nazik olmaya çalış. Hayatın boyunca. Başkalarının nelere göğüs gerdiğinin her daim farkında ol. Ve ne yaparsan yap, her şeyden önce, bir başkasının zalimliğinin, bir başkasının gaddarlığının içine girmesine izin verme.

Herkes tepemde dikiliyor. Güneş arkalarından vuruyor. Gözlerimi kısıyorum. Anne'nin koyu camlı gözlüğünde yansımamı görüyorum. İyi olup olmadığımı soruyor. Sesi çok endişeli geliyor. Yine kendisi gibi kokuyor. Gözlüğündeki yansımam korkmuş görünüyor. Küçük görünüyor.

Deb de korkmuş görünüyor. Carly sanki aynı şey onun da başına gelebilirmiş gibi Deb'e sımsıkı sarılıyor. Sanki Deb de şu an aniden kaydıraktan düşebilirmiş gibi.

Bela, diyor Anne. Ne oldu? Nasıl düştün?

Göğsümde buna cevap verecek kadar hava yok. Öksürüyorum. Doğrulup oturmama yardım ediyor, sonra da sırtıma pat pat vuruyor. Onun arkasına, Deb'le Carly'nin arkasına bakıyorum. Başımı kaldırıp tırmanma parkurundaki ahşap odanın girişine göz atıyorum.

Bela? diyor Anne. İyi misin?
Korkuyorum, diyorum. Çok korkuyorum, Anne.

Öbür Anne ilk kez evin dışında.

9

Kafasının üstüne düştü, diyor Anne. İnanabiliyor musun? Kafasının üstüne! Az daha korkudan *ölecektim*. Carly'yle Deb'in de ödü koptu. Çok kötü görünüyordu. Tanrım, Russ. Deb'in beti benzi öyle bir attı ki suratı kireç gibiydi.

Baba bana bakıyor. Hep birlikte mutfak masasının etrafında oturuyoruz. Doktorlardan bahsediyorlar.

Nasılsın bakalım? diye soruyor Baba bana.
İyiyim, diyorum.

Ama aslında Baba böyle sorular sorduğunda kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Aynı anda bir sürü şey hissediyorum.
Bu yüzden ağlıyorum.
Baba yanıma gelip beni kucakladığı gibi dizine oturtuyor.

Geçti, diyor. Parkta küçük bir kaza geçirmişsin. Olur öyle şeyler.

Resmen çakıldı, diyor Anne.

Düştüğümden beri Anne'nin endişesi geçmek bilmedi.

Baba gözlerimin içine bakıp şöyle diyor:

Bir keresinde paralel barlarda yürüyordum ve Klay amcan beni ayaklarımdan tutup çekiverdi. Kaburgalarımın üstüne düştüm. Birini kırdım. Güçlükle nefes alabiliyordum. Babaannen o kadar korktu ki! Tıpkı bugün Anne'nin korktuğu gibi. Ama bir şeyciğim yoktu. Sen de iyi görünüyorsun. Gör bak, senin de bir şeyciğin kalmayacak.

Orasını *bilemeyiz*, diyor Anne.

O hâlde onu doktora götürelim, diyor Baba.

Bana bakıyor.

Doktor Smith'i görmeye gidelim mi, Bela? Ne dersin?

Üst katta bir gıcırtı duyuyorum. Anne ve Baba dışarı çıkmak için beni hazırlarken. İki elimden tutup benimle sokak kapısına doğru yürürlerken.

Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum.

Ve düşünüyorum.

Evet desem ne olur?

Vazgeçer mi?

Vazgeçer mi gerçekten?

Evet desem?

Yaklaşmaktan vazgeçip olduğu yerde durur mu?

Hadi, Bela, diyor Baba. Gidip şu kafana ve kalbine baktıralım.

10

Doktorum Abraham Lincoln'a benziyor. Ona senede bir kere geliyorum, tabii bir sorun olmadığı sürece. Mesela hastalanmadıysam ya da Baba'nın elinin ayarını tutturamayıp sertçe fırlattığı futbol topu yüzünden serçe parmağımın kırıldığı zamanki gibi şeyler olmadıysa. Baba o zaman çok üzülmüştü.
Doktor Smith uzun boylu. Beyaz bir önlük giyiyor. Çenesi boyunca uzanan bir sakalı var.
Duvar kâğıdında ördeklerle kazlar birbirlerini kovalıyor. İçerisi ilaç kokuyor. Muayenehanede küçük bir lavabo ve yeşil lolipoplarla dolu bir kavanoz var. Üzerine beyaz kâğıt serilmiş olan gri mindere oturuyorum. Hep buraya otururum.
Doktor Smith stetoskobunu önlüğünün cebinde taşıdığından bir keresinde Anne'yle Baba eve dönüş yolunda adamın bu hâline gülmekten katılmışlardı. "Ayaklı bir çizgi film karakteri" gibi göründüğünü söylediler. Doktor karikatürü gibi.
Ama şimdi ciddi görünüyor.

Bela, diyor.

Doktor Smith konuşmakta iyidir.

Anlat bakalım, ne oldu, diyor.

Düştü, diyor Anne. Kaydıraktan tepetaklak kayıp düştü.

Ne olduğunu Bela'dan dinlemek isterim, diyor Doktor Smith.

Anne yüzünü hafifçe ekşitse de Doktor Smith bunu fark etmiyor. Bana bakıyor ve sorusuna cevap vermemi istiyor.

Geri geri yürüyordum ve ayağım takılınca kaydıraktan düşüverdim, diyorum.

A-ha. Peki neden geri geri yürüyordun?

Geriliyordum.

A-ha. O vakte kadar hiç denge kaybı yaşadığın oldu mu?

Anne'yle Baba'ya bakıyorum.

Başın mı döndü? diyor Doktor Smith. Kendini bir tuhaf mı hissettin? Yoksa garip bir şey gördüğünü falan mı sandın?

O küçük ahşap odanın girişindeki kıllı parmakları düşünüyorum.
Baba'nın, "Sadece an meselesi," lafını düşünüyorum.
Onlara anlatmak istiyorum çünkü belki de onları uyarmam gerekiyordur. Ama ya onlara anlatırsam ve Öbür Anne benim yerime gidip onlara sorarsa?
Doktor Smith'e diyorum ki,

Hayır.

Pekâlâ, diyor. Hiç mi bir şey olmadı?

Nereye varmaya çalışıyorsunuz? diyor Anne.

Ah, bilmiyorum, diyor Doktor Smith.

Şey, elbette gözüm hep üzerindeydi, diyor Anne.

Anne'yle Carly'nin bankta oturup laflayışlarını düşünüyorum. Anne'nin başını ellerinin arasına alışını düşünüyorum. Sanırım ikimiz de Doktor Smith'e yalan söylüyoruz.

Sadece Bela'nın düşmeden önce kendini nasıl hissettiğini merak ediyorum, diyor Doktor Smith.

Anlıyorum, diyor Anne. Ben de gözümü üzerinden hiç ayırmadığımı söylüyorum.

Urs, diyor Baba. Bela'nın başının dönüp dönmediğini öğrenmeye çalışıyor. Yani... düştü sonuçta.

Aynen öyle, diyor Doktor Smith. Aynen öyle.

Aman iyi, diyor Anne.

Anne endişelenince böyle olur. Çenesi hiç durmaz ve çabuk çabuk konuşur.

Bela, diyor Doktor Smith. Düşmeden önce başın döndü mü?

Hayır.

Tamam. Seni sarsan ya da korkutan bir şey de olmadı, değil mi?

Biraz düşünüyorum ve Anne cevap vermem için başını aşağı yukarı sallıyor.

Aslında biraz korkmuştum.

Ah, diyor Doktor Smith. Peki seni korkutan neydi, Bela?

Duvarlardaki kazlar ördekleri kovalıyor. Kazlar çok zalim, ördeklerse çok korkmuş görünüyorlar.

Öbür Anne, diyorum.

Bu bir desen, aslında hepsi aynı ama tek bir kaza ve ördeğe baktığında insana öbür kazlar öbür ördeklere yetişiyormuş gibi geliyor. Ördeklerden birkaçı çoktan yakalanmış gibi. Yaraları kanıyormuş gibi.
Doktor Smith, Anne'yle Baba'ya bakıyor.

Cidden mi? diyor Anne.
Bela, diyor Baba, bu ismi ne zamandır ağzına almıyordun...

Anne'ye bakıyor.

Taş çatlasın bir iki yıl falan olmuştur, diyor Anne.
Peki Öbür Anne kim? diyor Doktor Smith.

Onlara soruyor. Bana değil.

Biz...
Biz bilmiyoruz, diye tamamlıyor Anne, Baba'nın cümlesini.

Böyle yapmaları çok hoşuma gidiyor. Romantik filmlerdeki insanlar da birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar.

Çocukça bir şey, diyor Anne. Ardından Baba'ya dönüyor: Akşamki partiyi iptal etmeliyiz.

Doktor Smith bana bakıyor.

Kaydırağın tepesinde hayali bir arkadaş gördüğünü mü sandın? diye soruyor.
Sandığınız gibi değildi, diyor Anne. Devasa bir tırmanma parkuruydu.
Bela? diyor Doktor Smith.
Bilmem ki, diyorum.

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Bir şey görüp görmediğini sormak nereden aklınıza geldi? diye soruyor Baba, Doktor Smith'e.

Şey, çünkü sevgili Belacığımız gördüğüm çocuklar arasında el göz koordinasyonu en iyi olanı. Güçlü. Ayaklarını yere sağlam basar. Sedyeye zıplayarak tırmanır ve muayenehanemden sekerek çıkar. Dans etmeyi sever. Bela'yı tanıdığım kadarıyla o sebepsiz yere kaydıraktan düşecek bir çocuk değil.

Kaza geliyorum demez, diyor Anne.

Tabii tabii, diyor Doktor Smith. Kesinlikle öyle.

Ama yine de sanki gördüğüm şeyi tamamen anlatmadığımı düşünür gibi bana bakmayı sürdürüyor.

Neyse, şimdi bir de kafana bakalım, diyor. Gerçi gözlerinde hiçbir sarsıntı belirtisi görmüyorum, konuşman da peltek değil ve hiçbir yerin kırılmamış.

Stetoskobunu cebinden çıkarıp diyor ki,

Ben seni muayene ederken eğer istersen kazlarla ördekleri izleyebilirsin, Bela. Göründüklerinden daha enteresanlar. Bazen, özellikle de göz ucuyla bakıyorsam... kazlardan birinin zavallı bir ördeği yakaladığını görür gibi oluyorum.

11

Anne ve Baba bu akşam bir parti veriyorlar. Zaten sık sık parti verirler. Arkadaşları yüksek sesle konuşup kahkahalar atarlar, müziğin sesi de o kadar yüksektir ki insan kendini dans etmekten alamaz. Ayrıca herkes yetişkin içecekleri içer. Parti verecekleri zaman evde yalnız olmamama ve artık kocaman kız olmama rağmen benimle ilgilenmesi için bir bakıcı tutarlar.
Bakıcımın adı Kelvin. Kelvin, Chaps'te liseye gidiyor. Herhâlde şimdiye dek tanıştığım en nazik insandır. Onunla ilk Baba tanıştı. Baba'nın oynadığı spor liginde. Futbol. Ya da softbol, orasını şimdi bilemiyorum. Ama Kelvin'le vakit geçirmek gerçekten eğlenceli. O benim arkadaşım.
Aşağıda müzik şimdiden başladı.
Ve ne var biliyor musun? Ben sadece dans etmiyorum, dansta bir hayli iyiyim.
Doktor Smith koordinasyonumun iyi olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Eskiden dans ettiğimde Anne'yle Baba gülerdi; dediklerine göre, o kadar iyi olmamı beklemiyorlardı. Artık gülmüyorlar. Artık verdikleri partilerde arkadaşları görsün diye dans etmemi istiyorlar. Kelvin de iyi bir dansçı olduğumu biliyor çünkü Anne'yle Baba dışarı çıktığında sevdiğim şarkıları açıp Kelvin'in karşısında dans ederim. Hatta bazen o da dans eder.

Bizdeyken telefonunu elinden hiç düşürmez. Ama yine de bana göz kulak olur. Ocağı açmayayım ya da Anne'yle Baba'nın yapmamdan endişe duyduğu diğer şeyleri yapmayayım diye gözünü üstümden hiç ayırmaz.

Kaydıraktan düştüğüm için Anne'nin bu akşamki partiyi iptal etmek istediğini biliyorum. Ama Baba sorun olmayacağını söyledi. Doktor Smith'in hiçbir şeyciğim olmadığını söylediğini hatırlatıp durdu. Gerçekten de hiçbir şeyciğim yok. Hem parti vermek için doktorun "turp gibi" olduğumu söylemesinden daha iyi ne gibi bir sebep olabilir ki?

Baba böyledir işte, eğlencelidir. Onu çok seviyorum.

Alt katta, Anne ve Baba'yla birlikte mutfağa giren insanların seslerini daha şimdiden duyabiliyorum. Bunlar Amanda ve Dan. Hep en erken onlar gelir, en erken kalkanlar da yine onlardır. Bunun sebebi insanların yüksek sesle konuşmaya başlamasından hoşlanmamaları mı diye merak ediyorum. Evlerinde küçük bir bebekleri var. Daha fazlasını istediklerinden bahsedip dururlar. Anne ve Baba tek çocuk olmama rağmen beni bile zor "idare ettikleri" hakkında şakalar yaparlar ama sonra başlarına gelen en güzel şey olduğumu söylerler hep. Şimdi Amanda, alt katta, Baba'nın söylediği bir şeye gülüyor. Ne zaman gelseler Baba, Amanda'yla Dan'i kahkahalara boğar. Kahkahalarını duymak çok hoşuma gider. Öbür Anne'nin sesine taban tabana zıt bir ses olsaydı bu kesinlikle kahkaha olurdu. Müzik çok yüksek değil, o yüzden aşağıda ne konuştuklarını duyabiliyorum.

Yani Bela düştü, öyle mi? diye soruyor Dan. Amanda anlattı olayı.

Büyütülecek bir mesele değil, diyor Baba. Şimdi gayet iyi.

Aslında, diyor Anne, oradaydım ve o hâlini görünce korkudan ödüm patladı.

Tahmin ederim, diyor Amanda. Zavallı yavrucak.

Doktor iyi olduğunu söyledi, diyor Baba.

İyiyim.

Kafasını vurdu mu? diye soruyor Dan.

Sanmıyoruz, diyor Anne. Ama o anda vurduğunu sandım. Korkunç bir ses çıktı. Belki de ses Bela'dan çıkmıştır. Düşerken. Sanki homurdandı ya da...

Ya da ne? diye soruyor Amanda.

Şey, küçük bir çocuk gibi değil de ihtiyar bir adamın homurtusu gibiydi.

Muhakkak çok korkmuştur, diyor Baba. Koca adam olmama rağmen korktuğumda çıkardığım sesleri düşününce umarım yakınlarda bir kayıt cihazı yoktur diye dua ediyorum.

Amanda ve Dan gülüyor. Ama Anne ciddi.

Parkın yakınından geçen bir arabanın egzoz sesini de duymuş olabilirim, diyor Anne. Belki de Bela'nın ayakkabısı kaydırağa sürtünmüştür. Bilmiyorum. Ama o ses kafamda yankılandıkça... İstediğini alamayan bir hayvanın homurtusu gibiydi.

Kapı çalıyor. Odamdan çıkıyorum. Merdivenin tepesinden, yeni gelen insanlara bakıyorum.

Mark, diyor Baba. Vay vay, *hoş geldin*.

Mark, Baba'nın en yakın arkadaşlarından biri. Geceleri sık sık kendi başlarına parti verirler. Müzik dinleyip çokça içerler. Sesleri yükselir ama hiç sinirlenmezler.

Bela nasıl? diye soruyor Mark. Doktor moktor bi' şeyler dedin.

Ben iyiyim. Ama yetişkinler çok dramatik. Bir keresinde Baba aynen böyle demişti.

Gayet iyi, diyor Baba. Sadece Urs'u biraz korkuttu, o kadar.
Eminim öyledir.
İşte bu yüzden hiç çocuk yapmadın.
Bu ve bunun gibi onlarca nedenden ötürü. Gerçi çocuk yapacak kadını bulamamış olmam hâlâ listenin en başında.

Baba kapıyı kapamaya yelteniyor fakat tam o anda başka bir çift daha geliyor ve böylece parti başlıyor. Odama geri dönüyorum. Üstümü değiştirip parti için seçtiğim kıyafetleri giymek istiyorum.
Ama o kıyafetler dolapta.
Bense şu anda oraya girmek istemiyorum.
Bu yüzden şifonyerimin başına geçip giyecek başka bir şey bulmaya çalışıyorum.
Zil çalıyor.
Alt katta müziğin sesi azıcık daha yükseliyor.
Şifonyerimdeki kıyafetler hoşuma gitmiyor. Dolaba bakıyorum.
Kapakları kapalı.
Karanfilleri düşünüyorum.
Dolabın kapaklarını ben mi kapadım? Artık dolabı açıp kapadığım var mı ki?
Hey! Aşağıdan Kelvin'in sesi geliyor!
Kelvin burada! O kadar heyecanlıyım ki çığlık atabilirim!

Kelvin! diye bağırıyorum.

Koşarak merdivenin başına gidiyorum ve onu basamakların dibinde, insanlarla ayaküstü laflarken görüyorum.

Kelvin! diye bağırıyorum tekrar.

Bela!
Gel de dolaptan kıyafetlerimi almama yardım et!
Bir saniye müsaade et, diyor. Sonra seninim!

Anne onu kapıda karşılayıp elini sıkıyor. Merdivenin tepesine bakıyor, beni görüyor ve sonra da diyor ki,

Hemen gelecek, Bela. Bir dakikalığına mutfağa gelebilir misin, Kelvin?

Öyle olsun. Hâliyle beklemeye koyuluyorum. Anne ona korkup düştüğümü anlatıyor. Bu arada ben gayet iyiyim.
Ben odama dönerken insanlar akın akın gelmeye devam ediyor. Laver'in, Marsha'nın, Amanda'nın, Dan'in, Billy'nin, Anita'nın ve tanımadığım daha nicesinin sesini duyuyorum.
Dolaba bakıyorum.
Kapalı.
Tuvalete bakıyorum.
Kulak kabartıyorum.

Öbür Anne? diyorum.
Bela.

Ama bu gerçek Anne'nin sesi, arkamda, odamın kapısında duruyor.
Ödümü patlattı!

Selam, Bela, diyor Kelvin.

Anne ve Kelvin odama giriyorlar.

Kelvin sana göz kulak olacak, diyor Anne. Her zaman olduğu gibi. Sonra Kelvin'e dönüyor: Canınız isterse aşağıda da

takılabilirsiniz. Raconu biliyorsun. Bela'nın ayağımızın altında dolaşmasını sorun etmiyoruz, aksine yanımızda olsun istiyoruz. Seni çağırmamızın tek nedeni, çocuğumuz nerede diye aklımız çıkmadan zil zurna sarhoş olabilmek.

Kelvin gülüyor.

Evet. Raconu biliyorum.

Sana gelince, diyor Anne. Dans et de herkes görsün. Tabii canın istiyorsa.

İstiyorum!

Anne gülümsüyor. Fakat benim için hâlâ endişeli. Bunu görebiliyorum.

Eee, diyor Kelvin bana. Kıyafetlerin dolapta mı?

Dolaba doğru bir adım atıyor.
Anne tuvalette bir şey görmüş gibi yüzünü buruşturuyor.
Tuvalete giriyor.
Kelvin ellerini dolabın kulplarına koyup bana dönüyor.

N'oldu? Yoksa kıyafetlerin burada değil mi? Bir şey söyleyecekmiş gibi duruyorsun.

Tuvalete bakıyorum. Neden hiç ses gelmiyor? Anne ne gördü?

Bela? diyor Kelvin.

Tuvalete doğru bir adım atıyorum.
Anne dışarı çıkıyor.
Elinde bir havlu var.

Yere atma, Bela.

Dolaba bakıyorum ve o anda Kelvin dolabın kapaklarını açıyor.

Hayır! diye bağırıyorum.

Ama askılardaki kıyafetlerimden başka hiçbir şey yok dolapta.

Bela? diyor Anne.

Bu hâlimi parkta düşmeme yorduğunu biliyorum.

Şunlar, diyorum.

Aşağıdaki partide giymek istediğim kıyafetleri parmağımla gösteriyorum. İçinde dans etmek istediğim kıyafetleri. Morlu mavili bir kostüm. Tıpkı televizyondaki dansçıların giydiklerine benziyor.

Ben de öyle tahmin etmiştim, diyor Kelvin.

Sen halledersin, değil mi Kelvin? Ben aşağı iniyorum, diyor Anne.

Alt kattan bir sürü ses geliyor. Müziğin sesini de iyice açmışlar.

Teşekkürler, diyor Anne ona. Bela, sakın Kelvin'i yorma.

Kelvin morlu mavili kıyafetlerimi dolaptan alıp yatağa seriyor.

Tuvalette değiştir üzerini, diyor. Ve elini çabuk tut. Aşağıda sana bayılıyorlar.

Tuvalete bakıyorum.

Sorun ne? diye soruyor.

Sonra ayağa kalkıp tuvalete kendisi bakıyor.

İçerisi dağınık diye canın mı sıkıldı? Sıkılmasın. Bak şimdi.

Kıyafetlerimi kucaklayıp tuvaletin kapısına gidiyorum ve Kelvin'in diş fırçamla sabunumu çabucak dizerek tuvaleti derleyip toparlamasını izliyorum.

İşte oldu. Artık üzerini değiştirebileceğin güzel bir yerin var. Bilirsin, Bela, küçük şeyler çok büyük farklar yaratabilir. Senin yaşında birinin bunu anlamasını beklemiyorum. Eskiden ben de anlamazdım. Ama doğruya doğru. Temiz bir soyunma odası insana temiz birine dönüştüğünü hissettirebilir.

Ben zaten temizim!

Ah. Evet. Öyle demek istememiştim.

O tuvaletten çıkınca ben de kıyafetlerimle içeri giriyorum.
Kapıyı arkamdan kapıyorum.
Üstümü hemencecik değiştirmek istiyorum fakat tek yapabildiğim küvete bakmak. Baba en son içeri girdiğinde Öbür Anne oradaydı.
Küvette ya da dolapta değilse... şimdi nerede peki?
Alt katta olduğunu hayal ediyorum. Misafirlerin karşısında dans ettiğini.

Bela'nın yanındayım, evet, diyor Kelvin odamda yüksek sesle.

Telefonla konuşuyor. Zaten hep telefondadır. Bence birine fena abayı yakmış.
Elimi çabuk tutuyorum ve parti kıyafetlerimi giyiyorum.

Evet, aşağısı ana baba günü, diyor Kelvin telefonuna.

Aynaya bakıyorum. Sonra küvete göz atıyorum.

Bir dakika, diyor Kelvin. Galiba çatıdan bir ses geldi.

Gülüyor.

Bela? diye sesleniyor. Sizin çatıda sincaplar mı geziyor?

Apar topar tuvaletten çıkıyorum. Kelvin dolabın önünde dikiliyor. İçini daha iyi görebilmek için askıdaki kıyafetlerimi iki yana kaydıracakmış gibi bir hâli var.

Hayır! diye bağırıyorum.

Gülüyor.
Telefondaki kız veledin neden çığlığı bastığını soruyor.

Vay canına, Bela, diyor Kelvin. Seni gücendirdim mi? Bir ses duyduğumu sandım, o kadar. Hadi gel.

Dolabın kapaklarını kapamıyorum. Kelvin'le birlikte odamdan çıkıyoruz.

Seni daha sonra ararım, diyor Kelvin.

Telefonu kapıyor.
Dönüp arkamdaki dolaba bakıyorum. Parti kıyafetlerimin artık asılı olmadığı yere. Orada bir boşluk var sanki. Evde bir delik.

Aşağısı gerçekten yıkılıyor, diyor Kelvin. Bu gece birilerinin günah çıkarma kabini olacağımıza kalıbımı basarım.

O da ne demek?

Hah! Birisi içkiyi fazla kaçırıp gençlere bir sır vermeye karar verecek demek. Sen iyi misin? Aklından ne geçiyor?

Karanfiller, diyorum.

Şey gibi mi... çiçek?

Karanfillerin ne olduğunu biliyorum çünkü Öbür Anne bana onlardan bahsettikten sonra ne olduklarına baktım.

Evet, diyorum.

Ne olmuş onlara?

Merdivenin ortalarındayız.

İnsanı hayata döndürürler, diyorum.

Kelvin kahkahayı basıyor.

Ne demek istiyorsun?

Yüzümü sıcak basıyor. Yoksa utanıyor muyum?

Karanfiller, diyorum tekrar. Arkadaşlar birbirlerini hayata döndürmek için onları kullanır.

Vay canına, diyor. Şahanesin, Bela. Ayrıca haklı olabilirsin. Belki de karanfiller hakikaten insanları hayata döndürüyordur. Çok daha beterlerini duyduğum olmuştu!

Alt kata aynı anda ayak basıyoruz. Bir insan havuzuna dalmaktan farksız. Yetişkinler ellerindeki fincanlardan ve kadehlerden bir şeyler yudumluyor; kimi oturma odasında, kimi mutfakta kimiyse arka verandada ve arka kapı açık.

İçeride dumandan göz gözü görmüyor. Baba'yla Mark'ı güldüren dumandan.

Bela! diyor bir kadın.
Bela! diyor bir erkek.
Bela! Bizim için dans edecek misin?
Bela! Nasılsın?
Bela! Selam!
Bela! Bizim için dans edecek misin?
Bela! Ne zaman dans edeceksin?

Baba. İşte, orada. Bir grup insanın yanından ayrılıp yanıma geliyor.

Selam, ufaklık. Sana da selam, Kelvin. İyi misiniz bakalım? Selam, diyor Kelvin. Evet, harikayız. Bela dans pantolonunu giydi. Bir de karanfiller insanı hayata döndürüyormuş.

Komiğine gitmiş olacak ki Baba gülümseyerek bana bakıyor.

Seni şakacı, diyor Baba. *Reenkarnasyon*[1] mu demek istiyorsun?

Evet, diyorum.

İşte bu. Yatağımın ayak ucunda dizlerinin üstünde dururken Öbür Anne'nin bana bahsettiği buydu.

İyiymiş, diyor Baba. Sonra Kelvin'e dönüyor: Kendini evinde hisset. Canın ne isterse ye, iç. Ve Bela... Gelsene, seni biriyle tanıştırmak istiyorum.

---

1 İngilizcede "carnation" (karanfil) ile "reincarnation" (reenkarnasyon) sözcükleri arasında fonetik bir benzerlik bulunmaktadır; metindeki anlam karışıklığı bu benzerliğe dayanır. –*ç.n.*

Baba beni oturma odasındaki şöminenin oraya götürüyor. Oradaki taşların üstünde bir kadın oturuyor. Kızıl saçlı, iri çerçeveli bir gözlük takmış ve dosdoğru bana bakıyor.

Bela, bu Lois Anthony. Dünyanın dört bir yanından insanlarla çalışıyor.

Merhaba, Bela.

Sanki bir yetişkinmişim gibi tokalaşmak için elini uzatıyor. Gülümsüyor ve gerçekten gülümsemek istermiş gibi görünüyor. Baba onun gibi gülümseyenler için "içten" kelimesini kullanır. Baba'nın insanların nazik olması gerektiğiyle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Zekânın ölçütünün nezaket olduğuyla ilgili söylediklerini.

Baban senin bir Hassas olabileceğini söyledi bana.

Baba'ya bakıyorum.
Bir anlığına gözlerini kaçırıyor ve huzursuz olduğunu anlıyorum.

Bu da ne demek? diye soruyorum.

Lois Anthony bu soruyu sormamı beklermiş gibi başını onaylarcasına sallıyor.

Bazı insanlar bu dünyada diğerlerinden daha fazlasını hissederler, diyor. Bu gerçek bir yetenektir. Ziyadesiyle gurur duyulacak bir şey.

Baba'ya bakıyorum.

Şey, ayrıntılara daha sonra gireriz, diyor. Sadece şunu bilmeni istiyorum... Lois canının istediği her konuda gönül ra-

hatlığıyla konuşabileceğin biri. Yalnızca onunla tanışmanı istedim. Hepsi bu.

Lois gözlerini benden ayırmıyor.

Sakıncası yoksa bir şey deneyebilir miyim? diye soruyor.

Elbette, diyorum.

Lois uzanıp elini omzuma koyuyor. Gözlerini yumuyor.
Bir süre eli omzumda öylece duruyor.
Hayal kırıklığına uğruyor gibi.
Gözlerini açıyor.

Sihir yok mu? diyor Baba ona takılarak.

Lois gülümsüyor.

Aman, ne bilirim ki ben? Günün sonunda ihtiyar bir hippiyim işte.

Yine de kendini beni incelemekten alamıyor. Bana dokunduğunda bir şeyler öğrenmeyi bekliyormuş da öğrenememiş gibi.

Bela!

Anne'yle Baba'nın arkadaşı Marsha oturma odasının girişinden bana sesleniyor. İki elinde de birer bardak var. Yüzü çoktan kızarmış.

Nasılsın, tatlım?

Marsha ne zaman içse benimle konuşur. Öyle tuhaf bir huyu vardır.

Yetişkinlerle takılman çok tatlı! diyor. Benimkiler *hayatta* takılmazlardı. Benden nefret ediyorlar.

Çocukları benden büyük.
Anne, Marsha'nın yanına geliyor. Kaşları çatık ama aslında niyeti kaşlarını çatmak değil.

Bela, bizi yargılamayı bırak, diyor Anne.

Marsha gülerken Kelvin, Anne'nin yanında beliriyor.

-

Bela! Nasıl? Eğleniyor musun?
Evet, diyorum.

Anne, Lois Anthony'ye bakıyor. Sonra Anne, Marsha ve Kelvin kıyafetler hakkında derin bir sohbete dalıyorlar.

Bela, diyor Lois Anthony.

Müzikten onu zar zor duyuyorum. Baba ve arkadaşlarından birkaçı kendilerini çalan şarkıya kaptırmışlar. Ellerinde enstrüman olmamasına rağmen hayali enstrümanlarıyla şarkıya eşlik ediyorlar.

Bir saniyeliğine yanıma gelir misin? diyor Lois.

Baba oradan ayrılmış olmasına rağmen yine de kadının yanına gidiyorum.

Sakıncası yoksa omzuna tekrar dokunabilir miyim? diye soruyor.
Neden?

Parti giderek gürültülü bir hâl alıyor. Öyle ki Kelvin bile holde Marsha'yla bağıra çağıra konuşuyor.

Şey, seninle açık konuşacağım. Tanıştığımızda sahiden de bir Hassas olabileceğini düşündüm ama omzuna dokunduğumda tahminimde haklı olduğuma dair en ufak bir emareye rastlamadım.

Normal.

Evet, normal. Fakat aynı zamanda... değil de. Bu tür konularda genelde yanılmam. Tekrar deneyebilir miyiz?

Olur.

Tamam. Şimdi.

Elini omzuma koyuyor. Derin bir nefes alıyor. Gözlerini yumuyor.

Yüzü çok güzel. Kırışıklıklar güzelliğine güzellik katmış. Teni pürüzsüz ama kırışık. Yaşlı ama genç görünüyor.

Söylesene, diyor. Hayalet görüyor musun?

Bu soru beni korkutuyor.

Hayır, diyorum.

Hayır mı? Baban görüyor olabileceğini söyledi.

Öyle mi? Baba gerçekten öyle mi söylemişti? Hayaletler?

Hayır, diyorum. Benim hayaletlerle işim olmaz.

Peki tek bir hayalete ne dersin?

Gözlerini açıyor.

Tavan gıcırdıyor. Müziğe rağmen gıcırtıyı duyabiliyorum.

Hayır, diyorum.

Lois doğruyu söylemediğimi düşür gibi gülümsüyor.

Pekâlâ, tamam, diyor. Bu defa da hiçbir şey hissetmedim.

Yine de bir şeyi çözmeye çalışır gibi dik dik bakıyor bana.

Teşekkür ederim, Bela, diyor Lois. Bilmeni isterim ki... gördüğün her şey doğal. O anda öyle gelmese bile.

Yürüyerek ondan uzaklaşmaya başlıyorum ve Kelvin'e tosluyorum.

Hey, diyor. Canın ne yapmak istiyor? Dans etmeye hazır mısın?

Bas bas bağıran bir sürü insan. Bas bas bağıran müzik.

Evet, diyorum. Ama bir dakika! Önce ayakkabılarımı giymem gerek!

Neredeler?

Sokak kapısının yanında.

Harika. Hadi gidip alalım.

Kelvin'le birlikte açık mutfağın önünden geçiyoruz. Herkes çene çalıyor, içiyor ve evimiz hiç olmadığı kadar kalabalık. Holün yukarısına doğru yürüyoruz ve Anne'yi yemek odasında, masanın başında, adamın tekinin anlattığı bir hikâyeye gülerken görüyorum. Baba ön verandada; duman âdeta beyaz bir saç gibi onun ve arkadaşları Mark'la Laver'in kafalarının etrafını sarmış. Onlar da gülüyorlar. Neden güldüklerini merak ediyorum, o yüzden o tarafa yöneliyorum fakat Kelvin elimden

tutup "onlara biraz müsaade etmek" gibi bir şeyler geveliyor. Ayakkabılarımı elime tutuşturuyor. Ben de antredeki banka oturup onları giyiyorum. Ardından Kelvin beni holden oturma odasına götürüyor. Aradan sadece bir dakika geçmiş olmasına rağmen içerisi hiç olmadığı kadar kalabalıklaşmış.

Anne partilerde televizyon açılmasına izin vermez. Baba ise televizyonun her şeyi mahvettiğini söyler, tabii açılan program "doğa belgeseli" değilse çünkü "ne olursa olsun hayvanlar her daim izlenmeye layıktır."

Bu gerçekten bir parti, diyor Kelvin.

Öyle olmak üzere, diyorum.

Dans etmeye başlıyorum.

Dans ederken asla kendimi kasmam fakat bu gece kendimi biraz garip hissediyorum. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğunluğu sohbetlerine devam ediyor. Artık küçük bir bebek olmadığımdan dans etmem onlara eskisi kadar eğlenceli gelmiyor belki de. Ama Kelvin benimle dans ediyor, çalan da hayli eğlenceli bir şarkı. Çok geçmeden insanlar teker teker odaya doluşuyor ve kadınlardan bazıları benimle dans etmeye başlıyor. Şimdi Baba ve arkadaşları da odada. Baba beni gördüğünde yüzünde şapşalca bir gülümsemeyle el sallıyor bana. O anda basamakların gıcırdadığını duyar gibi oluyorum ve dansımla müziğe olduğu kadar gıcırtıya da eşlik ediyorum.

Biri bir hikâye anlatıyor.

Bunun bir hayalet hikâyesi olduğunu şıp diye anlıyorum. Zaten hemen herkes anlayabilir. Hayalet hikâyeleri kelimesi kelimesine birbiriyle aynı olmayabilir ama dinleyene sanki öyleymiş gibi gelir çünkü düşündüğümüz kelimeler değil, hayaletlerdir.

Adam diyor ki,

Hiçbirimiz bodruma ayak basmak istemiyorduk, tamam mı? Ama bazen annemin zoruyla oraya inerdik ve istisnasız her seferinde korkudan ödümüz patlardı. Dergi yığınları ve üstü örtülü şu eski dikiş makinesi tıpkı bir insana benziyordu.

Tüylerim diken diken oldu! diyor bir başkası.

İnsanlar gülüyor. Oda şimdi daha kalabalık. Dans etmeyi sürdürüyorum.

Adam diyor ki,

Derken günün birinde annem gidip bodrumdan şu resim kutusunu getirmemi istedi. Resim kutusunun içini istila etmiş olabilecek örümcekler yeterince ödümü patlatmıyormuş gibi bir de lanet kutu bodrumun merdivenden en uzak, en karanlık köşesindeydi.

Bir koşu alıp gelseydin, diyor biri.

Keşke, diyor adam. Ama... kazan da oradaydı.

İnsanların arasından hole doğru bakıyorum. Anne antrede adamın tekiyle dip dibe duruyor. Adam Anne'nin elini tutuyor. Baba oturma odasında, az ötemde arkadaşlarıyla sohbet ediyor. Adam ve Anne suratlarını birbirine yaklaştırıyor ama sonra insanlar araya giriyor ve artık onları göremiyorum.

Baba gördü mü acaba? Yoksa bu adam da mı başka biri gibi kokuyor?

Hayalet hikâyesini anlatan adam diyor ki,

Hâl böyle olunca her zamanki gibi indim bodrumun basamaklarından. Teker teker. Bir yandan da kutuyu kaptığım gibi oradan tüymeye hazırlanıyordum.

Sonra ne oldu? diyor biri.

Tam da o hikâyeyi anlatıyorum ya, Rachel! diyor adam.

Herkes gülüyor.
Şey dışında herkes...
Lois Anthony hâlâ odada. Hâlâ şöminenin önündeki taşın üstünde oturuyor.
Hâlâ bana bakıyor.
Hikâyeyi anlatan adam diyor ki,

Bir şekilde son basamağa geldim ve gelir gelmez de *ok gibi* fırladım. Kendimi kutuların oraya attım. Sanki her yer böcek kaynıyordu. Derken başımı kaldırdım. Bir de ne göreyim? Ölü halam kazanın arkasından sinsice bana bakıyor.

Herkes *oha* diyor.
Adam diyor ki,

Ardından Nettie halam işaret parmağını dudaklarına götürüp, *Şşşş*, dedi.

Odadaki herkes sanki aynı anda nefes alıyor.
Hatta bir kadın çığlık atıyor.
Bu şimdiye dek duyduğum en tiz çığlık.
Lois Anthony'ye bakıyorum ama bağıran o değil.
Meğer bağıran Anne'nin arkadaşı Marsha'ymış.
Birden müzik kesiliyor ve Anne, Marsha'nın yanında bitiyor.
Anne'nin elini tutan adam da öyle. Herkes Marsha'ya bunun yalnızca bir hikâye olduğunu söylüyor.
Ama onu korkutan hikâye değil.
Oturma odasının diğer ucunu işaret edip şöyle bağırıyor,

Bir canavar gördüm! *Dev gibi bir... şeydi. Şuracıktaydı!*

Baba'nın arkadaşı Laver gergin gergin gülümsüyor. Ama onun dışında odadaki herkes sessiz. Kimse ne diyeceğini bilemiyor.

Tanrım, diyor Marsha tekrar tekrar. *Tanrım...*
Marsha, diyor biri. Senin kafan mı güzel?

Ama Marsha tir tir titriyor ve elini indirmeden konuşmayı sürdürüyor.

Uzun boyluydu... koyu mavi... saçlar...

İnsanlar açılarak işaret ettiği yere bakıyorlar ama tek görebildiğimiz çıplak bir duvar. Herkes içkiyi fazla kaçırdığından, kafasının fazla güzel olduğundan bahsediyor. Bazıları, *Vay be, Marsha amma da dağıttı,* der gibi birbirlerine bakıyor.
Fakat ben odanın diğer ucuna bakıyorum ve Lois Anthony'nin hâlâ bana bakmakta olduğunu görüyorum.
Bir adım öne çıkıp diyorum ki,

O bir canavar değildi, Marsha.

Anne bana çenemi tutmamı istediği zamanlarda baktığı gibi bakıyor. Hatta belki bir yardımı dokunur diye Kelvin'e bile bakıyor.

O bir canavar değildi, diyorum tekrar.

Çünkü o eskiden arkadaşımdı. Belki hâlâ öyledir. Artık beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyor olsa da.
Bir arkadaş.

Peki kimdi o, Bela? diyor Lois Anthony.

Kollarının arkasındaki kılları düşünüyorum. Kafasının yan tarafındaki suratını. Ben pes edene kadar aynı şeyi bozuk plak gibi tekrar tekrar soran bir arkadaşınkini andıran sesini.

Her şeyin karşılıklı olduğunu.
Diyorum ki,

Öbür Anne'ydi.

12

Baba uyuduğumu sanıyor.
Yatağımın ayak ucunda oturmuş güya benimle konuşuyor ama aslında kendi kendine konuşuyor.
Saat geç oldu. Herkes partiden ayrıldı.
Anne'nin nerede olduğunu bilmiyorum.
Ve Baba'nın odamdan çıkmasını istemiyorum.
Marsha, Öbür Anne'yi gördü.
Ne demek şimdi bu? Artık herkes onu görebilecek mi?
Başlarda dolabımdan dışarı adımını atmazdı. Sonra yatağımın yanına kadar geldi.
Sonra yanıma oturdu.
Sonra evden dışarı çıktı.
Şimdi de başka biri daha onu gördü.
Herkes giderken Lois Anthony'nin garaj yolunda Marsha'yla konuştuğunu gördüm. Marsha camı inik arabasında oturuyordu. Direksiyon başındaki adamın bir an evvel yola çıkmayı ister gibi bir hâli vardı, zaten çok geçmeden de çekip gittiler. Lois Anthony başını çevirip bizim eve, odamın penceresine doğru bakınca olduğum yere çöküverdim ve Kelvin dedi ki,

Birini mi dikizliyorsun yoksa?

Niyeti bana takılmaktı ama alt katta olanlardan ötürü korktuğunu görebiliyordum. Çığlık atan Marsha mıydı, yoksa ben miydim ya da Kelvin de mi Öbür Anne'yi gördü karar veremiyordum.
Beni yatırırken yaklaşmamaya gayret etti.
Ama şimdi o da gitti.

Acaba gece burada mı uyusam? diyor Baba. Evet evet, neden olmasın? Biraz sarsılmış olmalısın. Sanırım ben de biraz sarsıldım.

Ne zaman bana baktığını ve ne zaman bakmadığını kestirebiliyorum. Gözlerim kapalı. Ama kestirebiliyorum.
Şu anda bana bakıyor.

Biliyor musun, diyor Baba, pek çok insanın seninki gibi hikâyeleri var. Şu... birkaç kere bahsettiğin anne mevzusu gibi.

Öbür Anne demiyor.
Kızgın mı acaba?
Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç.

Ben de boş değilim, diyor. Ama şu anda anlatmayacağım çünkü kimin umurunda? Tanrım, kafam aşırı güzel.

Kesinlikle uyuduğumu sanıyor. Anne nerede? Aşağıda mı?

Ah, Bela. Her şey o kadar farklı ki! İnsan ne umuyor ama ne buluyor... Söylediklerimin kulağa keş zırvası gibi geldiğinden eminim ama zaten keşin tekinden daha fazlası olduğumu hiç iddia etmedim. Mutlu muyum? Evet. Aynen. Kesinlikle öyleyim. Ama aynı zamanda üzgünüm. Anlıyor musun? Bazen şu hayattaki görevimin senin ikincisini tatmana engel olmak,

ilkiyle kalmanı sağlamak olduğunu düşünüyorum. Eminim babaannen ve büyükbaban da benim hiç üzülmeden mutlu mesut büyümemi istemişlerdir. Ama hiç de öyle olmuyor. Yetişkinlik. Öyle kötü, karanlık ya da korkunç olduğundan değil. Tanrım, hayır. Aksine inanılmaz. Lisede Quinn Dole diye bir çocuk vardı; böyle zamanlarda sık sık aklıma gelir. Zavallı çocuk biz on yedi yaşındayken gece geç saatte arabasıyla bir ağaca çarptı ve oracıkta can verdi. Ne zaman yeni bir şey deneyimlesem onun kaçırdıklarını düşünürüm. Hatta senin dünyaya geldiğin gün bile düşündüm. Yemin ederim. Hastanede. Annen acı içinde kıvranıyordu, derken sen pıt diye çıkıverdin ve herkes derin bir nefes aldı. Doktor harika göründüğünü, anneciğinin de kısa süre içinde toparlanacağını söyledi. Peki o esnada benim aklım neredeydi? Quinn Dole'da. O koca âdemelması, havaya diktiği siyah saçları ve gülümsediğinde dişlerinin yüzünü aydınlatışı geldi gözümün önüne. Ne hikmetse derse geç kaldığı bir gün koridorda nasıl koştuğunu, kollarıyla bacaklarının sanki ahenk içinde çalışmıyorlarmış gibi nasıl da başlarına buyruk hareket ettiklerini hatırladım. Ne kelime ama? *Ahenk.* Evet, kafam güzel. Uyuyor musun? Evet, uyuyorsun.

Baba ayağa kalkıyor, şifonyerimin yanına gidip içkisini alıyor ve gerisin geri yatağıma oturuyor.
Kendini sertçe yatağa bıraktığından gözlerimi açmamak için kendimi zor tutuyorum.

Fakat kafama takılan Quinn'in kaçırdığı büyük olaylar değil. Mezuniyet değil; ilk aşk, gerçek sevgi, üniversite hayatı, boktan işler ya da aptalca kararlar değil. Evlenip yuva kurmak, çoluk çocuğa karışmak ve ardından ilk evini almak da değil. Gerçi tüm bunları yaparken Quinn hep aklımın bir köşesindeydi ama neyse... Asıl içime dert olan... yaşama *hissi*. Yaş alma ve yaşama deneyimi. Quinn Dole'un kaçırdığı *bu* işte.

Çocuk değil, çocuğa verdiğin *tepki*. Şu dünyadaki ilk senende bir gram uyku uyumayışım, Bela. Senin için sürekli endişelenmek ve bunun anne babaya yaptıkları. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Deneyim vesilesiyle büyümek ve değişmek... Quinn Dole'un kaçırdığı bu işte. Aşk değil... âşık *olmak* ve aşkın insanı kökten değiştirmesi. Hey, Bela, arkadaşım Mark'ı hatırlıyor musun?

Baba içkisinden içiyor. Buzlar şıngırdıyor.

Dinle bak. Mark her gün kendi fotoğrafını çeker. Bundan haberin var mıydı? Bunu çok uzun zamandır yapıyor. Yıllardır. Cep telefonlarından bile öncesinden bahsediyorum ama artık cep telefonuyla da çekiyor. Mark'ın binlerce fotoğrafı var. Galiba son zamanlarda herkesin öyle ama bence ne demek istediğimi anladın. Hani eğer anlamadıysan: Mark geçirdiği değişiklikleri kayda alıyor. Çok havalı, değil mi? Üstelik bu konuda konuşuyoruz da. Ama aynı zamanda... bilemiyorum. Dışarıdan bakılınca fark edilen değişiklikler pek o kadar ilgimi çekmiyor, anlıyor musun? Kilo alıp vermem... Saçlarımı uzatmam ya da hepten kel kalmam... Kimin umurunda? Öyle değil mi? Keşke *içimizde* yaşanan değişiklikleri kayda alabilseydik. Quinn Dole'un şu anda kaçırdıklarını. On, beş, hatta bir sene öncesiyle kıyaslama yapabilmek ne şahane olurdu. Sanırım sanatçılar beni anlar. Neyse... Hey, Bela? Uyuyor musun? Marsha senin gördüğünü söylediğin şeyi mi gördü gerçekten?

Baba içkisinden içiyor. Suskun. Gıcırtı duyacak mıyım diye kulak kabartıyorum. Onun ya da benim çıkardığımdan başka sesler. Anne nerede? Yoksa gitti mi? Holdeki şu adamla mı birlikte? Onu arabayla evine mi bırakıyor?

Tanrı aşkına, diyor Baba. Marsha'nınki de ne çığlıktı ama!

Ayağa kalkıyor. Gözlerimi aralayıp bakıyorum.
Yatağımın baş ucunda durup oradan bana baktığını sanmıştım. Uyandığımı söylemeye hazırdım. Konuşmaya devam etsin diye. Sırf burada kalsın diye.
Ama arkası bana, yüzüyse dolaba dönük.

Bu evde bir şey varsa, diyor Baba, defolup gitsin hemen.

Gözlerimi biraz daha açıyorum. Dolaba bakıyorum.

Başka bir yere git, diyor sırtı hâlâ bana dönük olan Baba. Hayalet diye bir şey varsa... Başka bir yere git ve hayaletliğini orada yap. Bu evde istenmiyorsun. Biz burada mutluyuz.

Baba'nın dolapla bu şekilde konuşmasını istemiyorum.

Ciddiyim, diyor. Çek git. Evimizden defol git.

Kadehini dolabın şerefine kaldırır gibi kaldırıyor. Kadehini başka birininkiyle tokuşturmuş gibi ağzıyla çın sesi yapıyor. Dolabın kapakları gıcırdayarak açılıyor.

Hey...

Doğrulup oturuyorum. Daha fazla uyuyor taklidi yapamam. Baba dolaba bir adım yaklaşıyor. İçerisi o kadar karanlık ki artık onu zar zor görebiliyorum. Ne yapacağım şimdi? Dursun diye bağırmalı mıyım?

Kelvin? Ursula?

Uzanıp dolabın kapaklarını kapıyor.

Uzunca bir süre sessizce dikiliyor. Benim de gözlerim karanlığa alışıyor ve Baba'nın dolabın oradan bana baktığını, kapağı kapadığından beri bana baktığını düşünüyorum.

Hâlâ uyuyor musun, ufaklık? diyor.

Cevap vermiyorum çünkü kalbim küt küt atıyor. O kadar korkuyorum ki kımıldayamıyorum bile.
Tekrar dolaba bakıyor. Telefonunu çıkarıp fenerini açıyor.

Ah, diyor Baba. Menteşelerin biri gevşemiş.

Gülüyor.

Seni sabah hallederim.

Ama yine de... oradan uzaklaşmıyor. Dolabın karşısında öylece dikiliyor.
Menteşeye mi bakıyor? Bana mı bakıyor?

Ne var biliyor musun? diyor. Canı cehenneme. Hemen tamir edeceğim.

Odamdan çıkıp koridora adım atıyor. Benim için oraya bir gece lambası koymuşlardı.
Dolaba bakıyorum.
Öbür Anne çıkacak.
Çıkacağını biliyor gibiyim.

Yapma, diyorum.

Dolabın kapaklarının nerede bitip duvarların nerede başladığını kestirmek zor.

Baba elinde bir tornavidayla odama giriyor.

Pekâlâ, seni yaramaz menteşe, diyor Baba. Seni tamir edelim de artık Bela'yı korkutma.

Menteşeyi tamir edişini izliyorum. Öbür Anne'yi dolaba kilitlediğini düşünüyorum ve bu fikir hoşuma gidiyor.

Pekâlâ, diyor Baba. Artık sorun çıkarmaz.

Bir adım geriliyor ama yine de gitmiyor.
Uzun bir süre çıtını çıkarmıyor. Tek yaptığı dolaba bakmak.
Karanfilleri düşünüyorum. Çiçekleri. Öbür Anne'yi yanlış duymuş olmam gerektiğini.
Baba diyor ki,

Biliyor musun, Bela, korku acayip enteresan bir şeydir. Şayet hayatın boyunca korktuğun her ânı düşünürsen ödünü patlatan şey her neyse ondan sağ çıktığını da fark edersin. Değil mi? Üstesinden gelemeyeceğini sandığın her şeyin üstesinden geldin. Üstesinden gelemeyecek kadar güçsüz olduğunu sandığın her şeyin... öyle ya da böyle üstesinden geldin. Yoksa şimdi sağ salim burada olmazdın. Değil mi? Bak sana ne diyeceğim, Bela, Quinn Dole'un kaçırdığı şeyler *bunlar* işte. Yaşamak diye buna denir.

Baba, diyorum.

Galiba onu korkuttum.

Bela. Ne oldu?
Reenkarnasyon kötü bir şey mi?

Elinde içkisiyle yatağa geri dönüyor. Sonunda dolaptan uzaklaştığına seviniyorum.

Kötü mü? diyor. Hayır. Reenkarnasyon... insanların şimdiye dek uydurdukları en güzel şeylerden biri bence. Yani sanırım.

Öbür Anne'nin bana reenkarnasyon hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Arkadaşları nasıl hayata döndürdüğünü.
Kalbine girebilir miyim?

Belki de Quinn Dole reenkarnasyon geçirmiştir, diyorum.

Baba içkisini yudumluyor.

Demek *uyanıktın*. Bunu sık yapar mısın? Anne'yle ben senin uyuduğunu sanırken oturup bizi dinler misin?

Cevap vermiyorum.

Yapıyorsan da endişelenme, diyor Baba. Çocukken ben de aynısını yapardım. Başka türlü gerçek dünyanın nasıl bir yer olduğunu nereden öğreneceksin ki?

Düşünür gibi derin bir nefes alıyor.

Ama gerçek dünyayı kim ne yapsın, değil mi? diyor. Ayrıca bu fikir hoşuma gitti.

Hangi fikir?

Quinn Dole'un reenkarnasyon geçirdiği.

Ama öbür insanın bedenine ne olur? diye soruyorum.

Ne demek istiyorsun?

Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum.

Quinn bir başkasının bedeninde geri döndüyse... öbür insan nereye gitmiş olabilir?

Ben... şey... Bence... Reenkarnasyon denen şeyin o şekilde işlediğini sanmıyorum.

Ama belki de öyle işliyordur?

Baba gülüyor. Ama şimdi bana dikkatle bakıyor.

Bu yoksa şu diğer meseleyle mi ilgili? Anlarsın ya? diyor.

Belki de, diyorum.

Bana daha fazlasını anlatmak ister misin? diyor Baba.

Dolabın kapakları gıcırdayarak açılıyor.
Baba ânında ayağa fırlayıp dolabın dibinde bitiyor ve kapakları tekrar kapıyor. Ardından çalışma masamın başındaki sandalyeyi alıp kapaklara dayıyor ve diyor ki,

Yettin artık!

Nefes nefese kalıyor ve içkisinden bir yudum daha alırken kadehindeki buzlar şıngırdıyor.
Sonra kadehini masama bırakıp yürüyerek yatağımın yanına geliyor.

Kay bakalım, ufaklık. Bela, benim canım kızım.

Kayıyorum.

Anne evde mi?

Reenkarnasyon ve annen hakkında konuşmayı yarına bırakmaya ne dersin? diyor.

Pat diye yatağıma oturuyor ve kendini yastıklarımdan birine bırakıyor.

Quinn Dole içkiyi fazla kaçırıp evladının yatağında sızıp kalmanın nasıl bir his olduğunu asla öğrenemeyecek, diyor.

Sonra da uyuyakalıyor. O kadar yüksek sesle horluyor ki evde bir şeylerin gıcırdayıp gıcırdamadığını bile anlayamıyorum.
Ama hâlâ reenkarnasyonu düşünüyorum. Biri diğerinin bedenini aldığında o kişinin nereye gittiğini.
Öbür Anne bedenime girmek istediğini söyledi. Onun geldiği yere gideceğimi söyledi. Yer değiştireceğimizi.
Tıpkı arkadaşların yapacağı gibi.
Değiş tokuş yapacağımızı.
Paylaşacağımızı.
Ona yardım edeceğimi.
Tıpkı arkadaşların yapacağı gibi.
Daha önce arkadaş değil miydik? Eskiden birlikte gülüp oynardık. Ama artık doğru hatırlayıp hatırlamadığımdan bile emin olamıyorum. Belki de gülüp oynayan yalnızca bendim. Ve Öbür Anne'nin tek yaptığı beni izlemekti.

Lütfen çıkma, diyorum.

Karanlıkta dolabın kapaklarına bakıyorum. Baba yanımda horul horul horluyor.

Lütfen daha fazla yaklaşma, diyorum. Lütfen. Artık yaklaşmak yok.

Ama yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Tebelleş'e dışarı çıkma inadından vazgeçmesini söylüyormuşum gibi. Fakat Tebelleş sadece bir kediydi.

Bela...

Az önce adımı mı duydum?
Dolabın içinden bana mı sesleniyor?
Baba'ya biraz daha sokuluyorum.
Gözlerimi yumuyorum.
Uyuyor numarası yapıyorum.
Uyuyor gibi yaparsam belki de gerçekten uyurum.

Yaklaşmak yok, diyorum tekrar.

Bunu tekrar edip duruyorum. İnsanların koyun sayması gibi.
Gözlerim kapalı. Baba'nın yanındayım.
Yaklaşmak yok, yaklaşmak yok, lütfen, yaklaşmak yok...

13

Önündekini ye, diyor Anne.

Sabah oldu. Mutfak masasında oturuyorum. Anne eve gireli taş çatlasın bir dakika oldu. Dün geceki partide giydiği ceket hâlâ sırtında ve yorgun görünüyor.

Arkadaşında mı kaldın? diye soruyorum.

Bana şöyle bir bakıyor, hayli ciddi.

Önündekini ye.

Baba üst katta uyuyor. Şimdi kendi odalarında. Mutfağa inerken onu dün akşamki kıyafetleriyle kendi yataklarında yüzükoyun yatarken gördüm.

Kahvaltımı kendim hazırladım. Anne'nin henüz bundan haberi yok. Şu anda buzdolabının başında. Portakal suyunu çıkarıyor ve şişeden birkaç aspirin alıp ağzına atıyor, sonra da onları portakal suyuyla yutuyor.

Tanrım, diyor. Her parti ille de ruh çağırma seansına dönecek diye bir kaide mi var?

Ruh çağırma seansı ne?

Hiç. Demek istiyorum ki... insanlar konuyu döndürüp dolaştırıp karanlık meselelere getirmeden de eğlenebileceklerini ne zaman öğrenecek?

Peki bunu kim yaptı?

Şu hayalet hikâyesi. Hatırladın mı?

Bana hatırlamamı umar gibi bakıyor.

Evet, diyorum. Korkunç değildi.

Öyle mi? Sen de bu aralar başımıza korku uzmanı kesildin.

Ne demek istiyorsun?

Hiç. Önündekini ye.

Yiyorum zaten.

O zaman biraz daha ye. Tostoparlak olana kadar ye.

Biraz daha yiyorum.

Baba nerede? diye soruyor.

Uyuyor.

Hâlâ mı?

Hı hı.

Geç saate kadar ayaktaydı, diyor.

Sen de öyle.

Pardon?

Sen de öyle.

Bela.

Ben de öyle.

Kelvin seni yatırmadı mı?

Yatırdı ama hemen uyumadım.

Anne tavana bakıyor.

Sonra seni Baba mı yatırdı?

Evet. Dolabın menteşesini de tamir etti. Sonra da benim yatağımda yattı.

Dolabın nesi vardı?

Gevşediğini söyledi.

Anne bir kez daha tavana bakıyor.
Bu sabah odamdan çıkarken dolabın önünde duran sandalyeye hiç dokunmadım.

İyi yapmış.

Portakal suyundan biraz daha içiyor.

Bela?

Evet.

Öbür Anne kim?

Bunu pat diye sorması beni şaşırtıyor.

Bela?

Evet.

Lütfen bana ondan biraz daha bahset.

Neden...

Anne gelip masada yanıma oturuyor. Hâlâ parti gibi kokuyor.

Çünkü Marsha Dickman gerçekten çok korktu ve dostlarımız sabahın köründen beri bana o konuda mesaj atıp duruyor. Dün geceyi erkek kardeşinin evinde geçirdi. Bu nedenle Öbür

Anne hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Hem de hemen.

Önce cevap vermiyorum.

Bela?

Tuhaf bir yüzü var.

Tuhaf mı? Nasıl tuhaf?

Bilmem.

Aslına bakarsan biliyorsun. Değil mi?

Evet.

Tamam. Nasıl peki?

Şey...

Bela...

Gözleri bazen kafasının yan tarafında, bazen de çenesinin altında oluyor.

Ne?

Aynen öyle.

Tamam.

Anne derin bir nefes alıyor.

Onun hakkında başka neler söyleyebilirsin? Küçük mü mesela?

Hayır, büyük.

Öyle mi? Benden de mi büyük peki?

Baba'dan bile daha büyük.

Anlıyorum.

O kadar ki odamda gezinirken başını eğmek zorunda kalıyor.

Tanrım, Bela.

Biraz tuhaf hissediyorum çünkü güneş pırıl pırıl parlıyor. Bizse insanların gece vakti konuştuğu şeylerden bahsediyoruz sanki.

Ama her zaman öyle değil, diyorum.
Büyük olmadığı zamanlar da mı oluyor?
Hı hı.
Pekâlâ. Yani zaman zaman ufalıyor?
Bilmem. Galiba öyle.
Ne demek istiyorsun?
Bilmiyorum.
Bi' denesen?
Bazen karnının üstünde odamın zemininde sürünürken görüyorum onu.
Çok yaratıcı.
Yaratıcı mı?

Anne oturduğu yerden kalkıyor, başını kaldırıp yukarı bakıyor, mutfak tezgâhına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve diyor ki,

Bela, seninle hiç konuştu mu?

Yukarıda bir kapı çarpıyor ve koridorda telaşlı ayak sesleri duyuluyor. Sonra da merdivende.
Baba paldır küldür mutfağa dalıyor.

Bela? diyor.

Yüzünü görür görmez burada tek başıma olduğumdan korktuğunu anlıyorum.
Baba, Anne'ye bakıyor.

Selam.
Selam.

Yeni mi geldin? Çalışma odasında sızıp kaldın sanmıştım.
Marsha'ya gittim. İyi olduğundan emin olmak için.
Besbelli dün gece fazla kaçırdı, diyor Baba. Tıpkı benim gibi.
Al benden de o kadar, diyor Anne. Buna bir son vermeliyiz.
Evet. Ayılmamız lazım.

İkisi de dosdoğru bana bakıyor, sonra sessizleşiyorlar. Ben de önümdekini yiyorum. Anne mutfaktaki küçük radyoyu açıyor ve Baba biraz su içiyor.

Bugün hayvanat bahçesine gideceğiz ama, değil mi? diye soruyorum.

Anne de Baba da unutmuş.

Ah, kahretsin, diyor Anne.
Doğru ya, diyor Baba.

Yine sessizleşiyorlar. Sonra ikisi birden gülüyor.
Katıla katıla gülüyorlar.

Çocuğumuz bu tür şeyleri hatırlarken bizim hatırlamamamız pek hoş olmadı, diyor Baba.
Evet, hiç olmadı.

Bir süre birbirlerine bakıyorlar. Ama Anne, Baba'ya sarılmaya yeltendiğinde Baba lavabonun başına dönüp biraz daha su alıyor.

Aslında akşama kadar uyuyabilirim, diyor Baba. Ama yukarı çıkıp hayvanat bahçesine gitmek için hazırlansam iyi olacak.
Oyuncak akbaba alabilir miyiz? diye soruyorum.

Şaşırmış gibiler.

Akbaba mı? diye soruyor Anne. Bela, onca hayvan dururken akbaba istemek de nereden çıktı?

Hayvanat bahçesinde akbabalar var. Duyduğuma göre harika hayvanlarmış çünkü öldürmezlermiş. Çoktan ölmüş şeylerle beslenirlermiş.

Bence çok havalılar, diyorum.

O hâlde sana bir akbaba alacağız, diyor Baba. Tabii ellerinde varsa.

Başımı okşuyor. Ben de kahvaltımı bitiriyorum. Anne ise hâlâ tavana bakıyor. Kollarını kavuşturmuş, elleriyle dirseklerini tutuyor.

Sanki üşüyormuş gibi.

Sonra az evvel sorduğu soruyu unutmamış gibi bakıyor bana.

Ama soruyu tekrarlamıyor.

Baba hazırlanmak için mutfaktan çıktığında bile Anne o malum soruyu tekrar sormuyor.

Bela, seninle hiç konuştu mu?

14

Geçen seneki öğretmenim Bay Jeffery bazı yerlerin insanlar için sadece o yerlerden ibaret olmadığını söyler durur. Bazı yerlerin bambaşka anlamlar taşıdığını. Bir keresinde şöyle dedi:

Marketler kimileri için güvenli bir limandır. Bir iki eksikleri olsa bile markete gitmeye erinmezler çünkü orada olmak bile onlara kendilerini iyi hissettirir. Mesela kimileri düşünmeye parka giderler ve oraya her gidişlerinde bir sorunlarını çözerler. Bir yer sizler için haritadaki bir noktadan ibaret olsa da bir başkası için ışıl ışıl yanan bir fener olabilir.

Bence hayvanat bahçesi Anne ve Baba için böyle bir yer. Ne zaman hayvanat bahçesine gitsek uzun uzun sohbet ederler. Genelde bana önden yürümemi, sürüngenler evine tek başıma girmemi söylerler. Onlar da konuşa konuşa arkamdan gelirler. Bay Jeffery bu hâllerini görse hayvanat bahçesinin Anne ve Baba için sadece bir hayvanat bahçesi olmadığını söylerdi herhâlde.

Hâlâ aç mısın? diye soruyor Baba.

Şimdi sürüngenler evindeyiz. Kafeslerden birinin içindeki yem-yeşil yılana bakıyorum. Parlak yeşil gözleri var. Biri boyamış gibi duruyor.

Daha yeni yedi, diyor Anne.
Evet, diyor Baba, ama ikinci bir kahvaltının ne zararı olur ki?

Baba göz kırpınca kendimi tutamayıp gülüyorum.
Hayvanat bahçesinde olduğumuza seviniyorum. Burası bizim için alelade bir yerden çok daha fazlası.

İşte! Bizim koca oğlan orada, diyor Baba.

Camın arkasındaki timsahı işaret ediyor ama timsah o kadar da büyük değil. Burada boyları benimkini katbekat aşan yılanlar var.
Ama camın yanına gidip timsahın gözlerinin içine bakıyorum. Bence o da bakıyor ama yine de kestirmesi güç. Camda Anne'yle Baba'nın yansımasını görebiliyorum. Başka kimsenin duymasını istemezmiş gibi kulaktan kulağa konuşuyorlar.
Üstelik konuşurken bana bakıyorlar. İçlerini kemiren bir şey olduğunu görebiliyorum.
Gitgide yaklaştığını biliyorlar mı acaba?

Kelebekleri görmek istiyorum, diyorum.

Ama beni duymuyorlar. Tartışıyorlar. Anne parmağıyla beni gösterirken Baba ona sürüngenler evinde "galeyana gelmemesi" gerektiğini söylüyor. Bu, Anne'yi daha da kızdırıyor.
Timsahın gözlerinin içine bakıyorum. Ne gördüğünü merak ediyorum. Geceleri. Burada.
Sürüngenler evinde de geceleri dolaplardan bir şeyler çıkıyor mu acaba? Camdan kafesine girip yanına çöküveren şeyler?

Arkadaş sandığı ama arkadaş olduklarından artık o kadar da emin olamadığı şeyler?
Belki timsah da geceleri kendisine sorulan soruların cevabını bilmiyordur.

Kelebekleri görmek istiyorum, diyorum tekrar.

Ama beni hâlâ duymuyorlar. Sanırım Anne ne kadar "yaratıcı" olduğumdan bahsediyor. Baba endişelenmemesini söylüyor. Ama dün geceki tornavida elinde olsa bile Baba'nın Anne'nin gözlerindeki endişeyi söküp alabileceğini sanmıyorum.
Baba dün geceyi soruyor. Marsha'yı ve Marsha'nın evini soruyor. Anne yürüyerek ondan uzaklaşmaya başlıyor. Benden de.

Kelebekleri görmek istiyorum! diyorum bu defa çok daha yüksek sesle.

Anne yürümeyi kesip yanıma geliyor.

Biliyoruz, diyor.

Ama onlar en sonda, diyor Baba. Önce penguenler ve aslanlar. Hem biliyor musun, Bela, hayvanat bahçesindeki hayvanların sıralaması doğadaki besin zinciriyle aynıdır?

Gerçekten mi? diyorum.

Evet, diyor Baba. Kelebekler ormanın kralıdır. Aslan maslan demez, hepsini yerler.

Bu doğru değil! diyorum.

Anne ve Baba birbirlerine bakıyorlar ama ikisi de gülmüyor. Anne'nin Baba'ya neden Marsha'da kaldığını söylediğini merak ediyorum. Oysa bana Marsha'nın, erkek kardeşinin evinde kaldığını söylemişti.

Tamam tamam, haklısın, diyor Baba. Ama bahse girerim kelebekler de *bir şeylerin* kralıdır.

Timsah az önce olduğu yerde değil. Onu göremiyorum ve dallarla yaprakların altındaki gölgelerde saklanıp saklanmadığını merak ediyorum. Geceleri dolap kapaklarından korkup korkmadığını da.
Sürüngenler evinden çıkıp maymunların ağızlarından su fışkırttığı fıskiyelerin yanından geçiyoruz ve fillerin ayak izlerini takip ederek penguenlerin yaşadığı yere giriyoruz. Anne ve Baba buraya "habitat" diyor. Bu kelimeyi bugüne kadar bilmiyordum. Artık koca kız olmama rağmen Baba'dan beni taşımasını istiyorum. Yolun geri kalanında beni sırtında taşıyor. Beni sırtında yeni penguen evinin kapısından geçirmesi hoşuma gidiyor. Eskiden olduğu gibi.
Dolabımın kapakları geceleri açılmaya başlamadan önce olduğu gibi.
Ama sonra birden merak ediyorum:
Dolabımın kapaklarının geceleri açılmaya başlamasından öncesini hatırlayabiliyor muyum?

Bak, Bela. Onları görebileceksin. Bugün hepsi dışarıda.

Beni yere indirir indirmez cama koşuyorum. Penguenler küçük bir grup hâlinde buzun üzerindeler.
Kimi suya dalarken kimi sudan çıkıyor. Bazıları paytak paytak yürüyor. Bazılarıysa hiç kıpırdamıyor.
Arkama dönüp girişin orada durmuş konuşan Anne'yle Baba'ya bakıyorum.
Baba sinirlerine hâkim olmaya çalışırken hep yaptığı gibi ellerini hareket ettirip duruyor. Anne ise artık konuşmak istemiyor gibi görünüyor.
Dudağımı ısırıyorum. Yine kavga ediyorlar.

Tekrar penguenlere dönüyorum.
Büyük bir penguen kayarak suya dalıyor ve derinlerde gözden kaybolana kadar arkasından bakıyorum.

Hey, Bela, diyor Baba. Penguenleri buz küplerini eriterek çıkardıklarını biliyor muydun?

Yine yanımdalar. Baba'nın şaka yapmasına bayılıyorum. Ama şakaları şu anda hiç gerçekçi gelmiyor.
Kavga ettiklerini biliyorum.

Bu doğru değil! diyorum.
Ben yalan söylemem, diyor Baba.

Kendi kendime şöyle düşünüyorum: Bu doğru.
Baba yalan söylemez.

Penguenlerin yanından ayrılıp patikayı takip ederek aslanlara doğru yürüyoruz. Hava serin. Hatta soğuk. Anne hava soğuk olunca hayvanların dışarı çıktığını söylüyor.
Yürüyoruz. Bay Jeffery'yi ve insanların farklı yerlere farklı anlamlar yüklediğiyle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Habitatımız, yani evimiz Anne ve Baba için güvenli bir yer mi?

Selam Russ, Ursula ve Bela. Sizi burada görmek ne güzel.

Kim olduğuna bakmama gerek kalmıyor çünkü sesi tanıyorum. Lois Anthony de bugün hayvanat bahçesinde.

Selam! diyor Baba. Bu kadar erken saatte dün geceki partiden biriyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum.

Lois gülüyor.

Şey, evet, inceden bir baş ağrım var tabii. Ama istisnasız uyduğum bir kuralım da var: Hiçbir akşamdan kalmalık beni yapmayı planladığım şeyden alıkoymaz. Akşamdan kalmayım diye planlarımdan vazgeçseydim münzevinin teki olurdum.

Baba gülüyor. Ama Anne gülmüyor.

Ya sen, diyor Lois bana. Sen nasılsın? Akşamdan kalmalık bulaşıcı mı, değil mi, merak ediyorum. Belki sen de annenle baban gibi biraz yorgunsundur? Ya da belki de onları yoran sensindir?

Ben gayet iyiyim, diyorum.

Bunu duyduğuma sevindim.

Lois Anthony size baktığında size gerçekten bakar.

Hey, diyor Baba'ya, dün haber vereceğimi söylemiştim ya, grubum cuma günü bir araya gelecek, saat...

Ne grubu? diye soruyor Anne.

Dün geceki partide eşinle konuştuk da.

Ne grubu?

Kelebekleri görmek istiyorum, diyorum.

Tamam, diyor Anne. Hadi gidelim.

Sen de kelebekleri görmek ister misin? diye soruyor Baba, Lois Anthony'ye. Besin zincirinin kralını?

Anne sabrı taşmak üzereymiş gibi görünüyor.

Hayır ama davetin için teşekkür ederim, diyor Lois.

Buraya kiminle geldin? diye soruyor Anne.

Yalnızım. Sözüm ona bir rutinim var diyelim. Chaps Hayvanat Bahçesi'ne kafa dinlemeye gelirim.

Bay Jeffery akıllı adammış.

O hâlde sonra görüşürüz, diyor Anne.

Elimden tutuyor.

Üçünüzü birlikte gördüğüme çok sevindim, diyor Lois. Ve unutmayın: Cuma günleri Sneakers'ta. Bilinmeyeni tartışırken birkaç kadeh içmeyi severiz.

Harika, diyor Anne. Bilinmeyen.

Ve yürüyerek oradan ayrılıyoruz.

Ne grubu? diye soruyor Anne, Baba'ya, biz yürürken.

Bilmem ki, diyor Baba. Ama ona o kadar kaba davranmasaydın olmaz mıydı? Birkaç kişi toplanıp okült mevzuları masaya yatırdıklarını söyledi. Bence kulağa gayet hoş geliyor.

Cidden mi?

Evet. Nesi tuhaf bunun?

Cidden mi?

O enteresan biri, diyor Baba.

Ne bakımdan? diye soruyor Anne.

Kristaller, kozmik mevzular falan. Hayli ilgimi çekiyor.

Öf, yapma lütfen.

Nedenmiş?

Saçmalığın daniskası da ondan.

Peki diğer her şeyden daha mı saçma?

Kelebek evinin kapısındayız.

Evet, diyor Anne. Bazı şeyler diğerlerinden daha saçmadır.

Valla bilemiyorum, diyor Baba. Bence o güruh içinde kaldığı sürece eğlenceli bile olabilir. Sihirbazlık gösterisi gibi. Yoksa sihirbazlık gösterilerinin de saçma olduğunu mu düşünüyorsun?
O insanlar hayatlarını bu işlerden kazanıyor, diyor Anne.
Orasını bilemem. Sen de bilemezsin.

Hayvanat bahçesinde çalışan kadın ikinci kapıyı açmadan önce ilkini kapamamız gerektiğini hatırlatıyor.

İnsanın beynini mayoneze çeviriyorlar, diyor Anne.

Baba gülüyor.

İnsanın beynini mayoneze mi çeviriyorlar? Gerçekten mi?
Uyuşturuyorlar. Olmadık şeylere inandırıyorlar. Ortada inanılacak bir şey olmadığını iddia etmiyorum. Ama o kadının ilgilendiği şeyler... mayonezden farksız.
Hayaletlere inanıyor musun? diye soruyorum Anne'ye.

Anne ve Baba aynı anda bana bakıyorlar.

Hadi ama, diyor Baba.
Neden sordun, Bela? diyor Anne.
Lois Anthony hayaletlere inanıyor.

İkinci kapıyı açmadan önce ilkinin arkamızdan kapanmasını bekliyoruz.

Bakıyorum da ikiniz de Lois'le sıkı fıkı olmuşsunuz, diyor Anne.
Hayır, diyorum.

İkinci kapıdan geçiyoruz. Şimdi kelebek evindeyiz.

Bir geceliğine ezoterik tiplerle kafa çekmek kulağa eğlenceli geliyor, diyor Baba.

Bela? diyor Anne. Neden önden yürümüyorsun? Harika şeyler bul da hep beraber bakalım.

Önden yürüyorum.
Arkamda tartıştıklarını hissedebiliyorum.

Hey, kelebekler, diyorum. Sizi görüyorum.

Burada bir sürü bitki var. İçerisi de çok sıcak. Baba buna "nemli" diyor. Ayrıca o kadar çok kelebek var ki hepsini göremiyorum. Maviler, yeşiller, siyahlar, sarılar, benekliler, çizgililer ve insanın avucunu kaplayacak kadar kocaman olanlar.
Ah, şuna da bakın! Kırmızı bir kelebek!
Kocaman yaprakların arasından aceleyle geçiyorum. Daha önce hiç kırmızı kelebek görmemiştim.

Bekle! diye sesleniyorum arkasından.

Kocaman yapraklar saçlarıma sürtünüyor. Bense kırmızı kelebeği gözden kaybetmemeye çalışıyorum.
Derken konuyor! Mavi bir kelebeğin yanına konuyor. Koskocaman yeşil bir yaprağa.

Merhaba, diyorum. Ben Bela. Ve annemle babam sabahtan beri tartışıyorlar. Peki sen kimsin?

Kırmızı kelebek kanatlarını çırpıyor. Bence beni görebiliyor. Bence dosdoğru bana bakıyor.

Seni görmek için ta kendi habitatımdan geldim, diyorum. Fakat annemle babam hayvanat bahçesine kavga etmeye geldiler.

Kırmızı kelebek kanatlarını çırpınca mavi olan da hareketleniyor.
Kırpışıyor.
Tıpkı bir göz gibi.
Gülümsüyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.
Sıcak basıyor. Sonra biraz daha.
Yaprakların arasından bakan bir göze benziyor.
Bir adım geri çekiliyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.
Mavi bir göz. Yeşil yaprakların arasına gömülü.
Timsahın yanına çömelmiş şeyi düşünüyorum. Kelebek evinin tıpkı dolap kapağı gibi açılan kapılarını düşünüyorum.

Ah, hayır, diyorum.

Arkama dönüyorum ama Anne ve Baba hâlâ arkada, dönemecin orada, tartışıyorlar.
Oyun parkındaki Öbür Anne'yi düşünüyorum.
Marsha'nın çığlığını düşünüyorum.
Yeşil yaprakların arasına gömülmüş o maviliğe bakıyorum ve o kadar hızlı koşuyorum ki yapraklar yüzümü sıyırıyor, kelebekler çılgına dönüyor. Derken hayvanat bahçesinde çalışan kadına tosluyorum.

Yavaş ol, tatlım! diyor. Kelebekleri korkutmak istemezsin.

BABA! diye bağırıyorum. ANNE!

Ve onları görüyorum. Dönüp bana doğru koşuyorlar.

Bela!
Her yerde olabilir! diye bağırıyorum.

Ardından koşarak yaprakların arasından geçip kapıdan dışarı fırlıyorum ve ikinci kapıyı açmadan önce ilkinin kapanmasını beklemiyorum. Umarım bazıları kaçar.
Umarım kelebekler kendi habitatlarından kurtulup çok uzaklara kanat çırpar.
Umarım...

Bela, ne *yapıyorsun?*

Anne ve Baba dışarıda bana yetişiyor.
Anne beni kolumdan sımsıkı yakalıyor.

Bela?
Urs, diyor Baba. Korktuğunu görmüyor musun?

Bunu söylerken kendi de korkmuş gibi görünüyor.
İkisi de öyle.

Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız, diyor Anne.

Sonra yürüyerek yanımızdan uzaklaşıyor.

Sorun yok, diyor Baba bana.
Her yerde olabilir, diyorum.
Kim? diye soruyor Baba. Yoksa şeyden mi bahsediyorsun...

Aslında kimden bahsettiğimi bal gibi de biliyor.
Anne vazgeçip yanımıza dönüyor.

Tüm *bunlar* Lois Anthony gibi insanlar yüzünden oluyor.
O lanet olası Lois Anthony gibiler yüzünden!
Urs.

Hayır, hayır, hayır, diyor Anne. Sesimin ne kadar çok çıktığı umurumda değil, Russ. Bu her ne ise şimdi burada son bulacak. Hemen *şimdi*.

15

Anne kızgın.
Dolabımı boşaltıyor.
Yerde kocaman bir kıyafet yığını var.
Çok hızlı hareket ediyor.
Baba bana inandıklarını söylüyor. Aslında şöyle diyor,

Sana inanmadığımızdan değil, Bela...

İnanmak ya da inanmamakla ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum, diyor Anne. Bu dolabı boşaltıyoruz, o kadar. Bütün evin temizlenmesi lazım. Her şeye sil baştan başlamamız lazım.

Yığının en tepesine birkaç kıyafet daha fırlatıp atıyor.

Neredeyse boşaldı, Bela, diyor Anne. Gördün mü? Hiçbir şey yok. Yuva falan da yok. Ve sen içinden geçtiğin evreyi atlatana kadar buraya *tek bir iğne* bile koymayacağız.

Peki ben kıyafetlerimi...

Bundan böyle bu dolabı kullanmayacaksın. Anlaşıldı mı?

Baba'nın telefonu çalıyor. İşle ilgili olduğunu söyleyip koridora çıkıyor.
Bütün giysilerim yerde bir yığın hâlinde duruyor. Şimdi Anne tuvaletteki eşyaları boşaltıyor. Bir yandan da şöyle deyip duruyor,

Gördün mü? Hiçbir şeye saklanacak yer kalmadı. Gördün mü?

Boş dolaba bakıyorum. Gözüme küçük görünüyor. Nasıl oldu da daha önce dipsiz olabileceğine inandım ki?
Anne yanıma geliyor. Yere diz çöküyor. Yatağımın altındaki eski oyuncakları çıkarıyor.

Gördün mü? Hiçbir şeye saklanacak yer kalmadı. Gördün mü? Ayrıca ben aksini söyleyene kadar kapın açık uyuyacaksın.
Neden?
Öyle işte.
Ama neden?
Çünkü ben öyle istiyorum, Bela.

Dolaba bakıyorum. Şimdi küçücük bir boşluktan ibaret.
Koridorda telefonla konuşan Baba'ya bakıyorum.
Anne yatağımın yanında ayağa kalkıyor.

Şimdi biraz kestirmen gerek, diyor.
Neden?
Çünkü gerginsin. Ayrıca dinlenmen, su içmen ve biraz da...

Gidip pencereyi açıyor.

...hava alman gerek.

Sonra kapıya gidiyor, ışığı söndürüyor, odamdan çıkıyor ve Baba'yla birlikte koridorda gözden kayboluyorlar.
Ama yine de seslerini duyabiliyorum.
Dolabın önünde yerde duran kıyafet yığınını görüyorum.
Dışarıda esen rüzgârın sesini duyuyorum.
Kıyafet yığınının birinin saklanabileceği kadar büyük olup olmadığını merak ediyorum.
Bir tişört hafifçe kımıldıyor. Pencereden içeri giren rüzgâr yüzünden. Odamda yalnızım ve Anne kızgın, ayrıca rüzgârın sesi insan sesine benziyor. Aynı soruyu sorup duran bir insan sesine.

Kalbine girebilir miyim?

Ama Anne haklı. Sahiden "gerginim". Ayrıca yorgunum.
Uzanıp pencereden giren rüzgârın sesini dinliyorum.
Hem zaten dolap da küçücük bir boşluk sadece.
Gözlerimi kapıyorum ve şu anda malum soruyu umursamıyorum.
Anne kızgın.
Böylesi daha iyidir belki de.
Belki de Anne kızgınken tüm bunlarla tek başıma mücadele etmek zorunda kalmam.
Ama rüzgâr estikçe esiyor. Ben uykuya dalarken bile. Odama süzülen bir fısıltı gibi. Anne ve Baba koridorda aşağı yukarı yürüyorlar, döşemelerin gıcırdadığını duyuyorum. Ayrıca fısıldaşıyorlar da. Benim hakkımda, odam hakkında, dolap hakkında.
Kalkıp dolaba tekrar bakasım geliyor. Çünkü içinde hiçbir şey yokken çok farklı görünüyordu.
Askıdaki kıyafetlerimin arasında dikilen kimse yokken.
Orada dikilip beni izleyen.
İzlemekten hiç vazgeçmeyen.
Ben...
...uyurken bile...
Yorgunum.

Gerçekten çok yorgunum.
Bu yüzden...
...uyuyorum...

16

Saat ilerlemiş. Dışarısı karanlık. Uyudum. Ama şimdi uyanığım.
Pencere hâlâ açık.
Anne uyuduğumu sanıyor.
Bunu anlayabiliyorum.
Yatağımın kenarında oturuyor ve uyuduğumu sandığı zamanlarda olduğu gibi konuşuyor benimle.
Diyor ki,

Bunu yapacağım hiç aklıma gelmezdi, Bela. Cidden. Hayatım boyunca kocamı aldatacağım bir kez olsun aklımın ucundan bile geçmedi. İşte... nihayet söyledim. Çünkü yaptığım şeye enikonu aldatmak denir. İstediğim kadar meseleyi çarpıtıp yaptığımın gayet doğal olduğunu söyleyeyim, istediğim kadar iki insanın birbirlerini ne kadar severlerse sevsinler soğumalarının an meselesi olduğunu iddia edeyim buna dümdüz aldatmak denir. Baban bilmiyor. Bilmesi gerekir. Her şey gün gibi ortada. Fakat... bilmiyor. Zaten ne yapıyorsam *bu yüzden* yapıyorum. Bu haltı neden yediğimin farkındayım. Çünkü baban çok... yumuşak başlı. Çok sıcak. Tanrım, sadece belalı tiplere tutulan aptal liseliler ya da nazik erkeklere yüz vermeyen kadınlar gibi hissediyorum kendimi. Ne var ki ben o nazik adamlar-

dan biriyle evliyim. Lanet olsun. Ben *evliyim*. Üzgünüm, Bela. Yaptığım şeyden ötürü değil, artık hiçbir şeyin beni bunu yapmaktan alıkoyamayacağından emin olduğum için. Tanrım, o adamın hayatıma giren tek adam olduğunu mu sanıyorsun? Tanrım. Babanı aldatmaya başladığımda daha evlenmemiştik bile. Sen daha doğmamıştın bile. Kimliğim bu benim. Ben buyum. Şehvetin kölesiyim.

Ne zamandır konuştuğunu bilmiyorum. Saatin kaç olduğunu da. Dolaba bakıyorum.
Tek görebildiğim karanlık. Karanlığın içinde kapakları açık, karanlık bir boşluk.

Yine de... *yine de*... can yakıyor. Çünkü ne denli haklı olduğunu düşünürsen düşün, yaptığın şey o an ne kadar mantıklı gelirse gelsin... yapacağını aklının ucundan bile geçirmediğin bir şey yapıyorsun. Hayallerin olduğundan eminim, Bela. Başarmak istediğin şeylere, büyüyünce olmak istediğin insana dair hayaller. Bunu kabul etmek ne kadar zor olsa da annenle baban da bir zamanlar senin yaşındaydı, onların da kendilerince hayalleri ve fikirleri vardı. Belki de baban hayalini yaşıyordur. Evet. Sanırım öyle.

Galiba Anne ağlıyor.

Her zaman kendini nazik bir baba, evladını doğru dürüst büyüten, karısına sadık, iyi bir adam olarak hayal ettiğinden hiç şüphem yok. Üniversitedeyken bile böyle düşündüğünü biliyorum çünkü bunu bana defalarca söyledi. Peki ya ben? Tanrım. Üniversitede karşıma çıkan her delikanlıyla işi pişirmek istiyordum. Ve yaptım da. Çoğuyla. Baban bunların bir kısmından haberdar, bir kısmını ise bilmiyor ama yediğim naneler hiçbir

zaman şimdiki gibi hissetmeme neden olmamıştı. Seninle ilgili tüm bu sıkıntılar baş gösterene dek.

Evet, ağlıyor.

Üçümüzdük, yuvarlanıp gidiyorduk. Derken aniden bir şeyler görmeye, evde yaşayan başka birinden bahsetmeye başladın, parkta düştün, hayvanat bahçesinde çığlığı bastın ve şimdi sadece kendime odaklanmak istediğim bir anda aileme odaklanmak zorundayım. Bu bencillik mi, Bela? Olabilir. *Affet beni.* Ama ne için? Diyelim ki seni hiç dünyaya getirmedik, Bela. Bu da bencillik olur muydu? Tabii ki hayır. Eğer çocuğun yoksa iyi kötü yetiştireceğin biri de yoktur. Ama seni dünyaya getirmeye *karar verdik.* Peki... bundan hiç kurtuluş yok mu? Özgürlüğüne senin kadar düşkün olmayan biri tarafından bencil addedilmeden hayatını yaşamanın bir yolu yok mu? Kasabadaki diğer anne babalar ne yaptığımı öğrenirse ne diyeceklerini tahmin edebiliyorum. Gerçi belki de bazıları biliyordur. Fakat onlara da şimdi sana söyleyeceğim şeyi söylerim: ebeveynlik bir hapis cezası olmamalı. Peki ya kocanın arkadaşlarından biriyle olmak istiyorsan? O hâlde olmalısın.

Gözlerimi tamamen kapıyorum.
Sanırım ben uyurken Anne içki içmiş.
Derken Baba'yı duyuyorum. Bu beni korkutuyor.
Sesi koridorun sonundan geliyor. Adımları evi gıcırdatıyor.
Geldiğinden Anne'nin haberi var mı?
Ona susmasını söylesem mi?

En kötüsü de ne, biliyor musun Bela? Hem de *en* kötüsü. Baban olan biteni öğrenecek olursa yaptıklarımı sorun etmeyeceğine inanıyorum içten içe, hayır, sorun etmeyeceğini *biliyorum.* Evet. Bana anladığını söyler. Çünkü o *her şeyi* anlar.

Bana sadece insan olduğumuzu, insanların nüansları olduğunu, ilişkilerin dalgalara, mevsimlere benzediğini ve ilişkimizin kara kışında kaybolmuş gibi hissediyorsam üşümeyeyim diye bana bir battaniye öreceğini söyler. Bu sözler bir insanın hayatını birleştirebileceği en mükemmel eşe aitmiş gibi görünse de... belki de ben bir insanın hayatını birleştirebileceği en mükemmel eşi istemiyorumdur. Belki ben biraz kir, biraz tükürük, biraz çamur, biraz da kan istiyorumdur. Bunu affetmek o kadar mı zor? Kim iyi, kim kötü? Hani insanlar ışığın her şeyin gerçek yüzünü gösterdiğini söylerler ya, Bela, ama sonra aydınlıkla karanlığın birbirine denk olduğunu, birbirine muhtaç olduğunu, biri olmadan ötekinin var olmayacağını söylemekten de geri durmazlar... o yüzden karanlıkta gördüğümüz şeylerin de gerçek olabileceğini söylemek çok mu çılgınca?

Koridordaki gıcırtı.
Baba gittikçe yaklaşıyor.

Hissetmek istiyorum, Bela. Güzel yemekler yemek, güzel içkiler içmek, güzel bir uyku çekmek...

Bir şey söylemek istiyorum. Baba'yı şimdi içeri girmemesi için uyarmak istiyorum.

...ama dünya yapamayacağını söylüyor. Bir kez çocuğun oldu mu yapamayacağını. Zaten çok geçmeden de hayatın hapishane karavanasından, sokağa çıkma yasağından ve gardiyanların dağıttığı erzaktan ibaret olur. Lanet olsun, anne babaların bir örnek giyinmesini bile beklerler. Bizi bir barbekünün başında toplanmış hâlde gördün mü hiç? Bir barbekü partisinde? Bizler moda nedir bilmeyen, tutkudan nasibini almamış mahkûmlarız, Bela. Kendi çocuklarımızın tutsaklarıyız.

Bu hiç hoşuma gitmiyor.
Baba şimdi yatak odamın kapısında.

Son zamanlarda kafamı en çok ne meşgul ediyor, biliyor musun Bela? Son zamanlarda kafamı en çok reenkarnasyon meşgul ediyor.

Ne?

Acaba ne olarak geri dönerdim? Daha iyi bir insan olarak mı? Daha iyi bir anne? Sil baştan başlamak bir şeyleri değiştirir miydi? Değiştirebilirdi. Herkesi mutlu edebilirdi. Reenkarnasyonun güzelliği budur. İkinci bir şans. Keşke biri içine girmeme izin verse. Anlarsın ya? Arkadaşlar böyle yaparlar. Birbirlerinin kalbine girerler. Peki sen kalbine girmeme izin verir miydin? Eminim verirdin. Çok nazikçe bir davranış olurdu. Beni reenkarne ederdin, değil mi? Bana *can* verirdin?

Kapı boşluğunda bir karaltı var.

Bela?

Ama gelen Baba değil.
Anne.

Orada kiminle konuşuyorsun, Bela?

Yatağın kenarından kayarak inip kapıya koşuyorum ve Öbür Anne'nin yatağın diğer ucundan bana baktığını görüyorum. Yüzü çıldırmış gibi.

ANNE!
Bela?

Anne ışığı açıyor ve açtığı gibi de çığlığı basıyor. Öbür Anne'yi gördüğünü biliyorum. Bir an sonra Anne'nin kucağındayım, koridorun sonuna doğru koşuyoruz. Baba evde değil, Baba evde değil diye sayıklıyor. Koridor arkamızda gıcırdıyor ve Anne'nin omzunun üstünden baktığımda Öbür Anne'nin odamın kapısından başını uzattığını görüyorum. Yüzü kocaman ve çıldırmış gibi.

Dışarı! diye bağırıyor Anne. *Dışarı çıkmamız gerek!*

Anne beni kucağında merdivenden indirirken ayaklarım tırabzanlara çarpıyor ve kafamın içinde, Öbür Anne'nin kapımdan az önceki gibi başını uzattığını görüp duruyorum. Derken Anne sokak kapısını açıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki! Acele etmemiz gerek diye bağırıyor, beni sımsıkı tutuyor, imdat diye bağırıyor ve ardından beni bileğimden tutup çekiştirerek ön verandanın basamaklarından indirip dışarı çıkarıyor. Gece çökmüş ama verandanın lambası ve ay ışığı sayesinde burası bile gözüme odamdan daha güvenli görünüyor. Ön bahçeye adım attığımızda ikimiz de dönüp eve bakıyoruz. Anne tir tir titriyor ve başını kaldırıp odamın penceresine bakıyor. Beni bacaklarının arkasına saklıyor. Nefes nefese. Diyor ki,

Bela?
Efendim...

Nefes nefese.

Öbür Anne?

Sesi tamamen korkudan oluşmuş gibi çıkıyor. Diyorum ki,

Evet. Öbür Anne.

Anne başını kaldırmış eve bakarken tir tir titriyor.

Tamam, diyor.

Elini arkasına atıp beni bacağına yaslıyor.
Ama yüzü hâlâ eve dönük.
Ve hâlâ titriyor. Üstelik sonsuza dek titreyecekmiş gibi görünüyor.

Tamam.

17

Şimdi Amanda'yla Dan'in evindeyiz.
Küçük bir bebekleri var.
Anne dışarıda, garaj yolunda telefonda ve Amanda'da onun yanında.
Mutfaktan Anne'nin sesini duyabiliyoruz. Evleri bizimkine benziyor. Mutfakla oturma odası arasında duvar yok. Zaten Baba da hep mahallemizdeki insanların açık alanları sevdiğini söyler. Burada, sokak kapısına çıkan hol bizimkinden daha kısa. Ayrıca yemek odası da yok. Anne bir keresinde bütün evlerin aynı olduğunu söylemişti ama bence evin planından bahsetmiyordu.
Dan mutfak masasında güya dergi okuyor ama aslında pek okuyor sayılmaz. Beni soru yağmuruna tutuyor, iyi olup olmadığımı falan soruyor.
Gözü sokak kapısında. Ve Anne'nin telefonda söylediklerine kulak misafiri oldukça başını iki yana sallıyor.
Sonra tekrar bana bakıyor.
Sanki ona tüm bunları şakasına yaptığımızı söyleyecekmişim gibi.
Ama söylemiyorum.

Vakit de epey geç oldu, diyor Dan.

Çok nazik biri. Amanda da öyle. Ama içinde bulunduğumuz durumdan memnun olmadığını görebiliyorum.
Buraya gelmemizden.
Bebek mutfaktaki küçük bir pusetin içinde.

Babanı aradım, diyor. Yakında burada olur.

Dan bunu birkaç kez söyledi. Baba'nın yolda olduğunu.
Önce eve uğrayacağını.
Oysa önce eve uğramasını hiç istemiyorum.

Ona eve gitmemesini söyler misin? diyorum.

Dan bana bebekmişim gibi bakıyor. Bunun sebebi sadece bir bebeği olması. Küçük bir çocuğu yok.

Birkaç parça eşya alması gerek, diyor Dan.

Sonra da sesini yükselterek şöyle diyor,

Ursula? Sanırım Bela ağlamak üzere.

Ağlamak üzere değilim ama o öyle deyince ağlayasım geliyor. Baba'nın evimize girdiğini hayal ediyorum. Öbür Anne'yi yatağımda otururken gördüğünü.
Çıldırmış gibi bir ifadeye bürünen o kocaman suratını.

Ağlamayacağım, diyorum.

Gerçi belki de çoktan ağlamaya başlamışımdır. Dan iyi bir adam. Baba, iyi olmanın aynı zamanda zeki olmak anlamına geldiğini söyler durur.

Bela?

Bu, Anne. İçeri girmiş. Yanımda. Beni kucaklıyor. Çok endişeli. Onu hiç böyle görmemiştim.
Şimdi Amanda da yanımıza geliyor ve Dan'le bakışıyorlar. Sanki kafayı yemişiz gibi.
Sanki durumumuz kötüymüş de bize hiç bulaşmak istemiyorlarmış gibi.

Geceyi burada geçireceğiz, diyor Anne. Ondan sonra ne yapacağımıza yarın karar vereceğiz.

Kıpırdamadan duramıyor. Mutfaklarında volta atıyor. Gözleri içeride gezinip duruyor.
Bu gece Öbür Anne'yi gördü. Gördüğünden eminim.

Baba nerede? diye soruyorum, az önce Dan'den duymuş olmama rağmen.

Eli kulağındadır, diyor Anne.

Amanda bana kötü bir çocukmuşum gibi bakıyor. Ona ve bebeğine kötülük etmişim gibi.

Kadının boyu ne kadardı? diye soruyor Amanda, Anne'ye. Anne de yüksek sesle diyor ki:

O bir kadın değildi.

Anne'ye bakıyorum ama sonra çabucak gözlerimi kaçırıyorum çünkü ne demek istediğini öğrenmek istemiyorum.

Russ'ın ne kadar yolu kalmış? diye soruyor Dan.

Anne ve Baba, Amanda'yla Dan'in çok iyi insanlar olduğunu söyler durur ama şimdi gözüme dedikleri kadar iyi görünmüyorlar. Evlerinde olmamızdan rahatsız gibiler.

Çok geç oldu, diyor Dan. Misafir odasını kullanabilirsiniz.
Misafir odası derken? diyor Amanda. O odada yatak bile yok. Oradan olsa olsa misafir dolabı olur.

Anne bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bakışlarını kaçırmadığını görünce odamdaki dolabı boşalttığı anları düşündüğünü anlıyorum. Sanki Öbür Anne'yi kendi elleriyle salıvermiş gibi.

Bizim gözümüze uzunca bir süre uyku girmez, diyor Anne.
Ursula, diyor Dan. Tarif ettiğin şey...

Bana bakıyor; gözlerimi kırpıştırsam da bakışlarımı kaçırmıyorum.
Anne'ye gitmemiz gerektiğini söylemek istiyorum. Onları korkutuyoruz ve onları korkuttuğumuzun farkında değiller, o yüzden sadece öfkeliler.

Şu sesi duydunuz mu? diye soruyor Anne.

Amanda'yla Dan başlarını kaldırıp tavana bakıyorlar. Yüzleri kireç gibi. Sonra Anne diyor ki,

Hayır, ses garaj yolundan geliyor, sanırım bir araba sesi duydum.

Russ geldi, diyor Dan.

Anne sokak kapısına gidip dışarı çıkıyor. Ben de Amanda ve Dan'le yalnız kalıyorum. Öbür Anne'nin onların yatağının

kenarına tünediğini, onlara birbirleri hakkında bilmedikleri ne varsa anlattığını hayal ediyorum.

Tanrı'ya şükür geldi, diyor Amanda.

Anne'yle Baba hol boyunca yürürken Anne'nin şöyle dediğini duyuyorum,

... Kadın değildi.

Baba bana bakıyor ve her zamanki gibi gülümsemeye çalışıyor ama suratına söz geçiremiyor. Ona koşuyorum ve holde kucaklaşıyoruz.
Dış dünya gibi kokuyor.

Selam, Bela. İyisin. İyisin. Her şey düzelecek. Gerçekten. İnan bana.

Bu gece burada kalıyoruz, diyor Anne, Baba'ya.

Evimizi düşünüyorum. Öbür Anne'nin orada bizsiz yapayalnız oturduğunu düşünüyorum.
Baba, ciddi olup olmadığını anlamak için Anne'ye bakıyor. Sonra ağır bir nefes veriyor ve diyor ki,

Anlıyorum. Evet. Az önce oradaydım.

Bu hiç hoşuma gitmiyor.

Her yeri aradım, diyor.
Acaba Bela'nın önünde konuşmasanız mı? diyor Dan.

Baba bunu akıl edemediğine şaşırmış gibi bakıyor Dan'e.

Gel hadi, diyor Baba, Anne'ye.

Holün sonuna kadar yürüyorlar. Yine de seslerini duyabiliyorum. Dan onlarınkini bastırma gayretiyle sesini yükselttiğinde bile.

Karnın aç mı, Bela? diye soruyor Dan bana.

Orada hiçbir şey yoktu, diyor Baba, Anne'ye. Telefonda tarif ettiğin gibi bir şeye rastlamadım.

Hayır, diyorum Dan'e.

Korkunçtu, diyor Anne, Baba'ya. En kötüsü de...

Peki biraz meyve suyuna ne dersin? diye soruyor Dan bana.

İstemiyorum, diyorum.

Anne'nin sesi yine ağlamaklı çıkıyor ama sonra Anne'nin aslında ağlamadığını hatırlıyorum.

Öbür Anne'nin, Anne'ymiş gibi yaparken anlattıkları neydi? Doğru mu söylüyordu?

Bunun üstesinden geleceğiz, diyor Baba. Sonra da ekliyor: Tarif ettiğin şey... Ursula...

O hâlde film izlemeye ne dersin? diyor Amanda. En iyisi gidip bir film açayım.

Aklıma getirmek bile istemiyorum, diyor Anne. Lütfen.

Hangi filmi izlemek istersin, Bela? diye soruyor Amanda bana. *Tangled?*

Benim sesimi kullanıyordu, diyor Anne. *Kendi sesimi duydum.*

Doğru söylüyor! diyorum yüksek sesle.

Fakat Amanda tam o anda televizyonu açtığından Anne'yle Baba beni duymuyorlar.

Artık ben de onları duyamıyorum.

Tek seçebildiğim bölük pörçük kelimeler:

Sesi…
Upuzundu…
Elleri…
Kıllarla…
Sanırım ben…

Amanda'yla Dan, Anne ve Baba'yla aramda durduğundan onları göremiyorum.
Beni kanepeye götürüyorlar.
Ama ben *Tangled*'ı izlemek istemiyorum.
Anne'yle Baba'yı dinlemek istiyorum.

Bazen en iyisi her şeyi akışına bırakmaktır, diyor Dan.

Bir oyundan bahsediyormuşuz gibi. Bir arkadaşım sinirlenip bana küsmüş gibi.

Evet, diyor Amanda. Olanı biteni hazmetmek gerekir.

Amanda bebeklerine bakıyor ve Dan gülümsüyor ama aslında bu gecenin bitmesini ister gibi bir hâli var.

Bu film, diyor Amanda, Disney'in en iyilerinden biri.

Amanda filmi açarken Dan de kanepeye oturuyor ve ardından Amanda holdeki Anne'yle Baba'nın yanına gidiyor. Sonra da Amanda'nın şöyle dediğini duyuyorum,

Biri Bela'dan ne ister ki?

Bu soru hiç hoşuma gitmiyor.
Kim birinin benden bir şey istediğini söyledi ki?

Gördüğüm şey imkânsızdı, diyor Anne.

Sesi titriyor.
Ama sonra film başlıyor ve artık onları duyamıyorum.
Dan ayaklanıp mutfaktan dergisini alıyor, sonra da gelip kanepede yanıma oturuyor.
Ayağa fırlayıp hole koşuyorum.

Anne. Baba. Belki de burada kalmasak daha iyi olur.

Böyle söylediğim için hepsi endişeyle bana bakıyor. Amanda insanların üzüldüklerinde ya da üzüldüklerine şaşırdıklarında yaptığı gibi elini ağzına kapamış.
Dan arkamda bitiyor.

Kusura bakmayın, çocuklar, diyor Dan.

Sorun değil, diyor Baba. Bela, gel buraya. Anlaşılan hepimizin bu konu hakkında söyleyecekleri var.

Anne göreceklerinden korkarmış gibi holün diğer ucuna bakıyor.
Baba önümde diz çöküyor.

Bela, okulda canını yakan ya da canını yakacağını söyleyen biri oldu mu? Mesela bir yetişkin? Öyle şeyler oldu mu?

Anne yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Hayır, diyorum.

Öğretmen, hademe, teneffüs görevlisi, koç ya da öyle biri?

Hayır.

Peki ya başka bir ebeveyn? Öğrencilerden birinin annesi ya da babası?

Hayır.

Amanda nefesini tutuyor. Anne hâlâ titriyor.

Pekâlâ, diyor Baba. O hâlde o kadın kim?
Bilmiyorum.
Peki onu ilk ne zaman gördün? Bu çok önemli.

Anne üşüyormuş gibi titriyor.

İlk ne zaman gördün? diye soruyor Baba tekrar.

Düşünüyorum.

Hatırlamıyorum.

Gerçi hatırlıyor da olabilirim. Ama eğer onlara söylersem, daha önce söylemediğim için bana kızabilirler.

Bela, bu çok önemli, diyor Baba.

Ağlamaya başlıyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu ev hoşuma gitmiyor. Amanda'yla Dan'in bana bakışları hoşuma gitmiyor. Baba'yla Anne'nin korktuklarını görmek hoşuma gitmiyor.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.
Hayatta olmaz, diyor Anne. *Olmaz.*
Sakin ol, Urs, diyor Baba. Şimdi herkes... derin bir nefes alsın.

Baba doğruluyor ve ardından Dan'e bakıp diyor ki,

Ne yapayım şimdi ben?

Dan afallamış gibi görünüyor.

En ufak bir fikrim yok, diyor.
Polise gitmeniz lazım, diyor Amanda.

Anne bu öneriye daha önce hayır demiş fakat şimdi evet diyebilirmiş gibi bakıyor.

Bilmiyorum, diyor. Eşkâl isteyecekler. Tarif edebileceğimi sanmıyorum... Gördüğüm şeyin tarifi imkânsız.

Pekâlâ, diyor Baba. Tamam. Polisi ben ararım. Tamam mı, Ursula? Onları arayacağım. Birinin evimize girdiğini ihbar edeceğim.

Baba holden çıkıyor, Dan'le Amanda da peşinden gidiyor. Anne bana bakıyor. Bir süre öylece durduktan sonra aklındaki soruyu soruyor.

O şey... dolabında mıydı, Bela?

Evet.

Hep mi oradaydı?

Hayır. Bazen duvarların içinden çıkıyor. Bazen de tuvaletimde saklanıyor.

Sonra onu parkta da gördün?

Evet.

Evet. Tamam. O hâlde seni takip ediyor demektir. Tanrım, seni takip ediyor.

Bir kez daha holün diğer ucuna bakıyor. Şimdi Baba'nın sesi çok uzaklardan geliyor ve Anne'nin söyledikleri de beni korkuttu. Artık böyle orta yerde durmak istemiyorum. O yüzden Anne'nin elinden tutup Baba'nın telefonda konuşmakta olduğu mutfağa koşuyorum.

Baba! Bir daha sakın eve yalnız gitme!

Beni susturuyor ve telefonda konuştuğu kişiye evimizin adresini veriyor. Baba'nın onlarla orada buluşacağını anlıyorum fakat oraya tek başına gitmesini istemiyorum.

Alarm sisteminiz var mı? diye soruyor Anne, Amanda'yla Dan'e.

Var tabii, diyor Dan. Hem de en iyisinden.

Alarmı çalıştır.

Ne?

Alarmı çalıştır.

Dan mışıl mışıl uyuyan bebeklerine bakıyor, derin bir nefes alıyor ve diyor ki,

Geceyi burada geçireceğiniz kesinleştiği an aynen öyle yapmayı planlıyordum. Ama siz üçünüz aklımızı başımızdan aldınız.

18

Anne kanepede uyuyor. Dışarı kıyafetleriyle ceketi hâlâ üstünde. Başı geriye düşmüş, ağzı açık ve çok yorgun görünüyor. Dan oturma odasındaki tekli koltukta uyuyor. Üstüne bir battaniye örtmüş.

Amanda tekli koltuğun yanındaki diğer kanepede uyuyor. Bebeğin beşiği de yanı başında.

Baba daha dönmedi.

Anne'yi aradı ama konuşurlarken Anne'nin morali çok bozuldu. Baba'ya polisin şunu bunu yapıp yapmadığını, neden hiçbir şey bulamadıklarını sorup durdu. Sonra da, *Hemen buraya dönsen daha iyi olur, Russ*, dedi. Fakat Baba Anne'ye bir iş için karakola gitmesi gerektiğini ve geç kalabileceğini söyledi.

Kaldı da. Saat çok geç.

Dışarıdaki dünya karanlık ve benim dışımda herkes uyuyor. İçimi kemiren bir ses duyup duruyorum. İnsanların konuşmadan hemen önce çıkardığı ses.

Sanırım içlerine çektikleri nefesin sesi.

Herhâlde Amanda'nın, Dan'in, Anne'nin ya da bebeğin uyurken çıkardığı seslerdir ama yine de tek tek yanlarına gidip kulağımı ağızlarına yaklaştırıyorum ve benim duyduğum sesten farklı sesler çıkarıyorlar.

İşte, yine duydum.
Sanki biri bir şey demek üzereymiş gibi. Sanki odada bir şey demek üzere olan biri varmış gibi.
Baba ararsa diye Anne'nin telefonunu yanıma almıştım ama aramadı. Belki de ben onu aramalıyım.
Polis evimizde sakıncalı bir şey bulamamış. Ne demek bu şimdi?
İşte, yine o ses.
Bu öyle kısacık bir nefes değil. Sanki biri bir şey demek üzere.
Birinin bir şey demesini bekleyip duruyorum.

Kimse var mı? diye fısıldıyorum.

Keşke sormasaydım. Dan'in verdiği battaniyenin altına girip saklanıyorum çünkü kimsenin bana cevap vermesini istemiyorum. Baba'nın geri dönmesini ve bize her şeyin yolunda olduğunu, polisin Öbür Anne'nin icabına baktığını söylemesini istiyorum. İtfaiyecilerin Öbür Anne'nin icabına baktığını. Postacının Öbür Anne'yi alıp götürdüğünü.
Ay! Yine o ses!
Battaniyeyi indiriyorum ve ânında bunu yaptığıma pişman oluyorum.
Ama sadece uyuyan Dan'i görüyorum. Ve kanepedeki Amanda'yı.
Bir de bebeği.
Anne'nin yüzü çok solgun görünüyor.
Korkunun insanı yorgun düşürüp düşürmediğini merak ediyorum.
Oysa ben yorgun değilim.
Anne'nin telefonuyla Baba'yı arıyorum.
Çalıyor.
Çalıyor.
Ve Baba, arayanın Anne olduğunu sandığından ona bir mesaj gönderiyor.

Her şey yolunda, yazıyor. Tutanak tutuluyor. Bela nasıl?

Telefonu elimden bırakıp kulak kesiliyorum.
Amanda horluyor.
Dan horluyor.
Anne bana bakıyor.
Az daha çığlığı basacağım.

Telefonumu mu kullandın? diye soruyor.
Evet.

Telefonunu alıyor. Baba'nın yazdığı mesajı okuyor.
Başıyla onaylıyor.

Güzel. Teşekkürler.

Beni kendine doğru çekip sımsıkı kucaklıyor. Gözlerini açık tutmaya çalışıyor.
Ama yine kapanıyorlar.
Baba henüz yola bile çıkmadı ve...
Ay! İşte, yine o.
O ses.
O nefes.
Belki o da duymuştur diye düşünerek Anne'ye bakıyorum ama gözleri hâlâ kapalı.
Ama ben duydum.
Oturma odasının girişinin oralardan geliyor.
Ses oradan geliyor.
Sanki biri bir şey demek üzereymiş de öncesinde kısacık bir nefes almış gibi.

Yapma, diye fısıldıyorum.

Oturma odasının girişine bakıyorum, gözlerimi o boşluktan alamıyorum.

Kimse var mı? diye sesleniyorum.

Battaniyeyi tepeme kadar çekip yüzümü örtüyorum. Daha fazla bakamayacağım.
Sadece Baba'nın eve gelmesini istiyorum.

Ay! diyorum.

Çünkü bir şeyin hareket ettiğini duydum. Odadan bir şey geçti. Battaniyeyi indirdiğimde Dan'in doğrulmakta olduğunu görüyorum. Omzunun üstünden oturma odasının girişine bakıyor. Diyor ki,

Kim var orada?

Battaniyeyi yine tepeme kadar çekiyorum çünkü bunu görmek istemiyorum, bunu duymak istemiyorum, burada olmak istemiyorum.

Kim var orada? diye soruyor Dan tekrar.

Anne yanımda uyuyor.
Ama Amanda uyanıyor ve diyor ki,

Kiminle konuşuyorsun?

Sesi uykulu.

Bilmiyorum. Russ geldi mi?
Geldiyse de içeri ben almadım. Peki sen?

Ben de almadım.

Battaniyeyi indiriyorum.
Amanda'yla Dan oturma odasının girişine bakıyorlar.
Dan işaret parmağını kaldırıyor.

Şunu duydun mu?
Hayır, diyor Amanda.
Yok artık, o değildir.
Ne duydun?
Şey gibiydi... nefes sesi gibi.

Bir süre sessiz kalıyorlar. Bakıyorlar.

Ben horlarım, diyor Amanda.

Yine sessizliğe gömülüyorlar.

Evet, horlarsın, diyor Dan.

Yanımda, Anne'nin telefonunun ekran ışığı yanıyor. Anne uyanıyor ve birlikte Baba'nın gönderdiği mesajı okuyoruz.

Geldim. Evin önündeyim.

Anne, Amanda'yla Dan'e Baba'nın geldiğini söylüyor. Dan ayağa kalkıyor ama oturma odasının girişinde duraksıyor ve duvara uzanıp ışığı açıyor.
Kimsecikler yok.
Amanda'ya dönüp diyor ki,

Horladığına hiç bu kadar sevinmemiştim. Makul bir açıklaması olmasaydı aklımı kaçırabilirdim.

Ne için? diye soruyor Anne.

Bir ses duyar gibi oldum da, diyor Dan. Seni korkutmak istemedim, Ursula.

Ne? Ne duydun?

Benim horultumu duydu, diyor Amanda.

Hepimiz diken üstündeyiz, diyor Dan. Hepimiz...

Tam o anda Baba kapıya vuruyor ve çıkan ses yüzünden hepimiz yerlerimizden sıçrıyoruz.

19

Nasılsın, Bela?

Baba kanepede yanıma oturuyor. Dan ve Amanda şimdi üst kattaki yatak odasındalar. Anne dışarıda. Sanırım telefonla konuşuyor.

Bilmem, diyorum Baba'ya.

Korkuyor musun?

Evet.

Evet. Seni anlıyorum. Ben senin yaşlarındayken televizyon gece açık kalırsa ve odada kimse yoksa korkardım. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Yine de...

Beni neşelendirmeye çalıştığının farkındayım. Umarım başarabilir.

...korkmana gerek yok. Tüm bunların kulağa gerçekten çılgınca geldiğinin farkındayım. Ama ne var biliyor musun? 2024 yılındayız ve henüz hayaletlerin varlığına dair en ufak bir kanıt bulunamadı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Hayaletler mi?

Baba ne demek istediğini anlamam gerekirmiş gibi bakıyor bana.

Sana bir soru sorabilir miyim? diyor Baba.
Tabii.
Sence o şey... ne?

Bu soru hiç hoşuma gitmiyor.

Zalim biri, diyorum.
Neden zalim? Neden öyle dedin?
Çünkü beni kandırıyor.
Nasıl yani?
Bilmiyorum. Belki de yanılıyorumdur.
Hangi konuda?
Sen beni kandırmazsın.
Hayır, kandırmam. Anne de kandırmaz.
Siz beni hiçbir zaman kandırmazsınız.
Hayır. Asla kandırmayız. Peki o şey... seni nasıl kandırıyor?
Arkadaşımmış gibi davranıyor.
Bunu nasıl yapıyor?
Benimle şakalaşıyordu. Beni güldürüyordu.

Baba şimdi daha da endişeli görünüyor.

Ne diyordu da seni güldürüyordu?
Şimdi sadece onu karanfil etmem gerektiğini söylüyor.
Yine reenkarnasyon demek mi istiyorsun?
Evet, ondan.
Bu ne demek? Ne anlama geliyor şimdi bu?

Bunu aslında kendine soruyor.

Yoksa onu... reenkarne etmeni istediğini mi söylüyorsun?

Bilmiyorum.

Ciddi bir şey düşündüğünde yaptığı gibi derin bir nefes alıyor.

Sence hayalet mi o? diye soruyorum.

Muhtemelen o kelimeyi kullanmamalıydım. Annenin şu anda böyle laflar etmemem gerektiğini söyleyeceğine kalıbımı basarım.

Nedenmiş o?

Şey... Çünkü korkutucu. Ve sen daha küçücük çocuksun. Şu anda yapmam gereken son şey seni olduğundan daha fazla korkutmak.

Anladım.

Korkuyor musun?

Evet. Peki sen, Baba?

Baba oturma odasının girişine bakıyor. Düşünüyor.

Hayır, diyor. Sadece biraz sarsıldım. Arada fark var. Aslında...

Kanepede arkasına yaslanıyor.

...duyguların hepsi birbirinden farklıdır, üstelik o kadar çok duygu var ki! Fakat biz bazen hepsine aynı adı verme hatasına düşeriz. Şöyle düşün: *Korku*... bilinmezlik içindir. Mesela bir olayın nasıl sonuçlanacağından emin olamadığında korkarsın. Ne var ki *panik* o olayın nasıl sonuçlanacağını bildiğini ve telaş içinde bunu değiştirmeye çalıştığını ima eder. *İrkilmek* geçicidir. Çabucak gelip geçer. *Sarsılmak* da öyle. İrkilmekten sadece azıcık daha uzun sürer. Yine de hepsi için... aynı kelimeyi, yani korkuyu kullanırız. Matematik sınavına girmekten *korkarsın*. Işıklar sönükken uyumaktan *korkarsın*. O trene

binmekten *korkarsın*. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bunların hepsi çok farklı duygular uyandıran çok farklı senaryolar. Bence bazen sırf korktuğumuzu söylediğimiz için bir şeyden korktuğumuzu sanıyoruz. Esasen... bambaşka bir şey... korkudan biraz daha farklı bir şey hissederken aklımıza ona verecek doğru düzgün bir isim gelmediğinden."

Yani belki de korkmuyorumdur, öyle mi? diye soruyorum ona.

Belki de. Belki ben de korkmuyorum. Hatta annen de korkmuyordur. Belki şu dünyada kimse aslında hiçbir şeyden sahiden korkmuyordur. Bak, şunu dinle.

Baba oturduğu yerde azıcık doğruluyor.

Hani öğretmenin Bay Jeffery çıkardığın kitap özeti için sana düşük not vermişti, hatırlıyor musun?

Hı hı.

Bu seni öfkelendirmiş miydi?

Hı hı.

Peki seni başka ne öfkelendirir?

İnsanların mutsuz olması.

Bu cevabı beklemiyordum. Güzel bir cevap. Peki başka?

Bilmiyorum.

Bir tane daha söyle.

Çocuklar diğer çocuklara kötü davrandığında öfkeleniyorum.

Şahane. Şimdi... Kötü not aldığında kapıldığın o hissi oturup etraflıca düşünürsen... ki saçmalığın daniskasıydı, o zaman da seninle hemfikirdim, şimdi de hemfikirim... o duygu bir çocuğun başka bir çocuğa kötü davrandığını gördüğünde kapıldığın hisle aynı mıydı?

Hayır.

Aynen öyle. Fakat daha demin ikisinin de seni "öfkelendirdiğini" söylemiştin. Görüyor musun? Aslında sana aynı şeyi hissettirmiyorlar. Çok fazla duygu var ve sen çok küçüksün. İnan bana, insan kaç yaşında olursa olsun bunları oturtmakta zorlanıyor.

Baba kolunu omzuma atıp beni kanepede kendine doğru çekiyor. Yüzümüz artık kapalı olan televizyona dönük.

Yine de bilmiyorum, diyor Baba. Belki senin için daha kolaydır. Bir bakıma. Çünkü duygular sana ana renkler gibi görünüyor olsa gerek. Oysa zamanla çamaşır makinesine atılmış gibi dönüp duran çamurumsu bir renge dönüşebilirler.

Başını eğip bana bakıyor.

Deminden beri ne anlattığım konusunda en ufak bir fikrim yok. Bunu biliyor muydun?

Gülümsüyorum.

Şunu duydun mu? diyor.

Öteki odada ışık yanınca Baba doğrulup oturuyor.
Dan bu.

Selam çocuklar, diyor. Ursula nerede?
Dışarıda, kapının önünde, diyor Baba. Telefonla konuşuyor.

Baba oturma odasının girişindeki Dan'in yanına gidiyor.

Sorun nedir? diyor Baba.
Bilmiyorum, diyor Dan.

Neden Ursula'yı arıyorsun?
Çünkü, dostum...

Dan bana bakıyor. Baba'ya fısıldayarak cevap veriyor ama yine de onu duyuyorum:

Çünkü Ursula'yı yatak odamızda görür gibi oldum.

Tavana bakıyorum.
Oturma odasının girişine bakıyorum.
Sonra kanepeden kalkıp onların peşine takılıyorum çünkü burada tek başıma oturmak istemiyorum.

Urs? diye sesleniyor Baba, Dan sokak kapısını açtığında.

Dışarıdan Anne'nin sesi geliyor.
Başımı kaldırıp arkamdaki basamaklara bakıyorum.

Urs, kiminle konuşuyorsun? diye soruyor Baba.

Basamakların tepesinde birini görüyorum.

Konuşmasını bölmek istememiştim, diyor Dan.
Hayır, sorun değil, diyor Baba.

Yukarıda bir ışık yanıyor. Meğer gördüğüm pijamalı Amanda'ymış.

Bela? Dan aşağıda mı?
Boş ver, diyor Dan kapının yanında dikilen Baba'ya.
Dan? diyor Amanda.

Şimdi basamaklardan iniyor.

Telefondaki Marsha'ydı, diyor Anne.

Anne de kapının yanında.
Verandanın ışığında onu görebiliyorum.
Amanda merdivenden inip yanımıza geliyor.

Neler oluyor? diye soruyor.

Hiç, diyor Dan. Ben sadece... Düşündüm de...

Canları sıkkınmış gibi bakışıyorlar. Anne ve Baba bunu fark etmese de benim gözümden kaçmıyor.

Konuşmaya devam edebilirsin, diyor Baba, Anne'ye. Dan sadece ne âlemde olduğuna bakmak istemiş.

Dan derin bir nefes alıyor ve diyor ki,

Hey, siz ikiniz.

Anne ve Baba, Dan'in devam etmesini bekliyor. Verandanın ışığında dikiliyorlar.

Biz sadece, diyor Dan. Biraz... bakın... biraz korktuk, tamam mı? Bebek falan da var sonuçta.

Üzgünüm, diyor Baba.

Biliyorum. Biliyorum. Ama yine de...

Başka bir yerde kalmanız daha iyi olur belki, diyor Amanda.

Of, *hadi ama*, diyor Anne. Şu saatte bizi başka bir yer aramak zorunda bırakmayın. Bize bunu yapmayın.

Amanda ve Dan yere bakıyor.

Marsha'da kalamaz mısınız? diye soruyor Amanda.

Yok artık.

Hey, Urs, diyor Baba. Eğer onları rahatsız ediyorsak...

Hayır, diyor Anne. Bu yaptığınız maskaralığın daniskası, çocuklar.

Yine titriyor.

Hey, dilinin kemiği olsun, diyor Dan.

Maskaralık olan ne, Ursula? diyor Amanda. Birinin evinize girdiğiyle ilgili akılalmaz bir hikâyeyle çat kapı evimize geliyorsunuz, ondan sanki bir iblismiş gibi bahsediyorsunuz ve gece boyunca ayaktasınız! Nasıl tepki vermemizi bekliyorsun? Gidip size kurabiye mi yapayım?

Anne daha da kızgın görünüyor.

İblis ne demek, Baba? diye soruyorum.

Olur, diyor Anne, Amanda'ya. Kurabiye çok iyi olur. Burada olmak istediğimizi mi sanıyorsun?

Eh, diyor Dan. Anlaştık o hâlde.

Anne ve Baba birbirlerine bakıyor.

Elbette, diyor Baba. Yani, evet... istenmediğimiz yerde daha fazla kalacak değiliz.

Ödümüzü patlattınız, hepsi bu, diyor Dan. Üst katta olmadık şeyler gördüm. Tabii, bir de bebek var...

Sorun değil, diyor Baba. Fakat sizden bir şeyi anlamanızı istiyorum... Bu her ne ise... gecenin bir vakti kapınıza dayanmayı, uyku yüzü görmeden sabahı sabah etmeyi biz istemedik ya da planlamadık. Bir şey oldu ve biz sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz.

Biliyoruz, diyor Dan.

Anne birini arıyor. Gözümüzün önünde.

Biliyoruz, diyor Dan tekrar.

Alo, selam, diyor Anne telefona. Sana gelmemiz lazım. Evet. Şimdi.

Amanda ve Dan tekrar yere bakıyor.

Teşekkürler, evet, diyor Anne. Hemen geliyoruz.

Telefonu kapıyor.

Anneme gidiyoruz.
Ursula, diyor Dan.

Ama hepsi bu. Gerisini getirmiyor. Amanda da öyle.

Hadi, Bela, diyor Anne.

Elimi tutuyor ve beni evden çıkarıp arabaya doğru götürüyor. Baba da peşimizden geliyor.

Ağzına sıçtığımın piç kuruları, diyor Anne.

Arabaya varıyoruz. Anne kilidi açınca hep beraber arabaya biniyoruz.
Hiç eşyamız yok. Buraya hiçbir şey getirmedik.

Lütfen dikkatli gidin, diye sesleniyor Amanda sokak kapısının oradan.

Verandanın ışığının altında pijamalarıyla dikiliyor ve evlerinin üstündeki gökyüzü gerçekten çok karanlık.

Ben sürerim, diyor Baba, Anne'ye.

Anne bana bakıyor.

Anneannene gidiyoruz. Orada bir çaresine bakarız.
Bir çaresine bakarız, diyor Baba da.

Baba motoru çalıştırıyor, farları yakıyor ama Amanda ve Dan çoktan içeri girip kapılarını kapamış. Baba garaj yolundan çıkıyor ve sokağın sonuna doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Tam bir *rezalet*, diyor Anne.
Al benden de o kadar, diyor Baba. Katılıyorum. Yaptıkları hiç hoş değildi.
Bunu nasıl yapabildiler? diye soruyor Anne. Biz onları asla kapının önüne koymazdık.
Aynen öyle, diyor Baba.

Bir başka sokağa dönüyor.

Gerçi bir bakıma onlara hak veriyorum, diye ekliyor sonra.
Sakın başlama, diyor Anne.
Demek istediğim...
Hiçbir şey demek istemiyorsun, diyor Anne. Başımızdan korkunç bir olay geçti ve bir geceliğine arkadaşlarımızın dostluğuna ihtiyaç duyduk fakat o hanım evlatları pek kıymetli düzenlerini bozup da bize bir gece bile tahammül edemediler. Böyle olacağını akıl edebilmeliydik.
Akıl edebilmeliydik, diyor Baba.

Bir başka sokağa dönüyor ve farların ışığında bize bakan bir geyikle göz göze geliyoruz. Baba frenlere asılırken hepimiz avazımız çıktığı kadar bağırıyoruz. Ama geyik ağır ağır uzaklaşı-

yor ve biz sokağın ortasında zınk diye duran arabamızın içinde öylece kalakalıyoruz. Üçümüz de nefes nefeseyiz.

Vay canına, ucuz atlattık, diyor Baba.

Dönüp bana bakıyor ve gülümsüyor. Sonra Anne de dönüp bana bakıyor.
Sonra birbirlerine bakıp kahkahalara boğuluyorlar.
Ben de gülüyorum.
Sokağın ortasına park ettiğimiz arabamızın içinde oturmuş nefes nefese, katıla katıla gülüyoruz.

İstikamet Anneanne'nin evi, diyor Baba.

Sonra tekrar gaza basıyor ama harekete geçmemizle durmamız bir oluyor çünkü yoldan bir geyik daha geçiyor.
Artık gülmüyoruz.
Anne ve Baba derin derin nefes alıp veriyor, ardından Baba tekrar gaza basıyor.
Yolun sonuna doğru ilerliyoruz.
Karanlığın içinde.
İstikamet Anneanne'nin evi!

20

Anneanne Ruth'un ufak, yaşlı bir köpeği var. Adı Sütlaç. Sanırım beyaz olduğundan.

Ama şimdiye dek onu bir kere bile bembeyaz görmedim. Hep biraz kirlidir. Anneanne'nin evinin arkasındaki çamlıkta koşup oynar. Bazen Anne, Sütlaç'ı Anneanne'nin lavabosunda yıkar. Anneanne'nin evi küçük, gerçi kendisi de öyle. Dördümüz birlikte mutfak masasının etrafına yerleştiğimizde resmen dip dibe oturuyoruz. Oturma odası da küçük. Baba bir keresinde tavanın fazla alçak olduğunu söylemişti. Oturma odasında açık yeşil bir halıyla beyaz bir kanepe var. Sütlaç ikisine de bayılır. Anneanne'nin yatak odası koridorun sonunda. Üst katta neredeyse tamamen boş olan iki odası daha var ve odalardan birinde yer yatağı serili.

Bu gece orada uyuyacağız herhâlde, diye düşünüyorum.

Ama şu anda hâlâ mutfaktayız.

Ve saat geç. Galiba daha önce hiç bu kadar geç saatlere dek ayakta kalmamıştım.

Anne ve Baba evimizde elektrikler kesildiği için çat kapı geldiğimizi söyledi Anneanne'ye. Bana bunun doğru olmadığını ağzımdan kaçırmamamı tembihlediler. Arabada bana elektrikler gerçekten kesikmiş gibi numara yapmamı söylediler.

Ben de öyle yapıyorum. Numara yapmakla yalan söylemek arasında dağlar kadar fark var.

Seni görmek çok güzel, Bela, diyor Anneanne Ruth. Elektrikler kesildiği için bile olsa.

Anneanne benden çok da uzun değil. Ayaktayken bile.

Sana ne kadar teşekkür etsek az, diyor Baba. Çok zahmet oldu.

Anne ve Baba arabada "balataları sıyırmış" gibi görünmemeleri gerektiği konusunda anlaştı. Anne böyle yapmaları gerektiğini söyledi. Ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum.
Arabada Anne bana dedi ki: *Neler olduğunu anlamaz. Dahası bu onu korkutabilir.*

Üst katı dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz, diyor Anneanne. Altı aydır oraya adımımı atmadım ama iki yatak odasıyla banyonun yerli yerinde durduğundan eminim.

Anneanne espri yapmayı sever. Komik biridir.
Baba gülümsüyor ama Anne gülümsemiyor. Baba ve Anneanne iyi arkadaştır.

Bir çaresine bakacağız, diyor Anne. Teşekkürler, anne.

Lafı bile olmaz. İhtiyar kadınlar başı dertte olan gençlere evlerini açmayacaklarsa ne işe yararlar ki?

Bana bakıp gülümsüyor. Sütlaç ayak bileklerinin arkasından bakıyor ve bence o da gülümsüyor.

Hadi, Bela, diyor Anne.

Karnınız aç mı? diye soruyor Anneanne. İçecek bir şey ister misiniz?

Bir şey diyeyim mi? diyor Baba. Biraz su ve yanında da bir sandviç harika olurdu. Kendim yapabilirim.

Şapşallığın lüzumu yok. Ben hallederim.

Anne gönülsüz görünüyor. Daha fazla ayakta kalamayacak kadar yorgunmuş gibi.

Sen yat, diyor Anneanne ona. Ben onun karnını doyururum.

Bu mutfakta takılmak hoşuma gidiyor. Hep mis gibi kokuyor. Sanki Anneanne daha yeni tavuk kızartmış ya da fırına turta atmış gibi.

Canın ne çekiyor? diye soruyor Anneanne, Baba'ya.

Ne varsa.

Anneanne buzdolabını açıyor.

Harika, diyor Baba. Ekmeğin ve peynirin var. Bu kadarı bana yeter.

Yok artık daha neler, diyor Anneanne. Avokadom, hardalım ve soğanım da var. Fazladan uğraşılacak iki dakika sandviçe sınıf atlatır.

Kulağa harika geliyor, diyor Baba.

Anneanne, Anne'yle bana bakıyor.
Sanki bir şeyler döndüğünü bilirmiş gibi.
Sütlaç ayaklarımın dibinde, onu sevmemi bekliyor.

Elektriğin kesildiğini nereden anladınız? diye soruyor Anneanne.

Tezgâhın başında, Baba'nın sandviçini hazırlıyor.

Hiçbir şey çalışmıyordu, diyor Anne.

Bula bula bu saati mi bulmuşlar? Tuvalete gitmek için mi kalktınız?

Anneanne gerçek hikâyeyi anlatmamı beklermiş gibi bakıyor bana.

Evet, diyor Anne.

Ama aynı anda Baba diyor ki:

Hayır.

Hı hı, diyor Anneanne.

Elektrikler kesilince alarmım ötüyor, diyor Baba.

Alarm mı?

Bilirsin işte. Hani şu komodinin üstünde duran.

Komodinin üstünde duran.

Ayrıca vantilatör de çalışmıyordu, diyor Anne.

Ah, doğru. Beyaz gürültü olmadan uyuyamadığını çok iyi biliyorum.

Anneanne'nin arkasından Anne'yle Baba bakışıyorlar.

Peki sen nasılsın, Bela? diye soruyor Anneanne. Okullar başlayacak diye heyecanlı mısın?

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü okul hiç başlamayacakmış gibi geliyor.

Hadi, Bela, diyor Anne. Anneannene cevap ver.

Bunu kendi başına da yapabilir, diyor Anneanne.

Biliyorum, anne. Bela?
Evet, diyorum.
Sandviç hazır, diyor Anneanne.
Teşekkürler, Ruth, diyor Baba.
Rica ederim. İstediğin kadarını yiyebilirsin.

Anneanne gülümsüyor. Gerisin geri masaya oturuyor.
Ona bu kadar yakınken numara yapmak daha zor. Numara yapmakla yalan söylemek aynı şey olabilir mi acaba?
Sütlaç'ın kafasının tepesini okşuyorum.
Mutfak penceresinin dışı karanlık.

Bütün mahallede mi kesik? diye soruyor Anneanne.
Ne? diye soruyor Anne ve Baba aynı anda.

Anneanne başıyla onaylıyor.

Elektrik, diyor.
Biz nereden bilelim? diyor Anne.
Bence öyle, evet, diyor Baba. Sokakta yanan bir veranda ışığı gördüğümüzü sanmıyorum.

Anneanne masadan kalkıp mutfak penceresine gidiyor.
Sarı perdelerin arasından karanlık gökyüzüne bakıyor.

Fırtına yok, diyor.
İlla fırtına olacak diye bir kaide yok ki, diyor Anne.
Ama siz ikiniz faturalarınızı ödemeyi aksatmazsınız.
Tabii ki aksatmıyoruz, diyor Baba. Ama nasıl olduğunu bilirsin. Arızalar falan.

Sandviçini yiyor. Anne ona acele etmesini ister gibi bakıyor.
Sütlaç'ın kafasını okşuyorum.

Bilirim tabii, diyor Anneanne. Bir keresinde Bruce'la iki hafta elektriksiz kalmıştık. Sen doğmadan önceydi, Ursula. Chaps Edison geldi gelmesine ama arıza bulamadılar. Baban küplere binmişti. Fakat bir süre sonra elektriksizlik hoşuma gitmeye başladı.

Bana gülümsüyor.

Mum yakardık, diyor. Birbirimize kitap okurduk.
Keşke biz de üç beş mum yaksaydık, diyor Anne.

Anneanne, Anne'ye gülümsemiyor.
Baba sandviçini yiyor.
Sütlaç'ın kafasını okşuyorum.

Vay be, saat ne kadar geç olmuş, diyor Anneanne. Birkaç saate şafak söker.

Evet, diyor Baba. Az daha sabahı sabah edecektik.

Baba gülümsüyor ve sandviçinin bir parçası ağzından tabağa düşüyor.

Çok yorgun olmalısınız, diyor Anneanne.
Öyleyiz, diyor Anne.
O hâlde yukarı çıkın. Russ artık koca adam oldu.
Beklemeyi yeğlerim.

Anneanne masanın başına geçip ellerini masaya koyuyor. Diyor ki,

Üçünüzden biri burada gerçekten neler döndüğünü bana anlatacak mı?

Baba sandviçinden bir ısırık alıyor.
Ben masaya bakıyorum.

Anne, diyor Anne.

Ama yalanımızı devam ettirmiyor.

Çoğu insan derin uykudayken elektriğin kesilip kesilmediğini fark etmez, diyor Anneanne. Ayrıca ikiniz de Bela'nın karnının aç mı tok mu olduğundan bahsetmediniz. Bunun hiç sizlik bir hareket olmadığını gayet iyi biliyorum. Eee? Sorun nedir?

Baba da Anne de bana bakıyor.
Sonra Anneanne Ruth da aynı şeyi yapıyor.

Küçük kulaklar, diyor. Anlıyorum. Bela, neden biraz oturma odasına gitmiyorsun?

Hayır, diyor Anne ve Baba aynı anda.

Anneanne endişeli görünüyor.

Ciddi bir sorun mu var?

Anne derin bir nefes alıyor.

Bir şey yok, anne. Sadece... biz... biz biraz...
Bir şey yok, diyor Baba. Sadece...
Elektrikler kesildi, diyor Anne.
Pekâlâ, diyor Anneanne.

Bizim için endişelendiğini görebiliyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Baba sandviçini bitiriyor.
Ayağa kalkıyor.

Tekrar teşekkürler, Ruth, diyor. İlaç gibi geldi.
Rica ederim.

Baba tabağını eviyeye götürürken Anne de ayağa kalkıyor.

Hazır mısın? diye soruyor bana.
Hadi gidin, diyor Anneanne bize.

Ama Baba, Anne'ye sanki onunla konuşması gerekiyormuş gibi bakıyor.
Anne sokak kapısına doğru yürüyor, Baba da peşinden gidiyor.
Anneanne masada yanıma oturuyor.

Sorun her neyse, diyor bana, muhakkak bir hâl çaresine bakılır. Benim yaşıma geldiğinde insanın keşfettiği şeylerden biri de budur. Bu küçük endişelerin hiçbiri sonsuza dek sürmez.

Pek küçük değil, diye fısıldıyorum.

Anneanne Ruth bana doğru eğiliyor.

Öyle mi? Büyük o zaman?
Evet.
Ne kadar büyük?

Mutfak penceresinden görünen karanlığa bakıyorum.

Baba kadar büyük.
Biri seni rahatsız mı ediyor?
Hı hı.
Kötü biri mi?

Hı hı.

Anneanne başıyla onaylıyor.
Anne ve Baba mutfağa geri dönüyor.

Sakıncası yoksa alt katta uyumak istiyoruz, diyor Anne. Seninle aynı katta. Evde biraz korktuk. Önemli bir şey değil. Yine de tadımız kaçtı.

Evet, diyor Baba. Hepimizin biraz tadı kaçtı. Cümbür cemaat burada kalsak daha iyi olur. Buna sen de dâhilsin.

Anneanne bir süre onlara bakıyor.

Yoksa bir... sapığınız falan mı var? diye soruyor.
Hayır, diyor Anne ve Baba aynı anda.
Seni korkuttuğumuz için üzgünüm, anne, diyor Anne.

Evet. Seni telaşlandırmak istememiştik, diyor Baba. Her şeyin yolunda olduğunu söylediğimizde bize inan yeter. Sadece biraz... tadımız kaçtı. Aynen Ursula'nın dediği gibi.

Anneanne ayağa kalkıyor.

Pekâlâ. Hem zaten nerede uyuyacağınıza karışmak ne haddime, diyor. Oturma odasında mı uyumak istersiniz? Oturma odasının zemininde? Rahatınıza bakın. Sütlaç sizi uyandırabilir. Yahut güneş. Ya da gazeteci çocuk. Ama lütfen, nasıl istiyorsanız öyle yapın.

Anne yanına gidip ona sarılıyor.

Teşekkürler, anne.
Bela da mı? diye soruyor Anneanne.
Evet, diyor Anne ve Baba aynı anda.

Hep birlikte oturma odasına dönüyoruz. Baba lambayı yakıyor. Anne minderleri yere seriyor. Baba battaniyeleri getiriyor. Anneanne bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduktan sonra odasına çekiliyor. Anne ceketini çıkarsa da pantolonuyla yatıyor. Baba onun yanına uzanıyor, sonra da gelip yanına yatmamı söylüyor. Ardından Anneanne'yi burada, yani aşağıda yalnız bırakmak istemediklerini fısıldıyor kulağıma.

Bu her neyse sabah uyandığımızda taşlar yerli yerine oturmuş olacak, diyor Baba, Anne'ye ve bana. Güneş doğup da gündüz olduğunda her şey gözümüze daha mantıklı görünecek.

Ama Anne çoktan uyumuş.
Bense şöyle düşünüyorum: Gündüz olması neyi değiştirecek ki? Parktaki olay gündüz oldu. Hem aydınlık neden karanlıktan daha gerçek olsun ki?

Ay! diyorum.

Çünkü Sütlaç yüzümü yalıyor. Mindere çıkmış, yanımda duruyor. Anne horlarken iki elimle onun o minik yüzünü. seviyorum. Baba'ya bakıyorum ama o da çoktan uykuya dalmış.

Sütlaç, diyorum. Gece ya da gündüz olması fark etmez.

Bir kez daha yüzümü yalıyor. Anne de Baba da uyuyor, hatta minik Sütlaç bile bana yaslanmış uyuyor. Sanırım koca evde uyanık olan bir tek benim.

İyi geceler, diyorum.

Çünkü böyle söylemeyi seviyorum. Çünkü söylenebilecek en güzel şeylerden biriymiş gibi geliyor.

İyi geceler.

Fakat bizimki iyi bir gece değildi. Kötü bir geceydi.
Ve şimdi gecenin sonunda ben de uykuya dalıyorum. Çünkü uyumam lazım. Çünkü hepimiz çok yorgunuz.
Üstelik yarının daha kötü olmasından korkuyorum.

Sütlaç, diyorum.

Çünkü beni yine yalıyor.
Burun burunayız... Onun o küçük suratı benimkine bu kadar yakınken dünyanın kötü bir yer olduğuna inanmak çok zor.

Sütlaç, diyorum.

Ama sonra sanırım uyuyakalıyorum.
Bir rüya.
Evet.
Sütlaç suratımı yalıyor.
Odamda yatağımın yanına çömelmiş.
Kafası tavana değdiğinden iki büklüm duruyor.
Suratımı yalıyor.
Tüylerini hissedebiliyorum. Kollarındaki kısacık tüyleri.
Bir kahkaha patlatıp ona uyumasını söylüyorum.

İyi geceler, diyorum.

Sütlaç kıkırdıyor. Köpeklere has minik bir kahkaha.
Sonra ben uykunun derinliklerine dalarken...
İyi geceler.

21

Şimdi güneş tepede ve oturma odası aydınlık.
Anne ve Baba, Anneanne'nin oturma odasının zeminindeki minderlerin üstünde yatmaya devam ettiğimden hâlâ uyudu-ğumu sanıyorlar.
Mutfakta konuşuyorlar.
Sütlaç nefes nefese. Biraz daha sokuluyorum ona.

Berbat hâldeyim, diyor Anne.
Al benden de o kadar.
Geri dönemeyiz. Bundan böyle evimize geri dönemeyiz.
Er ya da geç dönmek zorunda kalacağız.
Beni dinlemiyorsun. O eve geri *dönemeyiz.*
Ursula...
Eğer onu görseydin.
Sana inanıyorum.
Sahiden mi?
Evet. Tanrı şahidim olsun. Bela'nın üstüne yemin ederim.
Tanrım, öyle söyleme.

Bir sandalye gıcırtısı duyunca gözlerimi yumuyorum.

Baba uyuduğumdan emin olmak için sandalyesinde geriye yaslanıp oturma odasına mı bakıyor yoksa?

Sence ona zarar vermek mi istiyor? diye soruyor Baba.

Bence mi? Ne istediğini nereden bileyim? diyor Anne. Bir kaplan ne ister? Bir yılan ne ister?

O zaman evi derhâl boşaltıp satarız, diyor Baba.

Anne hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor.

Biraz yıpranacağız, diyor Baba. Ama başka ne yapabiliriz?

Orayı yakıp kül etmeliyiz.

Ne?

Eğer onu görseydin.

Ciddi misin? Evi yakıp kül etmek mi istiyorsun?

Kimse o eve adım atmamalı.

Urs.

Bir şeyi anlamanı istiyorum. Tamam mı?

Evet. Elbette.

Bela'nın yatağında oturan o şeyi gördüğüm andan itibaren gerçekliğin bizim için, üçümüz için tamamen değiştiğini anlamanı istiyorum.

Bir süre konuşmuyorlar.

Sütlaç nefes nefese.

Sessiz olması için işaret parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Bu çok korkunç, diyor Baba.

Şimdi anlıyorsun işte.

En başından beri anlıyordum.

Kendi evimizi satmadan, oradan gelecek para olmadan yeni bir ev satın almamız gerekecek. Tanrım, biz ne bok yiyeceğiz?

Uzun bir seyahate çıkalım, diyor Baba.

Russ.

Neden olmasın? Dediğin gibi... Gerçeklik. Hepsi bitti artık. Neden zorlayalım ki? Gidip bir karavan alalım. Yollara düşelim. Her şeyi geride bırakalım. Bu bir fırsat.

Yine bir süre sesleri çıkmıyor.

Kanepeye bakıyorum.

Anneanne Ruth kanepenin yanında dikiliyor.

Orada olduğundan haberim yoktu.

O da dinliyor.

Burada ne kadar kalabiliriz? diye soruyor Baba.

Bilmiyorum, diyor Anne.

Annen anlayış gösterecektir, diyor Baba.

Beni dinlemiyorsun. Gördüğüm şeyden kimseye bahsetmek istemiyorum. Hatta o şeyi bir daha aklıma getirmek bile istemiyorum.

Tamam fakat şu anda aklımızdaki *tek* şey o. Buna şahit olduğun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam ama... Bela'yı düşünmeliyiz. Lanet olsun, Ursula. Okullar yakında başlıyor.

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

İş yerimle konuşmam lazım, diyor Baba.

Onlara ne diyeceksin?

Bilmiyorum.

Bilgisayarını yanına aldın mı?

Almadım.

Siktir, Russ.

Evet. Tahmin ediyorum ki oraya dönüp almak isteyeceğimiz çok şey olacak.

Hayır. Beni duyuyor musun? *Hayır.*

Yalnız giderim. Bela seninle kalır. Gündüz vakti. Mark'tan bana eşlik etmesini isteyebilirim.

Yine suskunlaşıyorlar.

Şuna ne dersin? diyor Baba. Birkaç gün bekleyelim. Her ne olduysa *daha yeni* oldu. Üstelik tüm soruları aynı anda cevaplamamız gerekiyormuş gibi davranıyoruz.

Size bir şeytan kovucu lazım, diyor Anneanne.

Anne ve Baba insanların gizlice dinlendiklerini fark ettiklerinde çıkardıkları seslerden çıkarıyor.

Sözümü kesmeden dinleyin, diyor Anneanne. Söyleyeceklerimi kimin duyduğu da umurumda değil. Siz ikinizin kafa kafaya verip konuştuğunuz konu her neyse... onu önce evinizden, sonra da hayatınızdan söküp atmanız lazım.

Ruth, diyor Baba.

Sözümü *kesmeyin* dedim ve daha bitirmedim. Oturma odasının zemininde uyuyor numarası yapan küçük bir kız var. Sen korktuğunu mu sanıyorsun, Ursula? Şimdi ne hissettiğini bir düşün, sonra da üstüne, anne babanın seni sandığın gibi koruyamayacağını fark etmenin beraberinde getirdiği o ağır yükü ekle.

Bela? diye sesleniyor Baba.

Cevap vermiyorum.

Boş atıp dolu tutuyorsun, diyor Anne.

Bunun doğru olmadığını biliyorsun, diyor Anneanne. Hakkında konuşup durduğunuz şey ya gerçektir ya da değildir. Değilse aklınızı kaçırmışsınız demektir. Peki ya gerçekse? O vakit size bir şeytan kovucu bulmak gerekir. Başınızdaki dertten kurtulabilmeniz için ne yapılması gerektiğini bilen birine ihtiyacınız var.

Anne ve Baba cevap vermiyor.
Anneanne diyor ki,

Bela. Kalk ve kanepeye otur lütfen. Anneanne birazdan seninle de konuşacak.

Battaniyemi kenara itip kalkıyorum. Sonra Anneanne'yle birlikte minderleri yerlerine yerleştiriyoruz. Anne ve Baba gelip oturma odasının eşiğinde duruyor.

Anne, diyor Anne, Bela'yla konuşulacak bir şey yok.
Yok mu? diyor Anneanne. Göreceğiz bakalım.

Birlikte kanepeye oturuyoruz.

Bela, diyor. Soracağım sorulara doğru yanıtlar vermen çok önemli, tamam mı? Bir süredir annenle babanın evinizde yaşanan şeylerle ilgili konuşmalarına kulak kabartıyorum ama şimdi bunları bir de senden dinlemek istiyorum. Olur mu?

Olur.

Gergin olmanda hiçbir sakınca yok. Çok yakında şu hayatta öyle ya da böyle herkesin sinirlerinin gerildiğini, asıl kazananların ise her şeye rağmen yapmaları gerekeni yapanlar olduğunu öğreneceksin. Tamam mı?

Tamam.

Çok güzel. Şimdi...

Anne, diyor Anne.

Şimdi, diyor Anneanne Ruth. Annenin yatak odanda gördüğü o şeyi sen kaç kez gördün? Kaç defa?

Bilmem.

Tamam. Buna kesin bir cevap vermeni beklemiyordum zaten. Ama... Birden fazla kez mi?

Hı hı.

Yüz kez?
Bilmiyorum.
Ama yüz kez olabilir mi mesela?
Hı hı.

Anne nefesini tutuyor.

Ciddi misin? diyor Baba. Bela?
Doğru ya da yanlış bir cevap yok, diyor Anneanne.
Bu kadarı yeter, diyor Anne.

Anneanne Ruth elini güm diye kanepeye indiriyor. Bunu yaptığına daha önce hiç şahit olmamıştım.

Bu sizin kızınız, diyor Anneanne. Ve eğer derdinizi onunla konuşamıyorsanız yatak odasında gördüğün şey her neyse ondan çok daha büyük problemleriniz var demektir. Şimdi, Bela...

Evet.
Bu şey seninle hiç konuştu mu?
Evet.
Peki ne dedi?

Anne ve Baba bana bakıyor. Gözleri koskocaman.

Bazen konuşuyor.
Kadın mı? diye soruyor Anneanne.
Hı hı. Öbür Anne.

Anneanne son söylediğime şaşırmış görünüyor.

Gerçekten mi? diyor Anneanne. Tamam. Her şeyin açık açık konuşulması en iyisi. Ayrıca çok da önemli. Ona neden Öbür Anne diyorsun, Bela?

Çünkü o öyle istedi.
Tanrım, diyor Baba.

Anne'nin tek yaptığı bana bakmak. Gözleri fal taşı gibi.

Sana başka ne dedi? diye soruyor Anneanne.
Bana bir şey soruyor.
Ne? diyor Baba. Sana ne soruyor?

Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Nedir o canım? diyor Anneanne. Bize söylersen çok yardımın dokunur. Hatta epey faydası olur.
Kalbime girip giremeyeceğini soruyor.

Anne elini kendi kalbinin üstüne koyuyor.

Polisi aradınız mı? diye soruyor Anneanne.
Tabii ki, diyor Baba.
Peki içeri girenin davetsiz bir misafir olmadığından emin misiniz?
Evet, diyor Baba.

Anne diğer elini ağzına kapıyor.

Belki de kostüm giymiş biridir? diye soruyor Anneanne.
Yani, diyor Baba. Her şey mümkün.
Daha mümkün, diyor Anneanne. O bile daha mümkün.

Anne'ye bakıyor ama Anne bakışlarına karşılık vermiyor.
Anneanne yine de konuşuyor:

İşte bu yüzden bir uzmana ihtiyacınız var. Çünkü evinizdeki şey insan değilse şayet... o zaman hiçbir polis size yardım edemez.

22

Anneanne Ruth'un evinin arkasında bir sürü çam ağacı var. Ne ağacı olduklarını hatırlamakta hiç zorlanmıyorum çünkü eskiden Anneanne'yle birlikte o çamlara şarkılar söylerdik. Çok ama çok uzunlar ve kabukları evlerin çatılarındaki kiremitlere benziyor.

Şimdi çamların arasındayız. Baba ve ben.

Anne ön bahçede. Telefonda.

Öğleden sonra olduğundan dışarısı hâlâ aydınlık.

Baba, Anne'nin arkadaşlarıyla konuştuğunu söylüyor. Anne'nin "yaşananlarla baş etmekte zorlandığını", "olan biteni sindirmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu" söylüyor.

Ama sen ve ben, diyor. Biz dişli çıktık.

Dişli mi?

Daha önce kimse bana böyle dememişti.

Aynen öyle, diyor Baba. En başından beri bu kadar cesur olmana hayranlık duyuyorum.

Anneanne yatak odasının penceresinden dışarı bakıyor. Kırmızı oduncu gömleğini seçebiliyorum. Ona el sallıyorum ama o bana el sallamıyor.
Baba'yla çam ağaçlarının arasında yürüyoruz.

Sana bir şey sorabilir miyim? diyor Baba.

Tabii.

Bu şey... Hani şu Öbür Anne... Sana şey diye... kalbine şey yapabilir miyim diye sorduğunda... ona ne diyorsun?

Hiç, diyorum.

Gerçekten mi? diyor Baba. Hiçbir şey söylemiyor musun?

Hı hı.

Tamam. Güzel. Yani sanırım.

Yürüyoruz. Arkama bakıyorum. Anneanne'nin evi şimdi biraz geride, ağaçların ardında kaldı ama yatak odasının penceresinden onu hâlâ görebiliyorum. Bizi izliyor.

Bak, Bela, diyor Baba. Çünkü eğer o bir *insansa* ve sana öyle şeyler soruyorsa. Ah, Tanrım.

Sıkıntılı görünüyor.

Bu konuda konuşmak neredeyse imkânsız, diyor. Ve keşke annen de konuşmaktan yana olsaydı çünkü söylemek istediğimi nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama... sen ona cevap vermedin, değil mi? Kimse... kalbine girmedi?

Cevap vermedim, diyorum.

Ve sana hiç dokunmadı?

Hayır, diyorum. Öyle değil.

Ne demek istiyorsun?

Eskiden el ele tutuşurduk.

Baba şimdi gerçekten sıkıntılı görünüyor. Anne'ye seslenecekmiş gibi yüzünü ön bahçeye dönüyor. Öbür Anne'yle el ele tutuştuğumu ona söyleyecekmiş gibi.

Sadece el ele mi tutuştunuz? diye soruyor Baba.

Hatırlamaya çalışıyorum.

Bir keresinde yatağımın üstünde havada süzülüyordu ve yüzü benimkine azıcık değdi.

Ah, Tanrım.

Ama o zamanlar arkadaştık.

Yapraklar ve kozalaklar ayaklarımızın altında çatır çutur ediyor. Kozalaklar çok büyük. Çamlar çok uzun.

Arkadaştık derken ne demek istiyorsun? diye soruyor Baba.

Bilmiyorum.

Bela.

Başlarda hiç konuşmazdı.

Tamam.

Dolabın içinden bana bakıp yüzünü şekilden şekle sokardı sadece.

Tanrım.

Ve o hâlleri beni çok güldürürdü.

Ah, dostum.

O yüzden arkadaş olduğumuzu sandım.

Sonra ne oldu?

Şimdi çamlığın iyice içlerindeyiz.

Bilmiyorum.

Peki sonra ne oldu?

Dolaptan çıkıp benimle oturmaya başladı.

Bak, Bela, söylemeye çalıştığım şey şu: Evimize izinsiz giren biri olsun olmasın kimse sana dokunamaz. Tamam mı? Bunu zaten bildiğinin farkındayım. Fakat bu akıl karıştırıcı, korkutucu bir durum. Ayrıca onca şeyin ortasında ne kadar önemli, ne kadar dişli olduğunu unutmanı hiç istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Evin tavanı gibi gıcırdadığını duyuyorum yaprakların. Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum.

Demek istediğim, diyor Baba. Anneannen kostümlü davetsiz misafirlerden bahsediyor. Annen... canavarlardan dem vuruyor. Sense... Tanrım. Bizim evimizde...

Baba elini omzuma koyuyor. Yürümeyi kesiyoruz. Önüme diz çöküyor.

Bu kadarı çok fazla, diyor Baba. Çok fazla. Bu yüzden... hem baban hem de arkadaşın olarak sana hatırlatmak istediğim bir şey var... Olur da biri ya da bir şey sana kalbine girip giremeyeceğini sorarsa veya sana el sürmeye kalkışırsa hayır diyorsun. Ve dediğinden dönmüyorsun. Hayır derken hiçbir vicdan azabına ya da korkuya kapılmıyorsun. Tamam mı?

Anneanne Ruth arkamdan sesleniyor. O yana döndüğümde çam ağaçlarının arasından bize doğru geldiğini görüyorum.

Neler oluyor yahu? diyor Baba. Sorun nedir, Ruth?

Anneanne parmağıyla evin ön tarafını gösteriyor.

Hadi gel, diyor Baba.

Elimi tutuyor ve sonra elime bakıyor. Sanki artık farklıymış gibi. Öbür Anne'nin de aynı eli tuttuğunu biliyor ya, sanırım ondan.

Ursula, diyor Anneanne.
Ne olmuş ona? diye soruyor Baba.
Gitti.
Ne yaptı, ne yaptı?
Arabayı alıp gitti, diyor Anneanne. Bir arkadaşını görmesi gerektiğini söyledi.

Baba sokağa bakarken Anneanne bana bakıp diyor ki,

İçeri gelin, tatlım. Hadi. Bunun üstesinden birlikte geleceğiz. Tamam mı? Sen, ben ve baban.

Eve doğru yürüyoruz.

Bu meseleyi daha yeni yeni konuşmaya başladık, diyor Baba bana.

Belki de bunu kendine söylüyordur.

Bana her şeyi anlatabileceğini bilmelisin, diyor.

Yürümeyi kesiyorum.

Burada olmasından endişeleniyorum, diyorum.
Ne?
Bizi buraya kadar takip etmiş olmasından korkuyorum.
Neden öyle dedin? diye soruyor Anneanne.

Başımı kaldırıp ağaçlara bakıyorum.

Sorusuna illa bir cevap vermemi istiyor, diyorum. Gittikçe yaklaşıyor.

Yaklaşıyor mu? diyor Baba.

Baba, Öbür Anne tam tepemizde olabilirmiş gibi yukarı bakıyor.

Yani onu artık her an her yerde görüyorum, diyorum.

Pekâlâ, diyor Anneanne. Hadi onu eve götürelim. Russ? Bela'yı eve sok.

Onu gördün mü? diye soruyor Baba.

Hayır, diyorum.

Yoksa kokusunu mu aldın? diye soruyor bu defa.

Hayır.

O hâlde neden gittikçe yaklaştığını...

Çünkü cevap vermemi çok istiyor. Kalbimle ilgili sorusuna yanıt verene kadar beni rahat bırakmayacak.

Onu derhâl eve sok, diyor Anneanne. Hemen, Russ.

Baba hâlâ elimi tutuyor ve el ele evin yan tarafındaki basamakları çıkıyoruz.
Ama içeri girmeden önce durup bana dönüyor.

Eğer cevap verecek olursan, diyor, ona ne diyeceğini *biliyorsun*, değil mi?

Anneanne kırmızı oduncu gömleğiyle çamlığa doğru yürüyor.

Evet, diyorum.

Fakat tam o anda aslında bilmediğimi fark ediyorum. Baba, ona nasıl cevap vermem gerektiğini söylemesine rağmen.
Cevabın ne olduğundan emin değilim.

Annen gitti, diyor Baba. O yüzden evde yanımdan ayrılma.
Tamam.
Sakın yanımdan ayrılayım deme.
Tamam.

Sonra içeri giriyoruz.
Baba'nın yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Büyük ihtimalle haklı olduğunu da.
Ama yine de... biz arkadaştık. Onunla da el ele tutuştum.
Cevabı bilmiyorum.
Baba ne derse desin.
Bilmiyorum.

23

Baba yatak odasındaki pencerenin kenarında durmuş, dışarıdaki Anneanne Ruth'a bakıyor.

Onun yakınlarda olduğunu hissettiğini neden bana söylemedin? diye soruyor Baba.

Canı çok sıkkın. Anne'yi aramayı denedi ama Anne telefona cevap vermedi.

Ruth dışarıda ne yapıyor? diyor.

Pencereden Anneanne'nin yüzünün çamlığa dönük olduğunu görebiliyorum.

Neredeydi? diye soruyor Baba. Yani neredeymiş gibi geldi sana?

Bir ağacın arkasında.

Bela, ciddi misin?

Bilmiyorum.

Tanrım.

Baba polisi arıyor.
Anneanne'yi dışarıda başını kaldırmış, ağaçlara bakarken görüyorum.
Sütlaç ayağımın dibinde.

Evet, diyor Baba telefona. Olası bir davetsiz misafir. Evin arkasındaki ormanlık alanda. Hayır. Size ayrıntılı bir eşkâl veremem.

Bana bakıyor.

Bela?
Kollarının arkasında koyu renkli kıllar var, diyorum.
Bir dakika, diyor Baba telefonun diğer ucundaki kişiye.

Bana sanki ağzımdan çıkanı değiştirmemi istermiş gibi bakıyor ama gerçek bu.

Tamam, diyor Baba telefona. O hâlde...

Anneanne'nin yatak odasından çıkıp hole adım atıyor.
Yüzü hâlâ ağaçlara dönük olan Anneanne'yi izliyorum.
Gözüme küçücük görünüyor. Minicik! Odamdaki halının üstünde dikilirken çam ağaçlarının arasında dikilen Anneanne kadar küçük görünüp görünmediğimi merak ediyorum.
Arkamdaki dolabın kapağı açılıyor.

Git buradan! diye haykırıyorum.

Ama bu sadece Sütlaç. Dolabın zemininde bir şeyleri kokluyor.
Baba telaşla odaya dalıyor.

Ne oldu? diyor.

Bir yandan da beni odadan çıkarıyor. Alelacele hole çıkıyoruz. Anneanne evin yan tarafındaki kapıdan içeri giriyor.

Çığlık attı, diyor Baba.
Bela? diyor Anneanne.
Sadece Sütlaç'tı! diyorum.

Baba duruyor. Dönüp Anneanne'nin yatak odasına bakıyor. Sütlaç içeride havlıyor.

Oraya girme, Ruth, diyor Baba.

Çünkü gireceğini biliyor.

Sadece Sütlaç'tı, diyorum.
Ne olur ne olmaz, diyor Baba.

Sütlaç tekrar havlıyor.

Kimse evime çöreklenemez, diyor Anneanne.

Ve yatak odasına giriyor.

Tanrım, diyor Baba. Bela, burada bekle.

Sonra da diyor ki,

Lanet olsun. Seni şu anda tek başına bırakamam. Ruth!

Ama Anneanne cevap vermiyor. Sütlaç havlamıyor.
Biz de öylece bekliyoruz.

Baba volta atmaya başlıyor. İnsanların konuşur gibi görünseler de aslında konuşmadıkları zamanlarda çıkardıkları seslerden çıkarıyor.
Anneanne odadan çıkıyor. Sütlaç kucağında.

Hiçbir şey yok, diyor.
Kötü bir koku var mıydı? diye soruyor Baba.

Anneanne ona sanki sorduğu onca soru arasında en korkuncu buymuş gibi bakıyor.

Hayır.
Tamam, diyor Baba. Az önce konuştuğum polis dedi ki...

Fakat Anneanne onun sözünü kesiyor.

Bu işlerden polisten daha iyi anlayan birini ara, Russ. Bu yola girmek delilik bile olsa. Beyhude bile olsa. Çünkü ben ihtiyar bir kadınım ve şimdiye dek "sonradan üzüleceğine en başından işini sağlama al" lafına bu denli uyan bir durumla daha karşı karşıya kalmadım.

24

Anneanne Ruth'ün evinin yakınlarındaki Koca Oğlan isimli restorandayız. Akşam oldu.

Diğer masalarda yemek yiyen bir sürü insan var. Epeydir buradayız. Kalkanlar oluyor, yerlerine yenileri oturuyor.

Baba bir süreliğine polisle dışarıdaydı. Polislerin Anneanne'nin evinin bulunduğu araziyi aradığını söyledi. Çamlığa baktıklarını. Onu bulamadılar. Baba'nın dediğine göre "davetsiz bir misafire" rastlamamışlar.

Baba polislerle konuşurken Anneanne benimle kaldı. Her şey yolundaymış gibi davranmıyor.

Baba telefonuna bakıyor.

Az sonra burada olur, diyor Baba.

Burada mı? diye soruyor Anneanne.

Evet.

Yeni bir garson masamıza gelip bir isteğimiz olup olmadığını soruyor. İki öğün üst üste yiyecek kadar uzun süredir buradayız.

Ben iki kez yedim.

Baba ona böyle iyi olduğumuzu söylüyor.

Ama iyi değiliz.

Kafayı yiyeceğim, Ruth, diyor Baba.
Ağır geldiğindendir, diyor Ruth.

İkisi de bana bakıyor. Bunu yapıp duruyorlar.

Bir daha tuvalete gitmek ister misin? diye soruyor Anneanne bana.

Hayır.

Geldi, diyor Baba.

O ayağa kalkarken Anneanne'yle ben de camdan dışarı bakıyoruz.
Yeşil bir araba restoranın önüne park ediyor.
Baba kapıya gidiyor.
Lois Anthony arabadan inip onunla orada buluşuyor.
Biraz konuşuyorlar, ardından birlikte masaya geliyorlar.

Merhaba, Bela, diyor Lois.

Oturuyor.
Gözlüğünün ardındaki gözleri koskocaman görünüyor. Yeşil kazağı tüylenmiş ama sıcak tutacak bir şeye benziyor.

Sen Ruth olmalısın, diyor Lois. Ben Lois Anthony.
Yardım edebilir misin? diye soruyor Anneanne.

Lois bana bakıyor.
Gözleri o kadar büyük ki ne hissettiğini hemen anlıyorsunuz.
Gergin.

Henüz bir şey söyleyemem, diyor Lois.

Anneanne bu cevaptan hoşlanmıyor.

Bir grubumuz var, diyor Lois.

Grup mu? diyor Anneanne. Biz derken?

Bir grup insan bir araya geliyoruz. Bu tür... şeyler hakkında... konuşuyoruz.

Anneanne, Baba'ya bakıyor.

Şu noktada bizden daha fazlasını bildiğin kesin, diyor Baba, Lois'e.

Lois gülümsemek ister gibi görünüyor. Ama gülümsemiyor.

Sana bir şey sorabilir miyim, Bela? diyor.

Evet.

Bu şey seninle hiç... anlaşma yapmaya çalıştı mı?

Baba'ya bakıyorum. Diyor ki,

Bela onun... şey istediğini söyledi... şey... kalbine girmeyi.

Öyle mi? diyor Lois. Sonra bana dönüyor: Karşılığında bir şey vadetti mi?

Bunu ne şimdi ne de burada konuşmak istiyorum.

Benimle reenkarnasyon yapmak istediğini söyledi. O zaman onun geldiği yere gidermişim.

Dolaba mı? diye soruyor Lois.

Hayır, diyorum. Geldiği yerin dolap olmadığını söyledi.

Bunun üzerine üçü de bir anlığına sessizliğe gömülüyor.

Yani, diyor Lois. Sonuçta bu da bir anlaşma sayılır. Sen ona... kalbini vereceksin. O da seninle yer değiştirecek.

Başımı ağır ağır aşağı yukarı sallıyorum çünkü haklı. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Bedeni ele geçirme, diyor. İçeri girmeye çalışıyor.
Ah, hadi ama, diyor Baba.

Morali gerçekten bozulmuş gibi çıkıyor sesi. Korkmuş gibi.

Lois, diyor. Öyle söyleme.

Katılıyorum, diyor Anneanne. Bir yolunu bulup içeri sızmaya çalışıyor.

Aynen öyle, diyor Lois. Bence Bela'yı bir süredir tartıyor. Bela'da herhangi bir hassasiyet hissedememiş olmamı buna bağlıyorum. Karşımızdaki bir hayalet değil.

Arkadaşlar, diyor Baba.

Ateş basıyor. Az sonra nefes almayı unutacakmışım gibi.

Bela, diyor Lois. Korkma. Dikkat etmen gereken tek bir konu var. Ona asla evet dememelisin. Asla ama asla.

Ağlamaya başlıyorum.
Garson yanımıza gelip her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.
Baba tam iyiyiz diyecekken duruyor.
İyi olmadığımız gün gibi ortada.

O hâlde planımız ne? diye soruyor Anneanne. Çünkü bir planımız olmalı.

Lois oturduğu yerde doğruluyor ve diyor ki,

Şu Öbür Anne'yle yüzleşeceğiz. Ve ona cehennemin dibine kadar yolunun olduğunu söyleyeceğiz.

Of, Tanrım, diyor Baba. Bunun işe yarayıp...

Hayır, hayır, diyor Anneanne, Baba'ya.

Önceki gece bizi kapıda karşıladığı andan beri ilk defa gerçekten gülümsüyor.

Bu kızı sevdim, diyor Lois Anthony'yi işaret ederek. Bu planaysa *bayıldım*.

25

Baba artık Anneanne'nin evinde kalamayacağımızı söylediğinden şu anda bir motelin ikinci katındayız. Ne kendi evimizde kalabiliyoruz ne de onunkinde.
Anneanne ve Lois Anthony de burada.
Baba, Anne'yi tekrar aradı ama Anne telefonu açmıyor.
Bu meseleyi kafama takmamaya çalışıyorum. Kendime Anne'nin de korktuğunu söyleyip duruyorum. Sonuçta o da Öbür Anne'yi gördü.
Ama elimde değil, ona kızıyorum.

Yarın, diyor Lois. Herkes bana gelebileceğini söyledi. Bu iş için özel olarak toplanacağız.

Tamam, diyor Baba. Teşekkür ederim. Ve lütfen onlara benim adıma teşekkür et.

Nefes nefese kalmış gibi. Bir bana bir kapıya bir telefonuna bakıyor.
Lois iki geniş yataktan birine oturuyor. Yatak örtüleri sarı ve şiltelerin altına güzelce sıkıştırılmış. Yeşil kazağı yüzünü güneşe dönmüş ağaç yapraklarına benziyor.
Lois bana umut veriyor. Ama genelde, yani ne zaman böyle hissetsem, o his çok geçmeden uçar gider.

Bu ahşap lambrili moteller bana hep Bruce'la evlendiğimiz zamanı hatırlatır, diyor Anneanne.

Bruce Dede, diyorum.

Anneanne pencerenin kenarındaki küçük masanın başında oturuyor. Dışarıda yanıp sönen otel tabelası suratını bir maviye bir pembeye boyuyor.

Onu hatırlıyorsun, diyor. Ne güzel. Unutulması zor bir adamdı. Her nasılsa tokalaştığı her insanın zihninde yer etmeyi başarırdı. Balayımızda aynı bunun gibi bir odada kalmıştık. Michigan'ın kuzeyinde. Tanrım, ne kadar da gençtik.

Oralar çok güzeldir, diyor Lois.

Aynen öyle, diyor Anneanne. Ursula'yı orada büyütmeyi istediğimi herkes bilir. Belki o zaman daha oturaklı bir kız olurdu.

Chaps de bir Hollywood değil ama, diyor Baba.

Bana buruk buruk göz kırpıyor, ona bakıp gülümsüyorum. Bu uzun zamandır yaptığı ilk espri.

Saat kaçta? diye soruyor Baba, Lois'e.

Öğleden sonra dediler.

Baba telefonuna bakıyor.

Daha erkene çekmeye çalıştım, diyor Lois.

Hayır, hayır, diyor Baba. Kaçta olursa olsun sorun değil.

Anneanne ayaklanıyor.

Biraz baş başa konuşabilir miyiz? diye soruyor Lois'e. Sen ve ben.

Lois şaşırmış gibi görünse de onun da konuşmak istermiş gibi bir hâli var.

Elbette, diyor.

Anneanne ve Lois balkona çıkıyor.
Baba ayağa kalkıp televizyonun önüne diz çöküyor. Sonra televizyonu açmadan gerisin geri ayağa kalkıyor. Elleri belinde odada volta atmaya başlıyor.
Telefonuna bakıyor.

Baba? diyorum.
Efendim?
İnsanların içinden çıkamadığı şeyler var mı? Çözülemeyecek sorunlar?

Ne demek istediğimi sormuyor.

Bence çoğu şeyin bir hâl çaresi bulunur, diyor. Ama evet. İnsanlık tarihi boyunca aydınlatılamamış pek çok gizem vardır.
Anladım.
Endişelenmeni istemiyorum, Bela. Ciddiyim. Çünkü ben zaten endişeliyim, üstüne sen de endişelenirsen olduğumuz yerde sayar dururuz. Şöyle düşün...

Anneanne'nin az önce oturduğu sandalyeye kuruluyor. Dışarıdaki ışıklar onu da bir maviye bir pembeye boyuyor.

Şu anda iyiyiz, değil mi?
İyi miyiz?
Canımızın istediği her şeyi yapabiliriz, öyle değil mi?
Evimize gidemiyoruz, diyorum.
Şey, demek istediğim...

Fakat cümlesini tamamlamıyor. Ben de öyle dediğim için kendimi kötü hissediyorum.
Kapı açılıyor ve Anneanne içeri yalnız giriyor.

İyi niyetli biri, diyor. Hiç yoktan iyidir.
Gitti mi? diye soruyor Baba.
Evet. Evine gitti. Yarın için hazırlık yapması gerektiğini söyledi.

Anneanne oturmadan bana bir soru soruyor:

Öbür Anne'nin daha önce birine zarar verip vermediğini biliyor musun?

Bu soru hiç hoşuma gitmiyor. Öbür Anne'nin ağzını açışı gözümün önüne geliyor. Sesi kulaklarımda çınlıyor.

Bela? diyor Anneanne.
Hayır, bilmiyorum.
Tamam. Birinin canını yakmakla tehdit etti mi peki? Senin? Annenle babanın?
Ruth, diyor Baba. Kızın ödünü patlatıyorsun...
Bunlar sorulması gereken sorular, diyor Anneanne.

Cevap vermemi bekliyor.

Hayır, diyorum.
Kalbine girmesine izin vermezsen birinin canını yakacağını falan söylemedi mi hiç?

Öbür Anne'nin yerde karnının üstünde sürünüşü gözümün önüne geliyor. Suratının yan tarafındaki gözleri. O gözlerle yatağımın altından bana bakışı.

Havada süzülerek dolabımdan çıkışı.

Hayır, diyorum. Bilmiyorum.
Bilmiyor musun? Böyle bir şey demiş olabilir mi yani?
Ruth, diyor Baba. Bunu neden soruyorsun?
Çünkü eğer onu bir başkasının evine davet edeceksek önce nasıl bir misafir olduğunu bilmek isterim.
Lois korkuyor mu? diye soruyorum.
Hayır, diyor Anneanne.

Ama bunu o kadar çabuk söyledi ki numara yaptığını anlıyorum.

Hayır, diyor tekrar. Lois çok cesur bir kadın.

Televizyonun yanına gidiyor ama tıpkı Baba gibi o da düğmesine basmıyor. İkisi de ne yapacağını bilemez hâlde.
Baba telefonuna bakıyor.

Ayrıca zatıalilerine ulaşabildiğimizde o karına edecek iki çift lafım olacak, diyor Anneanne, Baba'ya.
Haklısın ama...
Aması maması yok, diyor Anneanne.
O da Öbür Anne'yi gördü ya, diye hatırlatıyorum onlara.

Sonra ikisi de susuyor. Bu söylediğim onları düşündürüyor gibi. Derken Anneanne diyor ki,

Onu hepi topu bir kere gördü ve akıl sağlığı pamuk ipliğine bağlıymış gibi davranıyor. Oysa Bela onu belki yüz kere gördüğünü söyledi.
Anneanne bana bakıyor. Hem durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamı istiyor hem de başıma neler geldiğini anladığını bilmemi istiyor gibi.

Ama başıma bir şey mi geldi?
Başıma şu anda mı bir şey geliyor?

Biliyorum, diyorum.

Gülümsüyor. Buruk. Tıpkı Baba'nın göz kırparken olduğu gibi.

Yarın büyük gün, diyor Anneanne. Siz ikiniz uyuyun. İlk nöbeti ben tutarım.

Tanrım, diyor Baba. Neler konuşuyoruz!

İçinde bulunduğumuz duruma uygun konuşuyoruz, diyor Anneanne. Ki bence doğrusunu yapıyoruz. Bana kalırsa bu işi çözmenin ilk adımı bu.

Oysa ben Baba'nın az önce söylediklerini düşünüyorum. Bazı sorunların çözümsüz kaldığını. Bazı gizemlerin hiç aydınlatılamadığını.

Hiç yorgun değilim, diyorum.

Baba yataklardan birine uzanıyor.
Anneanne bana yatmamı söyleyecekmiş gibi bakıyor. Ama söylemiyor.

O zaman gel de beraber nöbet tutalım, diyor. Bu şeyin karşısına kendimizden emin çıkalım. Bunu kostümlü prova gibi düşün.

Dışarıda yanıp sönen tabela onu yine bir maviye bir pembeye boyuyor.

Bu gece pratik yapıyoruz, yarınsa o şeyle yüzleşeceğiz.

26

Lois Anthony'nin arkadaşları tıpkı onun gibi giyinmiş.
Kazaklar, kahverengi pantolonlar, botlar giymişler. Kimileri gözlüklü ve uzun saçlı.
Lois'in oturma odasındaki halının üstüne daire şeklinde dizilmiş katlanır sandalyelerde oturuyoruz. Hepsinin ayağının dibinde ya da kucağında bir nesne var.
Lois'in şöminesi bizimkinden daha büyük. Onu görünce evimizdeki partide Lois'le ilk karşılaşmamı hatırlıyorum.
Ama ateş yanmıyor ve şömine karanlık.
Onun yerine çemberimizin ortasında, içine yanan mumlar dikilmiş bir tabak duruyor.

Nasıl hissediyorsun, Bela? diye soruyor Lois. Aynı anda bir sürü yeni insanla tanışmak seni yormuş olmalı.

Hayır, yorulmadım, diyorum. Sorun değil.

Söylediğime gülüyorlar. Ama doğru söylüyorum. Sadece altı kişiler. Sınıfım bundan çok daha kalabalık.

Güzel, diyor Lois. Yeter ki sen rahat ol.

Derin bir nefes alıyor. Sonra gülüyor.

Kusura bakmayın, diyor. Biraz gerginim de. Şimdiye dek hiç böyle bir işe kalkışmamıştık.

Yanından bile geçmedik, diyor Lois'in arkadaşı Kyle.

Kyle sarı saçlı. Mavi çerçeveli bir gözlük takıp önünde renklerin girdap gibi birbirine karıştığı bir tişört giymiş. Yerde, ayakkabısının dibinde eski bir telefon duruyor.

Yardım edebilirsek edeceğiz, diyor Lois.

Oda bir anlığına sessizliğe gömülüyor. Sonra Lois diyor ki,

Bu şeyden seni rahat bırakmasını isteyeceğiz, Bela.

Mary dedikleri kadın ayağa kalkıyor.

Pekâlâ, diyor. En başından olumsuz konuşmak istemem ama... Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bence bu iş boyumuzu aşıyor.

Öyle olmak zorunda değil, diyor Lois.

Normalde bu grupta bir tek kristal değiş tokuşu yaparız. Buysa... *vay canına*. Yanımızda telefon falan getirdik.

Eğer çemberde kendini huzursuz eden olursa istediği zaman dışarı çıkabilir, diyor Lois.

Mary tabaktaki mumlara bakıyor. Tekrar yerine oturuyor. Sonra Lois diyor ki,

Bela?

Efendim?

Şu... Öbür Anne'ye... daha önce hiç bu isimle seslendin mi? Bu ismi biliyor mu?

Çemberin dışında kalan yerler perdelerin arasından süzülen güneşe rağmen gözüme karanlık görünüyor.

Evet.

Güzel.

Buna gerçekten hazır mıyız? diye soruyor Kyle. Gerçekten?

Onunla konuşacağız, diyor Lois. Konuşmaktan kimseye zarar gelmez.

Öyle mi? diyor Kyle. Çünkü aslında konuşmak başımıza olmadık işler açabilir. Tarih bunun örnekleriyle dolu.

Lois uzun ve yavaş bir nefes veriyor.
Sonra her kafadan bir ses çıkıyor. Baba endişeli görünüyor.
Anneanne ise sabırsız.
Adina dedikleri kadın gözyaşlarına boğuluyor.

Bu çok... çok fazla güç gerektiriyor, diyor. Yapmaya çalıştığımız şey. Onun için. Çok büyük.

Yardım etmeye çalışıyoruz, diyor Lois.

Evet. Ama çok... büyük.

Olabilir, diyor Lois. Tabaktaki mumların her biri farklı bir anlam taşıyor. Kırmızı olan perdeyi zayıflatmak için. Bu dünyayla öbür dünyalar arasındaki boşluğu inceltiyor. Krem rengi olan bir barış teklifi, bir zeytin dalı. Onun sayesinde diğerlerine perdeyi inceltenin biz olduğumuzu ve niyetimizin barışçıl olduğunu göstereceğiz. Mor olan korunma için, gerçi ona ihtiyacımız olacağını hiç sanmıyorum. Ve siyah olan da...

Arkadaşlarından biri araya giriyor.

Siyah olan ciddi olduğumuz anlamına geliyor, diyor Duane adındaki adam. Tüm varlıklara perdenin hangi tarafında olursak olalım varoluşun hepimizden büyük olduğunu hatırlatma amacı taşıyor. Tüm düzlemlerde haddimizi bildiğimizi.

Adının Ay Sakini Ashley olduğunu söyleyen bir kadın diyor ki,

Düzlemin ne demek olduğunu biliyor musun, Bela?

Kafamı hayır dercesine iki yana sallıyorum.

Düzlem... var olabileceğin bir yer gibidir, diyor Ay Sakini Ashley. Bizler kendi dünyamızdan başka dünyaların da olduğuna inanıyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Farklı gerçeklikler, diyor Maxine dedikleri kadın. Gerçekliğin ne olduğunu biliyor musun?

Baba'ya bakıyorum.
Elini dizime koyuyor.

Sorun değil, diyor.

Bela'nın yaşını düşünürsek daha önce duymadığı bazı terimler çıkacağını varsayabiliriz, diyor Lois. Diğer yandan Bela'nın burada olup biten her şeyi anlamasını çok istesem de ona musallat olan şeye hitap etmemiz çok daha önemli.

Ona defolup gitmesini söyleyin, diyor Anneanne.

Anneanne'nin böyle söylemesiyle sanki herkes kendine geliyor. Lois sandalyesinde doğruluyor ve depderin bir nefes alıyor.

Öncelikle, diyor Lois, temas kurmamız gerek.

Kucağında duran ve büyük bir buz parçasına benzeyen şeyi havaya kaldırıyor.

Yanımızda getirdiğimiz bu nesneler ruhani telefonlara en yakın şeylerdir, diyor.

Arkadaşları ayaklarının dibinde ya da kucaklarında duran nesnelere davranıyor.

Kristaller, diye fısıldıyor Baba kulağıma.

Ben kristalleri seçtim, evet, diyor Lois. Ama görebileceğiniz gibi burada tuşlu bir telefon, mikrofon ve hatta kâğıt kalem bile var. Herkesten ruhani iletişim için en uygun olduğunu düşündüğü şeyi getirmesini istedim. Kendileri için. Ve buradaki herkes daha önce ölülerle konuşmaya teşebbüs etmiş kişiler.

Ölülerle mi? diyorum.

Arkadaşları hep birlikte bana bakıyor.

Ölü olmadığını mı düşünüyorsun? diye soruyor Mary.

Lois'e dönüyor.

Neler oluyor, Lois? Burada tam olarak neyle temas kurmaya çalışıyoruz?

Arkadaşları yine hep bir ağızdan konuşmaya başlıyor.
İkisi sandalyelerinden kalkıyor.
Lois'in yüzündeki ifadeyi daha önce öğretmenlerimin yüzlerinde de görmüştüm. Sınıf kontrolden çıktığında hep böyle bakarlar.

Bakın, diyor Kyle. Perdeyi inceltelim de hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir varlık bu tarafa geçsin, öyle mi? *Hayatta* olmaz.

Ne yapacağımızı sanıyordun? diyor Ay Sakini Ashley. Bu çocuğa yardımcı olmak için tam olarak ne yapacağımızı sanıyorsun?

Şerre el uzatamayız, diyor Duane. Bu delilik olur.

Sesleri yükseliyor. Bazıları odada dolanmaya başlıyor. Lois ise herkesi sakinleştirmeye çalışıyor.

Baba telefonuna bakıyor.

Anne nerede?

Nerede o?

Ayrıca bu insanların Öbür Anne'yle konuşmasını istediğimden emin değilim. Bu insanlar onu tanımıyor. O benim arkadaşımken yanımızda değillerdi. Beni odamda yalnız bırakmayan tek kişi oydu. Konuştuğum tek kişi oydu. Anne ve Baba'nın eskisi gibi olmadığını anlattığım tek kişi oydu.

Çünkü eskisi gibi değiller!

Filmlere eskisi gibi gülmüyorlar.

Eskisi gibi el ele tutuşmuyorlar.

Ne zaman dışarı çıksak beni önden gönderip arkamda kavga ediyorlar.

Benim kimseyle konuşmama izin yokken onlar gizli gizli konuşuyorlar!

Ama Öbür Anne beni dinlerdi!

Şimdi Lois ve arkadaşlarına bağırıyorum:

Onun ne olduğunu bilmiyorum!

Derken oda yine sessizliğe gömülüyor. Arkadaşları teker teker yerlerine oturuyor.

Özür dileriz, Bela, diyor Kyle. Biz sadece... enerji hafife alınamayacak bir konu. Üstelik insan enerjisini temizlemeye bizler kadar çaba sarf ettikten sonra bir çuval inciri berbat etmek istemiyor. Ama... sana yardım etmeye çalışacağız.

Çünkü sana söz verdik, diyor Ay Sakini Ashley.

Evet, diyor Kyle. Neticede söz verdik.

Yerine oturuyor ama kararsızlığının geçmediğini görebiliyorum.

Bela, diyor Lois. Bu kısım senin için biraz ürkütücü olabilir.

O hâlde odadan çıksa daha iyi olmaz mı? diyor Anneanne.

Bence en başından en sonuna kadar burada olması çok önemli, diyor Lois.

Neden? diye soruyor Anneanne. Bu şeyle o olmadan konuşamaz mısın?

Eğer o şey, hani şu öbür... öf... malum varlık ona tutulduysa yapamayabilirim.

Tutulduysa mı? diyor Baba.

Gözlerini telefonundan ayırıp Lois'e bakıyor.

Demek istediğim, diyor Lois, eğer bu şey kafayı Bela'ya taktıysa ondan başkasıyla konuşmak istemeyebilir.

Lois kucağından bir başka kristal alıp Anneanne'ye uzatıyor.

Rica etsem bunu Bela'ya uzatır mısın?

Anneanne kristali Baba'ya, Baba da bana veriyor.
Lois elini bir başka kristale atıyor.

Bu Russ için. Ve bu da...

Üçüncüyü Anneanne'ye uzatıyor.

...senin için.

Tahmin ettiğimden daha ağır. İki elimle birden tutuyorum. Baba aynısını yapabilmek için telefonunu kucağına koymak zorunda kalıyor.
Lois kristalini biraz daha yükseğe kaldırıyor. O kadar ki kristal yüzüyle aynı hizaya geliyor.

Hadi hepimiz gözlerimizi kapayalım, diyor. Odadaki herkes. Öbür Anne'ye önce içimizden ama hep beraber seslenelim.

Hepsi gözlerini kapıyor. Baba ve Anneanne de.
Lois diyor ki,

Sesinizi, gerçek sesinizi hayal etmenizi istiyorum. İçinizden geçip vücudunuzdaki her bir gözenekten dışarı sızarak iletişim aracınıza ulaştığını hayal edin. Bu ideal sesiniz olabilir. İç sesiniz. Ne diyeceğinizi kelimesi kelimesine söyleyecek değilim ama bence medeni olalım. Diyelim ki bir tanıdığınız canınızı sıkacak bir davranış sergiledi ve ondan evinizden gitmesini isteyeceksiniz, onunla konuşurken nasıl bir tavır takınırsanız öyle bir tavır takının. Dalaşmaya gerek yok. En azından şimdilik. Öbür Anne'ye Bela'yı rahat bırakması gerektiğini söyleyin. Kendine Bela'nın evi ya da yatak odası dışında bir yer bulması gerekiyor. Olabildiğince net konuşun, en iyi iç sesinizi kullanın ve sözcükleri ruhani telefonunuza *gönderin*. Böylece Öbür Anne sizi duyar ve enerjimizle müşterek sesimizden söylediğimizde ciddi olduğumuzu anlar. Bunu bilerek ve isteyerek yapıyoruz. Bizler Öbür Anne'nin ziyaretlerinden bıkıp usanan, o ziyaretlerden sonra kendini çok kötü hisseden Bela'nın ilk savunma hattıyız. Bela seni bir daha görmek istemiyor, Öbür

Anne. Bela rahat bırakılmak istiyor. Böylece büyüyüp kaderinde yazılı olan o güzel insana dönüşebilir. Şimdi hep beraber yapalım... Öbür Anne'ye gitmesini söyleyin... Öbür Anne'ye gitmesini söyleyin... Öbür Anne'ye gitmesini söyleyin...

Gözlerimi kapamadım.

İşte bu, diyor Lois. Öbür Anne'ye gitme vaktinin geldiğini söyleyin.

Herkesin ağzı kıpırdıyor ama ses çıkarmadan konuşuyorlar.
Ellerindeki nesneleri sımsıkı tutuyorlar.
Öbür Anne'yi gördüğümde bazen kendimi *iyi* hissettiğimi onlara söylemiyorum.

Hissediyor musunuz? diye soruyor Lois. Evet, millet. Aynen böyle.

Mary mikrofonunu dudaklarına yaklaştırıp ona fısıldar gibi yapıyor.
Ay Sakini Ashley başını önüne eğince saçları iki eliyle sıkıca tuttuğu kâğıda değiyor.
Duane başını yavaşça bir sağa bir sola yatırıyor.

Öbür Anne, diyor Lois. Öbür Anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle ayağa kalkıyor. Gözleri hâlâ kapalı.
Karanlığa, sandalyesinin arkasındaki şömineye bakıyorum.

Öbür Anne, diyor şimdi herkes. Öbür Anne, Bela'yı rahat bırak.

Anneanne'nin dudakları kıpırdamıyor ama gözleri hâlâ kapalı.

Öbür Anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle'ın nefesi kesiliyor. Gözleri hâlâ kapalı.

Cevap verdi, diyor.

Onu benden başka duyan oldu mu acaba?

Devam edin, diyor Lois. Herkes Öbür Anne'ye Bela'yı rahat bırakmasını söylesin.

Karanlığa, Kyle'ın sandalyesinin arkasındaki şömineye bakıyorum.

Öbür Anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle sanki biri onu gıdıklıyormuş gibi başını oynatıyor.
Elindeki eski telefonu kulağına götürüyor.

İç ve dış seslerinizle, hep beraber, diyor Lois. Herkes ona...
Bela'yı rahat bırakmasını... söylesin...

Kyle sanki Sütlaç suratını yalıyormuş gibi başını oynatıyor.
Gözlerini açıyor.
Telefonu kapıyor.
Bana bakıyor.

Öbür Anne, diyor diğerleri. Bela'yı rahat bırak.
Baba, diyorum.

Ama sesleri çok yüksek ve Baba beni duymuyor.

Herkes nefes alsın, diyor Lois. Al. Bir, iki. Ver. Bir, iki, üç. Al. Bir, iki. Ver. Bir, iki, üç. Yekvücut olmamız, ahenk içinde olmamız gerek. Nefes al. Al. Bir, iki... Ver. Bir, iki, üç... Öbür Anne'ye gitmesini söyle.

Baba, diyorum.

Al. Bir, iki... Ver. Bir, iki, üç...

Ahenk içinde, diyor Duane.

Bela'yı rahat bırak, diyorlar. Öbür Anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle halıyı boylu boyunca adımlıyor. Bana doğru yürüyor.

Tek ses olun, diyor Lois. Güçlü, tek bir ses... içinizden ve dışınızdan...

Kyle bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor,

Sana bir hediye bıraktığını bilmeni istiyor.

Ne yapıyorsun? diye soruyor Anneanne.

Gözleri açık. Kyle'a bakıyor.
Ama Kyle şimdi halının ortasındaki mumların yanına çömeliyor.

Tek ses, diyor Lois. Şimdi tek ses olun! İletişim kurun! Az kaldı! Başarıyoruz.

Öbür Anne, Bela'yı rahat bırak.

Kyle üfleyerek mumları söndürüyor.
Lois gözlerini açıyor.

Kyle?

Kapı zili çalıyor. Hem de her türlü telefondan daha yüksek bir sesle. Bazıları irkilerek çığlık atıyor. Gözlerini açıyorlar.

Ursula, diyor Baba.

Sandalyesinden fırlayıp çemberi terk ediyor.

Bela'yla konuşuyordu, diyor Anneanne, Kyle'ı kastederek. Ne yapıyordu o?

Kim? diye soruyor Lois. Kyle mı?

Anneanne elimden tutuyor ve ikimiz birlikte ayağa kalkıyoruz. Odadan çıkıyor. Bu arada Lois'in arkadaşları Kyle'la tartışıyor. Lois ise işlerin aniden sarpa sarmasından ötürü üzgünmüş gibi bakıyor bana.
Sokak kapısının orada Anne'yle Baba'nın konuştuğunu duyuyorum.
Anne gelmiş.
Baba'ya diyor ki,

O öldü.

Anne ağlıyor.
Ve Baba diyor ki,

Kim, Ursula? Sen neden bahsediyorsun? Kim öldü?

Lois şimdi arkamızda. Özür diliyor, "en azından şanslarını deneyebileceklerini" düşündüğünü fakat belli ki sadece "bir avuç yaşlı hippiden" ibaret olduklarını söylüyor. Çok üzgünmüş, Kyle zaten sorunlu bir adammış, aslında onu davet etmemesi gerekirmiş. Bu sırada Anne, Baba'ya diyor ki,

O *öldü*.
Kim? diye soruyor Baba.
Frank Doherty, diyor Anne.

Ne? Frank Doherty'nin öldüğünü sen nereden biliyorsun? Ursula... neler oluyor?

O sırada Anneanne araya giriyor ve diyor ki,

Bela, bunlar bizim duymamız gereken şeyler değil. Hadi biz dışarı çıkalım.

Arkama baktığımda Kyle'ı şöminenin önündeki sandalyelerden birinde tek başına otururken görüyorum.
Anneanne elimden tutup beni mutfaktan geçirirken Lois Anthony diyor ki,

Ruth, Bela, lütfen bir dakika durun.

Durup ona bakıyoruz, o da diyor ki,

Çok mahcubum. Daha iyisini yapabileceğime inanıyorum. Yardım edebilirim. Bu mevzuyu araştırabilirim.

Bence en iyisi bir uzman bulmamız olacak, diyor Anneanne.

Lois başıyla onaylıyor.

Anlıyorum.

Arkasında, sokak kapısının orada Baba'nın şöyle dediğini duyuyorum:

Ursula. Sen ciddi misin?

Sonra Lois'e diyorum ki,

O adam neden mumları söndürdü?

Bilmiyorum, diyor. Bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızı düşündü herhâlde. Neyse. Nedeni ne olursa olsun yaptığı yanlıştı.

Anneanne diyor ki,

Sen elinden geleni yaptın. Bunun için teşekkürler.
Öbür Anne'yle konuştuğunu söyledi, diyorum.
Bir dakika, diyor Lois. Bunu Kyle mı söyledi?

Ama Anneanne beni çekiştirerek yan kapıdan çıkarıyor ve kendimizi Lois Anthony'nin garaj yolunda buluyoruz. Anne'yle Baba'nın verandada konuştuklarını duyabiliyorum. Anne hâlâ ağlıyor ve diyor ki,

Dolabın içindeydi. Sanki orada uyumuş gibi.
Benimle evin arkasına gel, diyor Anneanne bana.

Lois'in arkadaşlarından bazıları yan kapıdan çıkarak evden ayrılıyor. Mary ve Duane. Arabalarına biniyorlar.
Anne'yle Baba'yı hâlâ duyabiliyorum çünkü yüksek sesle konuşuyorlar. Biri sinirli, diğeri korkmuş.

Gerçekten mi, Ursula? diyor Baba. Frank Doherty mi?
Artık hiçbir önemi kalmadı, diyor Anne. Hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Ardından Anneanne beni evin arkasına götürüyor. Burada şövalelere yerleştirilmiş tablolar var, çimlere kilimler serilmiş. Ama Anne'nin sesini hâlâ duyabiliyorum.

Dolap, diyor. Sanki orada uyuyup kalmış gibi.

Bense şöminenin önünde tek başına oturan Kyle denen adamı düşünüyorum. Bana söylediği şeyi düşünüyorum.

Sana bir hediye bıraktı.

Tabloların yanına vardığımızda onların güneş tabloları olmalarına aldırmıyorum. Lois'in arkadaşlarının birbirlerini resmettiği tablolar olmalarına da. Anneanne'nin sorduğu soruyu düşünüyorum. Bana Öbür Anne'nin birine zarar verip vermediğini ya da zarar vereceğini söyleyip söylemediğini sormuştu. Olabilir, diye geçiriyorum içimden.
Eskiden buna cevabım "hayır" olurdu ama artık "olabilir".
Öbür Anne birine zarar vermiş olabilir.
Yapmış olabilir.
O yüzden diyorum ki,

Olabilir...

Ve Anneanne bana ne demek istediğimi sorduğunda gözyaşlarına boğuluyorum. Bana sarılıyor. Bense gözyaşları arasında, *Olabilir, olabilir, olabilir,* deyip duruyorum.
Anne ve Baba evin arkasına geldiğinde bile ağlamam geçmiyor. Titremem de.

Sana bir hediye bıraktı.

Anne şiş gözleriyle beni izliyor. Baba dizlerinin üstüne çöküp beni sakinleştirmeye çalışsa da Anne beni izliyor.
Sanki o da, *Olabilir,* diye düşünür gibi.
Sanki o da Öbür Anne'nin birine zarar verdiğini düşünür gibi.

27

Arabadayız. Baba sürüyor.
Anne şu anda ağlamıyor ama herhâlde yine başlar.
Bir ağlayıp bir duruyor.
Ben Anneanne'yle birlikte arka koltuktayım ve güneş batıyor.

Kalacak bir yer bulmalıyız, diyor Baba.
Bir otele gidelim, diyor Anneanne.

Evimiz güvenli değil. Anneanne'nin evi güvenli değil. Amanda'yla Dan'in evi güvenli değil.

Peki neresi güvenli? diye soruyor Baba.

Sinyal verip şerit değiştiriyor.
Yol gözüme gepgeniş ve boş görünüyor.

Bir yer buluruz, diyor Anneanne. Bu yaşa kadar iyi kararlar almadan gelmedik.

Geçerken yol kenarındaki bir kazın gözlerinin içine bakıyorum. Anne yine ağlıyor. Usulca.

Arkadaşının öldüğünü söyledi. Cesedini dolabın içinde bulmuş. Hediyeleri aklıma getirmemeye çalışıyorum.

Of, diyor Baba. Galiba hayatım boyunca hiç böyle hissetmedim. Bu işi çözeceğiz. Peki şu an? Henüz çözemedik. Fakat bunu dert etmemize lüzum yok. Bir şeyi hiç aklımızdan çıkarmamamız gerek: Bir sorunu henüz çözememiş olmamız hiç çözemeyeceğimiz anlamına gelmez. Haksız mıyım?

Sesi çok gergin çıkıyor. Sanki yaşça benden çok da büyük değilmiş gibi.

İstediğimiz yere gidebiliriz, diyor Anneanne. Artık eskisi gibi...

Anne, diyor Anne. Lütfen biraz susar mısın?

Bir süreliğine kimse bir şey söylemiyor.
Anneanne elimi sıkıyor.
Baba yine şerit değiştiriyor.

Lois iki farklı insanın bir varlığı aynı şekilde tarif etmesinin nadir olduğunu söyledi, diyor Baba. Bilhassa "Varlık" kelimesini kullandı.

Bizi takip ediyor, diyor Anneanne.

Anne, diyor Anne. Lütfen.

Kusura bakma, Ursula, diyor Anneanne. Ama şimdi kendimizi kandırmanın sırası değil.

Anne yavaşça dönüp Anneanne'ye bakıyor.
Baba diyor ki,

Otelle ilgili sorun şu ki bunun bir sonu yok. Bugün çalışmadım ve yarın da çalışıp çalışamayacağımı bilmiyorum,

üstelik Ruth haklı. Kahretsin ki haklı. Bununla nasıl başa çıkacağını bilen birini bulmamız lazım.

Bela'nın odasında gördüğüm şey hakkında kimsenin en ufak bir fikri yok, diyor Anne.

Baba ona bakıyor ve araba hafifçe yan şeride kayıyor.
Baba direksiyonu düzeltiyor.

Bugün otelde kaldık diyelim, diyor Baba. Peki sonra kaç otelde daha kalacağız? Gidecek bir yerimiz kalmayana dek daha kaç yer gezeceğiz?

Bununla yüzleşmeliyiz, diyor Anneanne.

Bela'nın odasında gördüğüm şey hakkında kimsenin en ufak bir fikri yok.

Dışarıda, yol kenarları karanlık. Dolap kapakları tam kapanmadığında olduğu gibi.
Öbür Anne'nin oradaki karanlıktan gelen sesini ilk duyduğum ânı düşünüyorum.

Merhaba, ufaklık. Sen de kimsin?

O gün orada baş aşağı asılı durduğunu sanmıştım. Ona cevap vermedim. Yatağımda oturdum ve ona cevap vermedim.

Dolabında olmam seni rahatsız ediyor mu? Buradan çıkmamdan rahatsız olur musun?

Ona rahatsız olup olmayacağımı söylemedim ama o yine de çıktı. Yatağımda doğrulup oturdum ve eğilip bükülerek dolabımdan çıkmasını izledim. Bana arkadaş olduğumuzu söyledi. Her çocuğun dolabında muhakkak bir arkadaşı olduğunu söyledi. Yetişkinlerin kiminle arkadaşlık etmem gerektiği konu-

sunda yalan söylediğini çünkü pek çoğunun mutsuz olduğunu ve benim de kendileri gibi mutsuz olmamı istediklerini söyledi.
İlk konuştuğunda kalbime girip giremeyeceğini sordu.
Ona cevap vermedim ve yorganımı tepeme kadar çektim.
Ama dudaklarını yorganımın diğer tarafına değdire değdire konuşmaya devam etti. Karanfillerden, *reenkarnasyondan* bahsetti ve dedi ki,

Kalbine girmeme izin verirsen tıpkı senin gibi oturup kalkabilirim.

Ama o kalbime girerse ben nereye giderim?

Benim geldiğim yere gidersin.
Dolaba mı?
Hayır, Bela. Ben dolaptan gelmiyorum.

Öbür Anne insanların arkadaşları onlara yardım etmediğinde üzüldüğünü ve sonra, normalde asla ağızlarına almayacakları laflar ettiğini söyledi. Normalde ağzına almayacağı laflar edebileceği konusunda beni uyardığını söyledi.
Anneanne birine zarar vereceğini söyleyip söylemediğini sorduğunda bunu mu kastediyordu?

Beni Tebelleş gibi düşün, dedi.

Tebelleş adında bir kedimiz olduğunu nereden bildiğini çözemedim.

Beni Sütlaç gibi düşün, dedi.

Sütlaç'ı nereden bildiğini çözemedim.

Tebelleş'in odanın kapısında beklediğini ve içeri girmeyi çok istediğini düşün. Onu orada ne kadar uzun süre bekletirsen o kadar üzülür. Ta ki günün birinde miyavlaması seni delene kadar. Ta ki günün birinde zalimleşene kadar.

Anneanne'nin kastettiği bu mu?

Frank'in evine gidelim, diyor Anne.
Tanrım, yok artık, diyor Baba.
Anahtarım var.
Sen ciddi misin?

Bir ambulansın gelip Frank'in cesedini götürdüğünü anlatırken için için ağlıyor.
Ardından Baba yavaşlıyor ve arabayı yolun kenarına çekiyor.
Baba ön camdan dışarı bakarken karanlıkta çıtımızı çıkarmadan oturuyoruz.
Nefes alıp veriyor.
Yol gözüme gepgeniş ve boş görünüyor. Gece, dolap kapakları tam kapanmadığında o aralıktan gördüğüm karanlıkla aynı renkte.
Anne diyor ki,

Ev evdir, Russ.
Sen iyi bilirsin tabii, diyor Baba.

Sonra direksiyonu sola kırıyor ve geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz.

28

Frank'in evinin önündeyiz.
Sanırım bizim evdeki partide Anne'nin elini tutan adam oydu.
Baba konuşmuyor.
Anneanne bana, "Her şey sandığımızdan daha çabuk normale dönecek," gibi laflar ediyor. Kendimi daha iyi hissedeyim diye uğraşıyor.
Kendimi iyi hissetmiyorum. Belki de tüm bunları aslında kendine söylüyor.
Frank'in evinin üst katındaki pencerelere bakıyorum.
Anne anahtarla sokak kapısını açıyor.

Biraz uyumayı hak ettik, diyor Anneanne bana. Şu anda en mühim meselemiz bu. Uykusuz kalan ya işini şaşırır ya yolunu.

Evin içi karanlık.
Anne içeri girip ışığı yakıyor.
Sol tarafta bir merdiven var. Beyaz basamaklar. İleride iki sandalyeli, küçük bir masa görüyorum. Bu ev başka biri gibi kokuyor. Bizim gibi değil.

Hadi gelin, diyor Anne.

Önce Bela'yı yatıralım, diyor Anneanne.

Anne'nin peşinden evin içine doğru ilerliyoruz. Burayı biliyormuş gibi yürüyor.

Alt katta bir yatak odası var, diyor Anne. Ebeveyn yatak odası.

Anne ceketinin koluyla gözyaşlarını siliyor.

Âşık kızlar gibi davranıyorsun, diyor Baba.

Önce Bela'yı yatıralım, diyor Anneanne. Ve birkaç ışık daha açın. Hepsini açın.

Işıkları açarak oda oda geziyoruz. Bütün katı.
Önünden geçerken başımı kaldırıp merdivene bakıyorum. Yukarısı dolabımın içi kadar karanlık.

Ya biri bütün ışıkların yandığını görür de meraklanırsa? diye soruyor Baba.

Ne demek istiyorsun? diye soruyor Anneanne.

Biri kapıya dayanabilir, diyor Baba. Bir plan yapmalıyız. Ne diyeceğiz? Mesela ailesinden biri uğrarsa.

Kimsenin uğrayacağı yok, diyor Anne.

Şimdi hepimiz mutfaktayız. Eviyenin içinde bulaşıklar duruyor. Bugün bu evde bir adam öldü.

Bela, diyor Baba. O... o burada mı?

Keşke böyle demeseydi. Keşke bana bunu sormasaydı.

Russ, diyor Anne. Ne yapıyorsun?

Baba bir elini kaldırıp onu susturuyor.

Şu anda evliliğimiz umurumda bile değil, diyor. Sadece Bela'yı düşünüyorum. Bela?

Bilmiyorum.

Burada olup olmadığını anlayabilir misin gerçekten? diye soruyor Anneanne. Bu ihtimal daha önce hiç aklına gelmediyse cevap vermeden önce biraz düşün.

Bunu düşünmek istemiyorum. Ama düşünüyorum.
Öbür Anne'nin yakınlarda olduğunu *anlayabiliyor* muyum?
Çamlıkta bir şey hissettim.
Peki şu an hissediyor muyum?
Onu ilk gördüğüm ânı düşünüyorum.
Dolapta olduğundan hiç haberim yoktu.
Ama belki de... belki de sonradan anlamaya başlamışımdır.

Olabilir, diyorum.

Ne demek istiyorsun? diye soruyor Anne.

Vereceğim cevabı duymak istemediğini anlayabiliyorum. Anne'nin beni yatağıma yatırdığı ve o gittikten sonra dolabın kapaklarını izlediğim geceleri düşünüyorum.

Bir şey mi hissediyorsun? diye soruyor Anneanne. Burnuna bir koku mu çalınıyor? Etrafındaki havada bir değişiklik mi oluyor? Burada olduğunu düşündürecek bir işaret mi görüyorsun?

Bir keresinde kokusu burnuma çalındı, diyor Baba. Değil mi, Bela? Tuvaletinde. Haksız mıyım? Oydu, değil mi?

Hı hı, diyorum. Öbür Anne'ydi.

Baba dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

Bazen gıcırtılar duyarım, diyorum onlara. Bazen de kokusunu alırım. Bazense orada olduğunu öylece bilirim işte.

Bunu ilk defa gerçekten anlıyorum.

Tamam, diyor Anneanne. Şimdi burada mı?

Hepimiz susuyoruz ve gıcırtılara kulak kabartıyorum. Kokusunu düşünüyorum. Dolaptan benimle konuştuğu ilk gece kokusunu almıştım. Kokusu Tebelleş'in garajda bulduğu, böceklenmiş fare leşininkine benziyordu.

Bela, diyor Anne. Hadi artık. Burada kafayı yiyoruz. Burada mı, değil mi? Artık dayanamıyorum.

Kulak kesiliyorum. Benimle konuştuğu ilk gece sokaktan geçen arabanın sesini düşünüyorum. Farların odamı nasıl da aydınlattığını. Öbür Anne'nin dolapta baş aşağı durmadığını fark edişimi. Oysa suratı bazen öyledir.

Sanmıyorum, diyorum.

Bize zemin kattaki şu yatak odasını göster, diyor Anneanne, Anne'ye.

Anne'nin peşinden mutfaktan çıkıp banyonun önünden geçiyoruz.

Yatak odası küçük. Yatak toplanmamış, yerde kıyafetler var ve dolabın kapağı açık.

Adamın öldüğü dolap bu mu diye sormuyorum.

Pekâlâ, diyor Anneanne. Burada hep birlikte uyuyabiliriz.

Ben yatmayacağım, diyor Baba.

Senin de uyuman gerek, Russ, diyor Anneanne.

Böyle düşünmene sevindim, Ruth.

Baba ve Anneanne hiç kavga etmez. İyi arkadaştırlar. Bir keresinde Anne, Anneanne'nin Baba'yı kendi kızından daha çok sevdiğini düşündüğünü söyledi Baba'ya. Ama şimdi kavgaya tutuşacakmış gibi görünüyorlar.

Uykusuz kalan ya... diyecek oluyor Anneanne.

Biliyorum, Ruth, diyor Baba.

Uyuman gerek.

Bu gece olmaz.

O zaman nöbeti ben tutarım, diyor Anneanne, Senin aklının başında olması...

Aklımın başımda olması mı? diyor Baba. Benimle dalga mı geçiyorsun?

Etrafımızdaki ev sessiz. O kadar ki sessizliği duyabiliyorum.

Sırayla nöbet tutarız, diyor Anneanne.

Olur, diyor Baba. Ama ilk nöbet bende. Siz de ne hâliniz varsa görün.

Yatak odasından çıkıyor.

Anne yatağa oturuyor. Açık kapakların arasından dolabın zeminine bakıyor.

İşte hayat böyle bir şey, diyor Anneanne.

Anne'nin yanına gidip o ağlarken Anne'nin başını tutuyor. Yatak odasının kapısından dışarı baktığımda Baba'nın holün sonundaki oturma odasında bir kanepeye oturduğunu görüyorum. Yürüyerek yanına gidiyorum.

Selam, diyorum.

Burada benim yanımda uyumak ister misin? Ben ayakta olacağım.

Olur.

Işıkları da açık bırakırız.

Tamam.

Kanepeye gidip yanına oturuyorum.
Anneanne başını holün sonundaki yatak odasının kapısından dışarı uzatıyor.

Burada bizimle yatsın, diyor.

Benim yanımda güvende, diyor Baba.

Galiba Baba da ağlamış. Gözleri kıpkırmızı.
Anneanne yatak odasına girip tekrar gözden kayboluyor.
Baba esniyor. Uyanık kalmak istese de aslında çok yorgun.
Odanın diğer ucuna bakıyoruz. Yatak odasında konuşan Anne'yle Anneanne'nin seslerini duyabiliyoruz. Ara sıra Anne'nin sesi yükseliyor ve Anneanne Ruth ona "sakin olmasını" söylüyor.

Bela için, diyor.

Üst kattan gelebilecek gıcırtılara kulak kabartıyorum. Herhangi bir yerden gelebilecek gıcırtılara.

Sen inanılmaz bir insansın, diyor Baba bana.

Gerçekten mi? diye soruyorum.

Hem de nasıl. Bir sürü şeye göğüs geriyorsun... Korkunç bir varlığın sana dadanması yetmiyormuş gibi şimdi bir de...

Elini Anne'yle Anneanne'nin konuşmakta olduğu yatak odasına çıkan hole doğru sallıyor.

...bu, diyor.
Anne'yle birbirinize kızgın mısınız?

Baba gülüyor ama neşeli bir gülümseme değil bu.

Bize dertlenme sen. Sadece kendine dertlen. Yani... hiçbir şeye dertlenme, tamam mı?

Okulda annesiyle babası boşanmış bir çocuk var. Bu kelimenin tınısının anlamına uyduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Belki de gitsek daha iyi olur, diyor Baba. Burada kalabileceğimi sanmıyorum.
Baba, burada yaşayan adama o zarar vermiş olabilir.

Baba afallıyor.

Annen asla böyle...
Onu değil, Öbür Anne'yi kastediyorum.

Adını söylediğimde tavan gıcırdıyor. Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum. Neyse ki ses tavandan değil, yatak odasından çıkan Anneanne'den geliyormuş.

Uyumamız lazım, diyor Anneanne.
Biz de ona çalışıyoruz, diyor Baba.

Anneanne neden kızgın olduğunu anlarmış gibi bakıyor ona. Ama aynı zamanda keşke öyle olmasaydı der gibi bir hâli de var. Ardından dönüp tekrar yatak odasına gidiyor.

Ne demek istedin? diyor Baba.

Şimdi doğrulup oturuyor. Kanepede arkasına yaslanmıyor.

Bence o adama zarar verdi...

Benim için, demiyorum. Ama aklımdan öyle olduğu geçiyor.

Bu cüretkâr bir hareket, diyor Baba. Değil mi? Yani... ne dersin?

Anne'yle Baba'nın boşanmasını istemiyorum. Acaba Öbür Anne o konuda bana yardımcı olmaya mı çalışıyordu? Arkadaşların yaptığı gibi arkamı mı kolluyordu?
Baba ayağa kalkıyor. Gezinmeye başlıyor.

Lois'in evindeki şu adam onunla konuştuğunu söyledi, diyorum.

Bu kadar yeter, Bela, diyor Baba. Her ne demeye çalışıyorsan söyle gitsin. Zaten diken üstündeyim, tamam mı?

Adamın dediğine göre Öbür Anne ondan bana bir hediye bıraktığını söylemesini istemiş.

Baba insanların endişeden kafayı yediklerinde yaptığı gibi yüzünü ellerine gömüyor.
Sonra ellerini yavaşça indirip bana bakıyor.

Böyle mi dedi? diye soruyor. Kelimesi kelimesine.

Hı hı.

Hole dalıp ben daha kanepeden kalkamadan yatak odasının kapısına ulaşıyor. Artık hiçbir odada yalnız kalmak istemediğimden peşinden gidiyorum. Anne'yle tartıştıklarını duyuyorum. Anneanne uyumamız gerektiğini söylüyor. Baba neredeyse hiç bağırmaz. Ama şimdi bas bas bağırıyor.

Burada kalmamı nasıl beklersin? Sen aklını mı kaçırdın, Urs? Yoksa sen de zalimin teki misin?

Russ, diyor Anneanne. Bela'yı düşün. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var.

Öyle mi? Karının az evvel... şey yaptığı yerde *sen* uyumayı dene de görelim!

Russ, diyor Anneanne.

Öf, Ruth, kes artık şunu. Bu kadar sinirlenmeye hakkım var! Ayrıca burada kalmıyorum.

Üst katta bir gıcırtı duyuyorum.
Anne ağlıyor. Baba o kadar hızlı konuşuyor ki dili dolanıyor.
Anneanne üzgün.

Bu şartlar altında *hiçbir* insan evladı burada kalmaya zorlanamaz, diyor Baba. Açık fikirli biriyimdir. Ama bu? Bu kadarı da fazla.

Gidecek başka yerimiz yok, diyor Anne.

Annen öyle demiyor ama! İstediğimiz yere gidebilirmişiz.

Burada kalmamız daha akıllıca olur, diyor Anneanne.

Benim için değil, diyor Baba.

Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum çünkü tavandan sanki orası bana doğru eğiliyormuş gibi bir ses geliyor.

Ben de gitmek istiyorum, diyorum.

Ama beni duymuyorlar.

Hem Bela da benimle gelecek, diyor Baba. Ayrıca hayaletin şu dolapta yaşanan şeyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor.

Ne? diyor Anne.

Sesi korkudan ödü patlamış gibi çıkıyor.

Aynen, diyor Baba. Hâlâ burada kalmak istiyor musun?
Bence o burada, diyorum.

Annemle babamın boşanmasını istemiyorum. Onları oldukları gibi seviyorum. Bizi olduğumuz gibi seviyorum.
Öbür Anne bana yardım mı etti?
Arkadaşlar böyle mi yapar?
Peki şimdi ben de ona mı yardım etmeliyim?
Evet mi demeliyim?

Bence o burada! diyorum daha yüksek sesle.

Ama yine de beni duymuyorlar.

Russ, diyor Anne. Ne olup bittiğinden bal gibi de haberin vardı. Yokmuş gibi davranmayı kes. Hatta bir gece bu fikrin hoşuna gittiğini bile söyledin.

Bir dakika, diyor Baba. Orada bir *dur* bakalım, Ursula.
Yorgunuz, diyor Anneanne. Hepimiz.
Ben gidiyorum, diyor baba.
Hayır, diyor Anneanne.

Baba'nın yanından geçip Anne'nin dağınık yatağın üzerinde ağladığı odaya giriyorum.

Bence o burada! diye bağırıyorum.

Hepsi irkilerek bana bakıyor.

Tanrım, diyor Baba.
Tamam, diyor Anneanne. Kalkın.

Anne'nin kalkmasına yardım ediyor.

Acele edin, diyor Anneanne. Dışarı. Hemen. Hepimiz.
Neden? diye soruyor Anne. Neden bunlar oluyor?

Fakat ona cevap vermek yerine kapıya doğru koşturuyoruz. Merdivenin yanından geçerken dönüp yukarı bakmıyorum.

Dışarı, diyor Anneanne. Çabuk.

Daha önce de burada mıydı? diye soruyor Anne. Bugünün erken saatlerinde de burada mıydı?

Sesi çok üzgün çıkıyor. Bay Jeffrey bir keresinde ödümü patlatan bir kelime kullanmıştı.

Histerik.

İnsanın üzüntüden kendi zihnini kontrol edemez hâle gelmesi gibi bi' şey.

Anne'nin sesi histerik çıkıyor.

Neyse ki artık dışarıdayız ve karanlıkta arabaya doğru koşturuyoruz.

Anneanne elimden tutuyor.

Dönüp arkama bakmıyorum.

Onu görmekten korkuyorum. Onu duymaktan korkuyorum. Kalbine girebilir miyim diye sormasından korkuyorum.

Herkes binsin, diyor Anneanne arabanın kapısını açarak.

Arabaya biniyorum. Sonra Anneanne de biniyor.

Anne.

En son da Baba.

Baba arabayı çalıştırdığında arkama bakmıyorum. Oradan uzaklaşırken de.

Arkama bakmıyorum.

Kalbine girebilir miyim diye sormasından korkuyorum.
En çok da tüm bunlara nasıl son vereceğimi bildiğimden korkuyorum. Anne'yle Baba'nın korkusunu nasıl dindireceğimi. Bana daha fazla hediye bırakmasın diye ne yapmam gerektiğini.

Emniyet kemerleri, diyor Anneanne. Şimdi bile, hatta bilhassa şimdi akıllıca davranmalıyız. Ne de olsa bizler akıllı insanlarız, değil mi Bela?

Ama yanıt vermiyorum. Gözlerimi dışarıdaki karanlığa dikiyorum.
Korkuyorum.
Arkama bakmıyorum.
Annemle babamın boşanacağından korkuyorum. Anne'nin histerikleşmesinden korkuyorum. Aklımızı kaçırmakta olduğumuzdan korkuyorum. Öbür Anne neden bana geldi? Eğer dolaptan gelmediyse... nereden geldi?
Pek fazla arkadaşım olmadığı için bana geldiğinden korkuyorum. Anne'yle Baba'dan başka arkadaşım olmamasından korkuyorum. Başka arkadaşım olmadığı için Öbür Anne'yle arkadaşlık kurmaktan korkuyorum.
Ve evet demezsem bana başka bir hediye bırakmasından korkuyorum.
İşte bu.
Asıl korktuğum şey bu.
Evet diyeceğimden korkuyorum.

29

Arabada uyuyoruz. Chaps'le Doğu Kent arasındaki bir benzin istasyonunun otoparkındayız. Baba bu benzinliğe defalarca geldiğimizi söylüyor ama geldiysek bile benim gözüme tanıdık görünmüyor.

Arabadaki diğer herkes uyuyor.

Baba sürücü koltuğunda, elleri direksiyonun üstünden sarkıyor. Anneanne Ruth kollarını kavuşturmuş, yolcu koltuğunda oturuyor. Anne ise arka koltukta benimle birlikte.

Benzinliğin bir sürü ışığı olduğundan dışarısı aydınlık, etrafta yürüyen insanlar var ve pek çoğu arabanın içindeki hâlimize bakıyor.

Başımıza kötü bir şey geldiğini anlıyorlar mı acaba?

Anlıyor gibiler. Bize yaklaşmak istemiyor gibiler. Tıpkı Amanda'yla Dan'in evlerinden ayrılmamıza sevinmeleri gibi. Şu Frank denen adamın bize yanaştığına pişman olduğundan adım gibi eminim.

Yolda Anneanne nefes nefeseydi ve ona iyi misin diye sorduğumda iyi olduğunu fakat hayatında hiç böyle bir tecrübe yaşamamış altmış bir yaşında bir kadın olduğunu ve olan biteni "hazmetmeye" çalıştığını söyledi. Ayrıca bana yatak odamda

"o şeyle" oturup konuştuğuma göre çok cesur bir çocuk olduğumu söyledi.
Anne ona kadın demenin yanlış olduğunu fakat erkek demenin de yanlış olacağını söyledi.
Ama...
Onu hâlâ Öbür Anne olarak görüyorum. Benimle ilk konuştuğunda gözleri dolabın içindeki karanlıktan biraz daha az karanlık olan o kadın olarak.

Merhaba, ufaklık. Sen de kimsin?

Çoğu gece böyle gelirdi. Anne ve Baba beni yatırdıktan sonra yatağımda oturup gözlerimi dolabın kapaklarına dikerdim ve o anda bir parmak aralanırlardı. Orada gözlerini gördüğümde gülümsüyormuş gibi gelirdi bana. Bazen dişlerini de görür gibi olurdum ama sokaktan geçen arabaların farları camdan içeri süzüldüğünde aslında gülümsemediğini anlardım. Bazen orada mıyım diye bakıyormuş gibi gelirdi. Uyudum mu diye. Bir gece yatağımın ayak ucunda oturup kapakların açılmasını bekledim ama sonra çok korktum ve yastığıma doğru emeklemeye başladım. Tam o anda dolabın arkamda gıcırdayarak açıldığını duydum. Hemen yatak örtülerinin altına girdim ve yorganımı tepeme kadar çektim. O gece odamda yürüdüğünü duydum. Döşemeler gıcırdadı, sonra gıcırtı kesildi, sonra tekrar gıcırdadı ve en sonunda yatağımın yanından gelen kokusu burnuma çalındı. O gece dedi ki,

Ce eee.

Tıpkı Anne'nin eskiden söylediği gibi. Ben daha küçükken. Anne'nin daha mutlu olduğu, onun ve Baba'nın ardı ardına şakalar yapıp birbirlerini güldürdükleri zamanlar.

Seni gidi seni. Ce eee.

O yatağımın yanındayken yorganın altından çıkmadım. Sonra dolaba geri dönmüş olacak ki şöyle dedi,

Burada olmam daha mı çok hoşuna gidiyor?

İşte o zaman kafamı yorganın altından çıkarıp ona baktım ve yine dolabımda, askıdaki kıyafetlerimin arasında olduğunu gördüm. Bu defa dolabın kapakları her zamankinden biraz daha aralık duruyordu.
Evet dercesine başımı aşağı yukarı salladım. Orada olmasının daha çok hoşuma gittiğini bilmesini istedim.
O zaman gülümsedi mi? Hiç gülümsedi mi?

Anne? dedim.

Sanırım "ce eee" dediği için böyle söyledim.

Öbür Anne, dedi dolaptan.

Ardından iki svetşörtümün arasındaki karanlığa doğru çekildi ve dolabın kapakları kendiliğinden kapandı.

Öbür Anne, diyorum şimdi kendi kendime sessizce.

Benzinliği seçen Baba'ydı. Yarın bir hâl çaresine bakacağımızı söyleyip durdu. "Böyle zamanlarda iyimser olmanın" önemi hakkında konuştu da konuştu. Anne eve gitmemiz gerektiğini çünkü nerede olduğumuzun hiçbir öneminin kalmadığını söyledi. O böyle söyledikten sonra arabanın içi sessizleşti.
Anneanne o evden çıktığımızdan beri pek konuşmadı. Bir rahipten bahseder gibi oldu ama Baba öyle yetiştirilmediğini söy-

ledi. Hatta ben de bu geceye kadar rahibin ne olduğunu bile bilmiyordum. En azından tam olarak.
Yine de bize yardım edebilecekse...
Öf. Bilmiyorum.
Baba başka insanların da yardım edebileceğini söyledi. "Okültist" kelimesini kullandı fakat bunu bilmediği bir kelimeymiş gibi yavaşça söyledi. Ben de hep öyle yaparım. Baba, Anne ve Anneanne Ruth ne yapacaklarını bilmiyor. Oysa ne yapacaklarını hep bilirler. Ama şimdi bilmiyorlar.

Öbür Anne, diyorum tekrar, az evvelkinden daha bile sessizce.

Yanımda başını cama yaslamış uyuyan Anne'ye bakıyorum. Gözleri şiş şiş. Dudakları büzülmüş. Dönüp göğsümü ve kulağımı arka koltuğa bastırdığımda kalbimin sesini duyabiliyorum.
Biri oraya gerçekten girebilir mi? Gerçekten?
Bence girebilir. Kaygılanıyorum.
Öbür Anne'yi sevmem beni kaygılandırıyor.
Onu arkadaşım sanmıştım.
Peki hâlâ öyle mi?
Sonuçta yatağımda doğrulup onun dolaptan çıkmasını beklediğim anlar da oldu. Korktuğum fakat bir o kadar da heyecanlandığım zamanlar.
Çünkü bazen öfkeleniyor ya da sinirleniyorum ve avazım çıktığınca haykırmak istiyorum, işte o zamanlar Öbür Anne'nin de böyle olduğunu düşünüyorum. Okuldaki arkadaşlarımdan farklı. Deb'den farklı. Baba, Anne ve Anneanne Ruth'tan da farklı. O da öfkeli.
Sinirli misin, Öbür Anne? Öbür Anne, orada mısın?
Uyumak istiyorum ama sanırım biraz uyudum bile çünkü gözlerimi yumdum ve açtığımda benzinlik çalışanlarından birini camın diğer tarafında gördüm. Eliyle üzgün olduğunu, rahat-

sızlık vermek istemediğini, sadece iyi olduğumuzdan emin olmaya çalıştığını işaret etti. Sonra çekip gitti. Ben de kalbimin nasıl ses çıkardığına ve orada iki kişiye yer olup olmadığına bakmak için göğsümü ve kulağımı koltuğa yasladım.

Bilmiyorum...

Öbür Anne nereden geliyor?

Baba'nın tembihlediği gibi soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Öbür Anne'yi pek çok kez gördüm. Eskiden sadece geceleri görünürdü. Hatta tek yaptığı dolabımın kapaklarının arasından bana bakmaktı. Derken bir gece ben oturmuş onu beklerken kokusu burnuma çalındı ve yatağımın yan tarafına baktığımda onu orada dört ayak üstünde bana bakarken buldum.

Öbür Anne, diye fısıldadım. *Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.*

Öyle miyiz?

Anne ve Baba'nın böyle düşünmemden hoşlanacaklarını sanmıyorum.

Ama elimde değil.

Dışarıda bir adam pompanın yanındaki arabasının ön camını siliyor.

Anne'nin ya da Baba'nın bizim arabamızın camlarını silmesi çok hoşuma gider. Köpüklerin akıp gidişini izlemeye bayılırım. Keşke yatak odama da aynısını yapabilseydik. Orayı dip köşe temizleyebilseydik. Gerçi Anneanne bunu ancak bir rahibin yapabileceğini söylüyor.

Adam iri yarı ama tişörtü çok küçük. O da tişörtünü pantolonuna yetiştirmek için aşağı çekip duruyor.

Camı ıslatıyor, çekçeği bir havluyla kuruluyor ve cama kuru bir çizgi çekiyor.

Camdan aşağı süzülen suların içinde bir yüz görüyorum.

Bakışlarımı kaçırıyorum.

Ama sonra tekrar bakıyorum.
Evet. Adamın arabasının camından aşağı süzülen bir yüz olabilir. Adam çöp tenekesinin başında, arabasının kapısı açık, arabasındaki çöpleri çıkarıp çöp tenekesine atıyor ve galiba camdaki surat benzinliğin otoparkının diğer tarafından bana bakıyor.
Baş aşağı.
Dahası gitgide uzuyor ve sileceklerin olduğu yere doğru akıyor.
Adam camın başına dönüp elindeki çekçekle yüzü siliyor.
Gözlerin olduğu yere kadar inip inmediğinden emin olamıyorum.
Emin olamıyorum.
Adam arabasıyla uzaklaşırken bile, Baba horlarken, Anne başı cama dayalı hâlde uyurken, Anneanne kollarını kavuşturmuş kestirirken bile, uzaklaşan arabanın arkasından bakarken bile adam yüzü tümüyle sildi mi, gözlere ulaştı mı, yoksa o hâlâ bana mı bakıyor emin olamıyorum.
Gözlerimi yumuyorum ve bana bakıp bakmadığından hâlâ emin olamıyorum.
Uykuya dalarken bile.
O zaman bile.
Arkadaş mıyız? Hiç sanmıyorum. Arkadaşların birbirlerinden bu kadar korktuğunu hiç sanmıyorum.
Yine de... merak ediyorum. Anne ve Baba da bazen birbirlerinden korkuyor gibi görünüyor.
Eskiden korkardım fakat bir o kadar da heyecanlanırdım.
Şimdi sadece uyuyorum.
Ben nasıl bazen haykırmak istiyorsam öyle haykırmak isteyen bir arkadaşım vardı. Haykırmak isteyen bir arkadaşım vardı.
Herkes zaman zaman haykırmak istemez mi?
Herkes haykırmak istemez mi?

30

Bunu sana açıklamak benim için çok zor, diyor Baba.

Büyük bir kilisenin önündeki bir bankta oturuyoruz. Anne ve Anneanne belki bize yardım edebilir diye içeride biriyle konuşuyor.

Çünkü ne kadar zeki olursan ol hâlâ küçücük bir çocuksun. Kısa bir süredir hayattasın ve şu anda başımızdan geçen şeyi hiç tecrübe *etmediğin* upuzun bir hayatın olmadı. Dolayısıyla bir insanın böyle bir şeye nasıl tepki vereceğini başına gelmeden bilemeyeceğini, annenin geçen gece gördüğü şeyi *bizzat* görmediği sürece hiçbir hikâyenin insanı o âna hazırlayamayacağını söylediğimde uzun yıllardır böyle bir şey *görmeden* yaşamış insanlardan bahsediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Benim yaşıma geldiğinde... gerçeklik insanın içinde kök salar. Sabit fikirli birine dönüştüğümü söylemiyorum. Aksine sabit fikirli olmamakla övünürüm. Ama ne kadar özgür ruhlu olursan ol, annenin gördüğü gibi bir şey, yani...

Anne ve Anneanne içeri girdiğinden beri Baba böyle konuşup duruyor.

Bize yardım edebilecek birini buldular mı acaba? İşe yarıyor mu? Baba dönüp kilisenin büyük kahverengi kapısına bakıyor.

Kim ne yapabilir ki? diyor. Bir rahip derdimize nasıl derman olabilir?

Hafifçe çenemi tutuyor.

Bence o şeye o isimle seslenmeyi bırakmanın vakti geldi, diyor. Annen bundan hiç hoşlanmıyor.

Sonra elini indirip ayağa kalkıyor.
Kaldırımda birkaç adım ileri geri yürüyor. Volta atıyor. Kilisenin kapısına bakıp duruyor; kapının açılmasını, Anne ve Anneanne'nin bize yardım edebilecek biriyle dışarı çıkmasını istiyor.

Rahip ne yapacak? diye soruyorum.
Bela... Emin değilim.

Tekrar yanıma oturuyor.

Bunlar yaşandığı için çok üzgünüm, diyor.
Ben de, Baba.

O anda ağlamaya başlıyorum.

Hayır, hayır, diyor. Gün gelecek, tüm bunları atlatmış olacağız. Gün gelecek, şimdiki sorunların hayatında bir efsaneye dönüşecek. Hayatının geri kalanı boyunca aynı soruna saplanıp kalmış tek bir kişi bile tanımıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Bela?
Hı hı, diyorum.
Tamam, sevindim. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Kilisenin kapısı açılıyor ve Anne'yle Anneanne taş basamaklardan inip bize doğru yürüyorlar.
Mutlu görünmüyorlar.

Yapmayacaklar, diyor Anne.

Eve bile gelmeyecekler mi?

Anlattıklarımızın tek kelimesine bile inanmadılar, diyor Anneanne.

İnandılarsa bile, diyor Anne, kanıt istiyorlar. Hem de bir sürü kanıt. Peki üç yetişkin görgü tanığının sözüne ne dersiniz diye sorduğumda akıl sağlığımızın yerinde olup olmadığını anlamaya çalışır gibi sorular sormaya başladılar. Neymiş? Uyuşturucu kullanıyor muymuşuz? Dindar mıymışız? Sıkı takipçisi olduğumuz bir şey var mıymış?

Hadi oradan, diyor Baba.

Bize pek kibar davranmadılar, diyor Anneanne.

Polise gitmemizi söylediler, diyor Anne.

Zaten gittiğimizi söyledin mi?

Tabii söyledim. Russ...

Ne var?

Onu öldürmek zorundayız.

Baba sanki Anne aklını kaçırmış gibi başını iki yana sallıyor ama sonra ona aklı gayet başındaymış gibi bakıyor.

Nasıl? diye soruyor.

Bilmiyorum. Fakat hayatımıza devam etmek istiyorsak onu kendi başımıza öldürmek zorundayız.

Ama... nasıl?

Nereye gittiğimizin hiçbir önemi kalmadı, diyor Anne sanki Baba'nın sorusunu duymamış gibi. Tanrı aşkına, parkta bile karşısına çıktı, Russ.

Sonra susuyorlar.

Ama nasıl? diye soruyorum.

Sorusuna cevap vermediğimde Öbür Anne'nin yüzünün aldığı şekli düşünüyorum.
Canını yakmaya çalışırsam neye benzeyeceğini.

Silahla mı? diye soruyorum.
O da nereden çıktı, diyor Baba. Tanrım, Bela.
Eee? diyor Anneanne. Başka nasıl öldüreceğiz?
Onu daha defetmeyi bile denemedik, diyor Anne.

Bunu yapmayı düşünür gibi sokağın karşısına bakıyor.
O anda kilisenin kapısı açılıyor ve içeriden siyahlara bürünmüş iki adam çıkıyor. Basamaklardan indiklerinde beni görüyorlar ve Anne'ye sanki ona bir şey söyleyeceklermiş gibi bakıyorlar. Sonra kendi aralarında bakışıyorlar ve yürüyüp gidiyorlar. Uzaklaşırlarken kaldırımı döven ayak seslerini duyabiliyoruz, zaten çok geçmeden de gözden kayboluyorlar.
Rahip olduklarını biliyorum.
Bizden uzaklaşırlarken çıkardıkları ses her şeye noktayı koydu. Sanki bütün dünya bizden uzaklaşıyormuş gibi bir sesti. Sanki bütün dünya bize bunu kendi başımıza halletmemizi söylüyordu.
Öbür Anne'ye zarar vermenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.
Fakat böyle düşünmek hoşuma gitmiyor.
Ama yine de vazgeçmiyorum.
Düşünüyorum.
Nasıl?

Nasıl yardım edebilirim?..
Ve hangisi daha beter?
Ona zarar vermek mi...
Yoksa yardım etmek mi?

31

Bütün gün Goblin'de arabayla dolaşıp durduk. Kuzeygüney'den yukarı çıktık, Noel'den geri indik. Kuzey Ormanları'ndaki hediyelik eşya dükkânında çalışan bir adamla konuştuk, Neptün Sokağı'nda bir medyumla konuştuk. Ormana benzeyen yemyeşil bir yer gördük ve Anne küçükken beni buraya getirdiklerini söyledi. Meğer burası Çalıçitler denen bir turist tuzağıymış. Anne'nin dediğine göre o zamanlar daha bebek olduğumdan buraya geldiğimi hatırlamıyormuşum. Hem zaten labirentte beni kanguruda taşımışlar. Anneanne bir tütüncü ya da bar gördük mü durmamızı, sonra da içeri girip civarda bu tür şeyler hakkında bilgisi olan biri olup olmadığını sormamızı söyledi. Ama biz ne kadar biliyorsak onlar da o kadar biliyordu. Baba aynen böyle dedi. Sonra Anne'yle Baba birbirleriyle dalaştılar ve Anneanne Helak Parkı diye bir yerde birkaç kez belediyeye ait yeşil banklara oturup soluklandı. Bir kere de insanların diklemesine gömüldüğü mezarlıkta. Goblin'i çok sevdim. Çok. Buraya taşınıp taşınamayacağımızı sordum ama Anne'yle Baba beni duymadılar ve ne zaman Anneanne'ye baksam onun da gözlerinde o telaşlı bakış vardı.

Ben Goblin Oyunevi diye bir yerde atari oynarken Anne'yle Baba bir masada oturup konuştular. Kavgalarını duymak iste-

miyordum. Anneanne'nin birine daha şehirde "ünlü bir okültist" olup olmadığını sorduğunu görmek istemiyordum. Neden burada olduğumuzu tamamen unutmak istiyordum. Öbür Anne'yi bir dolaba tıkıp kapıyı üstüne kilitlemek, sonra da onu aklımdan tamamen çıkarmak istiyordum.

Ailem dağılıyordu. Baba bir an önce komiklik yaparken bir an sonra sessizliğe gömülüp surat asıyordu. Anne sürekli "diken üstündeydi". Karanlığın sandığımızdan daha erken çökeceğini, artık bir şey yapmamız gerektiğini söyleyip durdu. Baba da *zaten* bunu anlatmaya çalıştığını ve acilen bir plana ihtiyacımız olduğunu söyleyip ona neden bi' halt anlamıyormuş muamelesi yaptığını sordu. Anneanne ise sadece yorgun ve sabrı tükenmiş gibi görünüyordu.

Karanlık gerçekten de sandığımızdan daha erken çöktü ve dördümüz karanlıkta kapalı bir fırının önünde öylece kalakaldık. Bütün gün hafif hafif yağmur yağmıştı ama tam o sırada şiddetlendi. Anneanne "gök delindi" dedi ve sanırım öyle de oldu. O böyle söyleyince gözümün önüne aralanan dolap kapakları geldi.

Baba yağmura aldırmadan yeşil bir banka oturdu, Anne fırının tentesinin altında durdu. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Bu kötü bir his. Benim söz hakkımın onlarınkiyle bir sayılmasına alışık değilim. Anneanne'nin dediği gibi "çaresiz" olmalarına alışık değilim. Gerçi her şeye rağmen bize kalacak yeri yine o buldu.

Goblin'in "tam sınırında" oturan bir arkadaşı var. Adı Evelyn ve Anneanne onu aradı, o da gelebileceğimizi söyledi. Anneanne telefonu kapadıktan sonra olan biten hakkında dilimizi tutmamızı tembihledi. Gerçeği öğrendikten sonra Evelyn'in nasıl bir tepki vereceğini kestiremediğini söyledi.

Sonra da elini omzuma koyup dedi ki,

Malum, son zamanlarda başımıza gelmeyen kalmadı, Bela.

Şimdi Evelyn'in evindeyiz. Az önce girdik. Hepimiz sırılsıklamız ve Anneanne'nin antre dediği yerde dikiliyoruz. Saat epey geç. Ev gerçekten koskocaman, üç katlı, hatta kitap okuma odası bile var. Duvarlarda ve sehpaların üzerinde Evelyn'in ailesinin fotoğrafları duruyor ama dediğine göre artık hiçbiri bu civarda yaşamıyormuş. Buranın bazı insanlar için fazla yağmurlu olduğunu söyledi ama Baba yağmurlu havaları sevdiğini söyleyince galiba Evelyn bunu duyduğuna memnun oldu.

Ruth aradıktan sonra size üç oda hazırladım, diyor Evelyn. Eğer isterseniz hemen size odalarınızı gösterebilirim. Hemen yatın demiyorum tabii. İstediğiniz kadar oturabilirsiniz. İnsanlar ziyaretime geldiğinde kendilerini evlerinde gibi hissetmelerini isterim.

Anneanne'nin aynı odada kalmak istediğimizi söylemeye yanaşmayacağını biliyorum çünkü Evelyn neden diye sorabilir.

Bu kadarı yeter de artar, diyor Anneanne. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Bir sorun mu var? diye soruyor Evelyn.

Hayır, diyor Anneanne. Sadece yol yorgunluğu. Şehir insanı felaket yoruyor.

Seni hiç bu kadar solgun görmemiştim, diyor Evelyn.

Çocuklarla seyahat etmenin ne kadar zor olduğunu bilirsiniz, diyor Baba.

Sonra numaradan gülüyor.
Ama Evelyn gerçekten gülüyor.

Bilirim, diyor. Hem haklısınız; çocuk olunca insanda hâl kalmayabiliyor. Hadi, gelin de size odalarınızı göstereyim.

Evelyn ve Anneanne antreden çıktıklarında Anne, Baba'ya diyor ki,

Ona teşekkür ederiz, sonra da geceyi aynı odada geçiririz.
Tamam.
Ne yapmayı planladığımızı ona söylememize gerek yok.
Tamam.

Ev gerçekten *koskocaman*. Anneanne'nin söylediğinden de büyük. Peşlerinden antreden çıkıp ahşap kaplı duvarları tablolarla bezeli, havadar, açık bir alana adım atıyoruz. Geniş salonun iki yanında da birer merdiven var. İkisinin de eni neredeyse yatak odamınki kadar.

İkinci kat, diyor Evelyn. Eskiden January'mle July'ımın odaları ikinci kattaydı. Gürültü patırtıları hiç eksik olmazdı, oradan oraya koşturur dururlardı. O zamanlar deli olurdum ama şimdi o günleri özlüyorum.

Bir sürü oda var ve her biri farklı bir dünya gibi görünüyor. Evelyn bizi yatağa kat kat beyaz örtüler serilmiş, koltuklu bir odaya götürüyor.

January'nin odası, diyor. Biraz küçük ama evin en çok güneş alan odası burasıdır. Yani yağmur durduğunda. Ki bu da hayli nadir görülür.

Yatağın güzelce hazırlandığını görüyorum. Yatağın yanında küçük bir sehpa, üstünde de bir vantilatör var.
Dolabın kapakları kapalı.

İstediğiniz odayı seçebilirsiniz, diyor Evelyn, ama bence bu oda tam da ufaklığa göre.

Bana gülümsüyor.

Hadi gelin, diyor.

Hep birlikte bitişikteki odaya geçiyoruz.

Burası çok daha geniş, diyor Evelyn. Sadece biraz basık. Gerçi July bunu hiç dert etmezdi. Büyüyene kadar hiçbir şeyden şikâyet etmedi ama büyüdüğünde şikâyet etmeden duramaz hâle geldi.

Burada Evelyn'in "gardırop" dediği kocaman, kahverengi, çekmeceli bir dolap var. Duvarlar mavi ve yere de duvarların rengiyle uyumlu, eski, mavi bir kilim serilmiş.
Dolabın kapısı kapalı.

Burası da bir çift için güzel olabilir, diyor Evelyn.

Peşinden sarılarla yeşillerin hâkim olduğu, iki küçük yatak konmuş üçüncü bir odaya giriyoruz.

Ruth? diyor Evelyn. Bu odada uyursun diye düşündüm. Buraya taşındık taşınalı misafir odamız burası. January'yle July'ın arkadaşları, bizim eşimiz dostumuz falan derken eskiden hiç boş kalmazdı. Şu muhteşem Wayne Sherman dahi şehrin doğum gününün şerefine alt katta verdiğimiz bir davetten sonra bu odada kaldı. Ama o bile öldü artık.

Teşekkür ederim, diyor Anneanne. Daha önce de söylediğim gibi şehirdeki hiçbir otel burayla boy ölçüşemez.

Otel demişken, diyor Evelyn, siz dördünüz aç mısınız?

Evet, diyor Anne ve Baba aynı anda.

Hepsi gülüyor. Çünkü komik. Anne'yle Baba'nın sanki yeniden birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlar gibi bakıştıklarını görüyorum.
Bunu Öbür Anne mi yaptı?
Evelyn'in peşinden alt kata doğru ilerliyoruz, o sırada hangisinde kalacağımızı merak ederek dönüp yatak odalarına bakıyorum. Bulunduğum yerden sarı odayı hâlâ görebiliyorum ve o anda dolap kapağının bir parmak aralık olduğunu fark ediyorum.

Bela, diyor Anne, bastığın yere dikkat et.

O koca basamaklardan yuvarlanmayayım diye elimi tutup merdivenden inmeme yardım ediyor.
Burası hayatımda gördüğüm en büyük ev.

Aslında gönül isterdi ki size şöyle güzel bir sofra kurabileyim, diyor Evelyn, fakat bu gece evde sadece dondurulmuş pizza var.

Tanrım, diyor Baba. Kulağa *muhteşem* geliyor.

Bu, Evelyn'in hoşuna gidiyor.

Ağzının tadını bilen bir adam, diyor.

Hiç sormayın, az buçuk görgülüyümdür, diyor Baba.

"Az buçuk" kısmını sevdim, diyor Evelyn. Çünkü içgüdüyle görgü arasındaki o mesafedir esas eğlenceli olan. Hadi gelin.

Mutfağa giderken çok sayıda odanın önünden geçiyoruz ve diyorum ki,

Burası koskocaman!

Böyle evler insana ihtiyaç duyar, diyor Evelyn. Bu eve iyilik yapıyorsunuz.

"Servis odası" dediği bir yerin önünden geçiyoruz ama Baba buranın aslında bir bar olduğunu söylüyor. Bir sürü şişe, kadeh ve parlak metal bir buz kovası görüyorum. Derken dördümüzün buz kovasındaki yansıması çarpıyor gözüme. O anda Evelyn diyor ki,

Artık arabada değilsiniz. Avuç içi kadar yerde dip dibe durmak zorunda değilsiniz. Burada biraz yayılabilirsiniz.

Ama biz pek yayılmıyoruz.

Aynı arabanın içinde o kadar vakit geçirince, diyor Anneanne, kabileye döndük.

Buradan taş çatlasın bir saatlik mesafede oturuyorsun, diyor Evelyn.

Bizi şöyle bir süzüyor, sonra Anneanne araya giriyor,

Hadi şu pizzaları görelim artık!

Evelyn gülümsüyor.

Sabırsızlanıyorum.

Servis odasıyla bir banyonun önünden geçip aile fotoğraflarının asılı olduğu bir koridora giriyoruz ve...

Vay canına, diyorum. Burası *dünyanın* en büyük mutfağı!

Evelyn hayatım boyunca gördüğüm en büyük buzdolabına gidiyor ve dondurucuyu açıp içinden iki kutu çıkarıyor. Anneanne ona yardıma gidiyor.

Rica ediyorum, diyor Evelyn. Bırak da ev sahipliği yapayım. Epeydir evimde misafir ağırlamadım.

Ama Anneanne yine de ona yardım ediyor.
Evelyn fırını açıyor, sonra Anne'yle Baba'ya dönerek diyor ki,

Kim içki ister?

Ben alırım, diyor Anne.

Ben de, diyor Baba.

Peki ya sen? diye soruyor Evelyn bana. Üzüm suyu içer misin?

Olur, diyorum. Teşekkür ederim.

Bana üzüm suyu getirecek oluyor ama Anneanne o işi çoktan halletmiş. Bardakların yerini bile biliyor. Bardağıma biraz üzüm suyu doldurup bana uzatıyor ve gülümsüyor. Adamın öldüğü evden apar topar çıktığımızdan, hatta çok daha öncesinden beri yüzünde gördüğüm ilk içten gülümseme bu.

Peşimden servis odasına gelin, diyor Evelyn, Anne'yle Baba'ya.

Anne yanımdan geçerken elimden tutuyor.

Viski? diyor Evelyn, Baba'ya.

Kulağa müthiş geliyor.

Ben de aynısından alayım, diyor Anne. Teşekkür ederim.

İkiniz de viski seviyorsunuz, diyor Evelyn. Bu iyi bir şey. Birlikte içen çiftler... genelde ayrılırlar. Ama aynı içkiyi içenler pek ayrılmazlar.

Evelyn kovadaki buzları dört kadehe pay ediyor.

Ruth'un ne içeceğini biliyorum, diyor. Ben de aynısından alacağım.

Dört içki hazırlıyor ve Anne'yle Baba'nınkileri ellerine tutuşturuyor.
İkisi de içkilerinden birer yudum alıyor.

Ah, vay canına, diyor Anne.
İlk yudum, diyor Evelyn, her zaman en tatlısıdır.

Baba kadehini kaldırıyor. O ve Anne odada olduğumu unuttukları zamanlardaki gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, ardından Anne de kadehini kaldırıyor ve kadeh tokuşturuyorlar. Anneanne koridorun diğer ucundan bize doğru geliyor.

Pizzalar fırında, diyor.
Bu senin, diyor Evelyn.

Anneanne'ye içkisini uzatıyor.

Şimdi düşün peşime, millet, diyor. Üstündeki zamanlayıcı ne derse desin o fırının o pizzaları pişirmesi çok uzun sürecek.

Peşine düşüp mutfağı geçtikten sonra devasa pencereli, yüksek tavanlı, geniş bir odaya giriyoruz. İlk gözüme çarpanlar iki kahverengi kanepe, pikap ve bitkiler oluyor...

Bu odayı oldum olası sevmişimdir, diyor Anneanne.

Evelyn pikabı çalıştırıyor.

The Hollies, diyor Evelyn. Şerefinize, millet. Şimdi bana maceralarınızdan bahsedin.

Ama Anne, Baba ve Anneanne hemen konuşmuyorlar.

Ben atari oynadım, diyorum.

Öyle mi? Ne güzel, diyor Evelyn. Birkaç haftadır merkeze inmedim. Peki oyunları kazandın mı?

Kazanmak mı? diye soruyorum.

Anne gülüyor. Uzunca bir süredir ilk defa güldüğünü duyuyorum.

Yağmur büyük pencerelere vuruyor. Ev gıcırdıyor.

Şehirde dolaştık durduk, diyor Baba. Çalıçitler resmen balta girmemiş ormanlara dönmüş.

Birinin orayı satın alması lazım, diyor Evelyn. Her şeye yeniden başlamalı. Bilhassa aradığınız bir şey var mıydı?

Bilhassa derken? diye soruyor Baba.

Şehirde dolaştık durduk dedin ya...

Evelyn işin içinde bir bit yeniği olduğunu anlamış gibi dönüp Anneanne'ye bakıyor. Anneanne de işin içinde bir bit yeniği olduğunu anladığını anlamış gibi bakışlarına karşılık veriyor.

Biz en iyisi gidip fırının ne âlemde olduğuna bakalım, diyor Evelyn.

Olur, diyor Anneanne.

Servis odasına istediğiniz sıklıkta uğrayabilirsiniz, diyor Evelyn, Anne'yle Baba'ya.

Şimdi Anne, Baba ve ben baş başayız.
Anne diğer plaklara bakıyor.

Bu evi sevdin mi? diye soruyor Baba bana.
Evet.
Böyle bir ev ister misin?
Böyle bir evi ne yaparız bilmiyorum.
Çözdüğünde bana da söyle.

Anne buna gülüyor. Baba göz kırpıyor.

Gel buraya, diyor Baba, Anne'ye.

Bir saniyeliğine bakışıyorlar. Sonra Anne, Baba'nın yanına gidiyor, sarılıyorlar ve ardından içkilerinden birer yudum alıyorlar. Yüksek tavana bakıyorum.

Bu eve iki aile sığar, diyorum.

Anne'yle Baba yine gülümsüyor. On ailenin sığabileceğini söylüyorlar ve içkilerinden biraz daha içiyorlar. Derken Baba, Evelyn'e seslenip birer içki daha hazırlayabilirler mi diye soruyor. Evelyn de ona "evde ne var ne yoksa içebileceğini" söylediğini hatırlatıyor.

Günün birinde sen de bu mereti seveceksin, diyor Baba bana. Çünkü şundan iki yudum içince büyük ve korkunç evler insanın gözüne eskisi kadar korkunç görünmüyor.
Russ, diyor Anne.

Baba servis odasına giderken arkasından bakıyor.

Bir saniye yanıma gel, Bela, diyor Anne.

Şimdi ikimiz baş başayız. Kanepelerden birinin arkasına yaslandığını görünce ben de aynısını yapıyorum.

İki yataklı odada uyuyacağız. Babanla sen birinde, anneannenle ben de diğerinde.

Tamam.

Eğer tuvalete ya da başka bir yere gitmek istersen beni uyandırıyorsun.

Tamam.

Seni seviyorum, Bela, diyor. Ayrıca son zamanlarda aklım başka yerde olduğu için senden özür dilerim.

Ama buradasın, diyorum.

Şimdi buradayım, evet, diyor. Ve gerçekten çok üzgünüm.

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum ve gözlerinin dolduğunu görüyorum.
Baba elinde iki içkiyle geri dönüyor.

Duydunuz mu? diye soruyor.

Anne hızla doğruluyor.

Neyi?

Ellerimde bir partinin başladığını.

Russ...

Ama kızmıyor.
Baba içkilerle Anne'nin yanına geliyor. Onların mutlu olması beni de mutlu ediyor.

Yağmur devasa pencerelere vuruyor. Tepemizde ev gıcırdıyor.

Senin yaşında olduğum günlerden hatırladığım tek şey, Bela, diyor Baba, ahşap panelli duvarlar, tuhaf bitkiler, sarılar, kahverengiler ve odalara girip çıkan anne babam. Binlerce bacağın ortasında kalmış küçücük bir insandım. Çok fazla bacak hatırlıyorum.

Evet, diyor Anne gülerek. Bacaklar ve pantolonlar.

Değil mi? diyor Baba. Bir bacak ormanı. Anne babamızı diğerlerinden nasıl ayırt ediyorduk acaba?

Kanepede yan yana oturuyorlar. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar Anne ve Baba'ya benziyorlar.
Baba, Anne'nin boynuna bir öpücük konduruyor. Anne bundan hoşlanmamış gibi yapıyor.

Tatiller tam bir kâbustu, diyor Baba. Marketler de öyle. Annemle babamın peşi sıra reyonlarda bir ileri bir geri yürür, onlarla konuşur, eve gidince ne yemek istediğimi, ne yapmak istediğimi anlatırdım. Sonra uzanıp ellerini tutardım ve şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış hâlde yukarıdan bana bakan yabancı bir kadınla göz göze gelirdim.

Geniş odanın girişine, servis odasının bulunduğu holün diğer ucuna bakıyorum.
Koridorun sonunda duran biri var.

Hatta bir keresinde babam bu yüzden deliye döndü, diyor Baba. Çünkü o dönemde çocuk kaçırma olayları ve... manyakça şeyler manşetlerden hiç düşmezdi. Bu olaylar artık eskisi kadar sık yaşanmıyor gibi gelmiyor mu sana da? Bilemiyorum. Neyse... Babam deliye döndü ve bana bir tokat atıp yabancılarla konuşmamamı tembihledi. Ama asıl mesele şu ki...

Evet? diyor Anne.
Mesele şu ki, diyor Baba, o günlere dönüp baktığımda...

Bir kadın. Galiba. Koridor loş. Bize doğru geliyor. Bana doğru.

...hepsi puslu bir gizem gibi, diyor Baba. Film gibi değil, üstüne film çekilmiş gibi. Gotik tablolardaki sis gibi. Morlar ve maviler...

Yüzünü göremiyorum.

...ve tüm bunların içindeki yerimi kestirmekte zorlanıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Mantıklı geliyor mu?
Kesinlikle, diyor Anne. Çocukluk sahiden kâbus gibiydi.

Kanepede arkalarına yaslanıyorlar. Sohbet ederlerken sesleri müziği bastırıyor.
Yağmur pencereleri takır takır dövüyor.
Kadın koridoru yarıladı.

Ne düşünüyorum biliyor musun? diyor Baba.

Haykırmak, koridordaki kadınla ilgili bir şey söylemek üzere ağzımı açıyorum.
Ama Evelyn aydınlığa adım atıyor.
Meğer gördüğüm Evelyn'miş.

Ah, Tanrım, diyor. İnsan sesi duymak o kadar güzel ki!

Baba kadehini ona doğru kaldırıyor.

Pizza neredeyse hazır, diyor Evelyn.

Başımda bir bela olduğunu bilir gibi bakıyor bana.
Çalan şarkının bitmesiyle dördümüz de bir anlığına öylece kalakalıyoruz. Sonra Evelyn diyor ki,

Hadi gelin. Tabii artık yemek istemiyorsanız başka. Siz de benim gibiyseniz yemeğin misilleme yapmasından çekinirsiniz. O güzelim çakırkeyifliğinizi hapır hupur silip süpürmesinden.

Ben şansımı deneyeceğim, diyor Baba.

Yemek hazır! diye sesleniyor Anneanne mutfaktan.

Sesi çok uzaklardan geliyor.
Bu koca evin içinde çok uzaklarda bir yerden.

Siparişler hazır!

Hep birlikte mutfağa gidiyoruz ve Anne elimden tutuyor. Başımı kaldırıp yukarı bakmaya korkuyorum. Yukarıdan bana bakan yabancı bir kadınla göz göze gelmekten korkuyorum.

İçki yaşının yirmi bir olması ne yazık, diyor Anne. Şu anda bende mucizeler yaratıyor.

Bi' garip kokuyor, diyorum.

Öyle mi? diyor gülümseyerek. Eskiden bana da bi' garip kokardı. Sonra günün birinde anladım ki meğer içinde insanın içini bi' garip yapan şeyler olduğundanmış.

Anneanne pizzaları mutfak masasına koymuş.

Yemek vakti, diyor. Çünkü aklında, kalbinde, hayatında ne olursa olsun insanın yapabileceği en akıllıca hareket öğün *atlamamaktır.*

Anne'yle Baba masaya geçiyorlar.

Ardından Evelyn, Anneanne'ye bakıyor ve diyor ki,

Evet. Ne olursa olsun. Şu içkilerden yeterince hazırlarsam belki bilgeliği tamamen bir kenara bırakabiliriz. O kadar uzun süredir burada bir başıma yaşıyorum ki tehlikeli maceralara atılmanın neye benzediğini unuttum.

32

Anne ve Baba o kadar çok içtiler ki şişenin dibini gördüler ve sonra Evelyn'den bir tane daha istediler.

Evelyn onlara bir şişe daha açtı.

Anneanne bozuk plak gibi buna "ihtiyaçları" olduğunu söylerken Evelyn de her seferinde, "Görebiliyorum," deyip durdu. Oturma odasında hep beraber dans ettik. Evelyn dans etmeyi sevdiğime çok sevindi ve beni alkışladı. Plakları değiştirmesine yardım ettim. Bana pikabı nasıl kullanacağımı öğretti. Hatta bir keresinde o istemeden ben bir plak koydum ama Joni Mitchell'ın çok iyi olduğunu fakat yaptığı müziğin partilere uygun olmadığını söyleyerek hemen değiştirdiler.

Partiledik.

Baba müziğin sesini o kadar açtı ki pencereleri döven yağmurun sesini bile zar zor duyabilir olduk.

O tıraşsız, derbeder hâliyle koca odada dans ederken çok komik görünüyordu. Anne ise terli ve mutluydu. Anneanne'nin suratı pancar gibi kızardı ve ne zaman içse böyle olduğunu söyledi. Evelyn'in geldiğimize memnun olduğunu görebiliyordum. O ve Anneanne kanepede otururken Anne, Baba ve ben dansa devam ettik. Anne'yle Baba benim taklidimi yapmaya koyul-

dular, böylece üçümüz de aynı hareketleri yapmaya başladık. Biz şebeklik yaparken Evelyn ve Anneanne konuşuyordu.
Baba zil zurna sarhoş oldu. Bu deyimi tabii ki biliyorum. Ondan öğrendim. Onu böyle görmek hoşuma gitti. O salonda geçirdiğimiz anların sonsuza dek sürmesini istedim. Anne ve Baba'yla sonsuza dek dans etmek istedim.
Ev, dolaplar ve kalpler aklımdan uçup gitti.
Derken Baba sanırım biraz fazla sarhoş oldu.

Kim böyle dans eder, biliyor musun? diye sordu Anne'ye.
Ginger Rogers mı? dedi Anne.
Bu gece Öbür Anne gibi dans ediyorsun.

Anne'nin gözleri kızacakmış gibi pörtledi ama sonra kahkahayı patlattı ve ardından Baba onun yanına gidip elini tuttu. Baba güldü, Anne güldü, başlarını birbirlerinin omuzlarına yaslayıp katıla katıla güldüler. Anneanne yarın yaptıklarının "bedelini ödeyeceklerini" söyleyince Evelyn bunun hâlâ hayattayken harcamamız gereken türden bir para olduğunu söyledi.

Şu an ona da bir içki ikram ederdim, dedi Baba, Anne'ye.
Kime? diye sordu Anne.

Ama Baba'nın ne cevap vereceğini biliyordu.

Öbür Anne'ye. Öbür Anne'ye!
Russ!
Hayır, ciddiyim! Şu anda odaya girse, Selam, şöyle otur, biraz gevşe, derdim ona. Çocuğumuzun peşini bırak artık.

Buna da katıla katıla güldüler. Ama sesleri ağlamaklıydı sanki.

Ona ne tür bir içki hazırlardın? diye sordu Anne.

Bu kadarı yeter! Siz ikiniz, kesin artık, dedi Anneanne.

Bana bakıyordu.

Orası kolay, dedi Baba. *Ona bir kadeh Öbür Viski verirdim. Böylelikle hepimiz Öbür Sarhoş olurduk.*

Bunun ardından o kadar çok güldüler ki Anne kanepede yana devrildi.
Sonrasında Baba dedi ki:

Selam, ben Öbür Baba!

O anda artık buna bir son vermeleri gerekiyormuş gibi baktı bana Anne.
Ama müzik çalmaya devam ediyordu.
Ve Baba dedi ki:

Tanrım, yeniden cesur hissetmek çok iyi geldi.

Anneanne ve Evelyn oturma odasından ayrıldılar. Ben de koridorda gözden kaybolmalarını izledim.

Ursula, dedi Baba. *Ursula, ben kimim?*

Baba kanepenin üzerinden geriye doğru bükülüp baş aşağı durdu.
Bakışlarımı kaçırdım.
Pencereden yağmura baktım.

Biraz daha müzik, Bela, dedi Anne.

Başka bir plak koydum. Ardından Anne ayağa kalkıp sesi neredeyse sonuna kadar açtı.

Onlar dans etti, bense kanepede oturup onları izledim.

Hayat güzel, dedi Baba. *Tabii ki öyle.*

Sarılmalarını izledim. Yavaş yavaş dans etmeye başladılar.
Sonsuza dek böyle kalmalarını istedim.
Şarkı sonsuza dek sürsün istedim, üstelik bir anlığına öyle olacak gibi de geldi.
Ama olmadı. Plağın sonuna geldik ve salon onca danstan sonra nefes nefese kalan Anne'yle Baba'nın soluk sesleri dışında tekrar sessizliğe gömüldü.
Şimdi de sarı yatak odasındaki yataklarında uyuyorlar.
Müzik kapandı. Artık müzik yok.
Anneanne, Evelyn'in odasında yatmaya gitti.
Hep birlikte üst kata çıkmadan önce Anneanne'yle Evelyn'in mutfakta konuştuklarına kulak misafiri oldum çünkü Anne'yle Baba o sırada yeni bir şişe açmak için servis odasına gitmişlerdi.

Sana inanıyorum, Ruth, dedi Evelyn. *Ama bir şeye açık olman onu ânında ve tastamam kabul edeceğin anlamına gelmez. Zihin öyle çalışmaz.*

Yine de sana anlatmak istedim, dedi Anneanne. *Çünkü buraya canını sıkmaya geldiğimizi düşünmeni istemedim.*

Bırak bunu kendileri halletsinler, dedi Evelyn. *Bu her neyse... onların meselesi.*

Evlilikleriyle ilgili bir sorun değil, dedi Anneanne.

Ama ondan da biraz yok mu? İşin içinde biraz da ondan yok mu?

Galiba onları dinlediğimi anladılar çünkü normal konuşmayı bırakıp fısıldaşmaya başladılar ve ben de Anne'yle Baba'nın yanına, servis odasına gittim ama orada değillerdi.
Oturma odasına döndüm ama orada da değillerdi.

Bu defa koşarak mutfağa gittim ve köşeyi döndüğüm anda Baba'ya tosladım. Dedi ki,

Bela, hadi gel. Yanımızdan ayrılmaman lazım.

Anne ve Baba benim için endişelendiklerinde yaptıkları gibi birbirlerine baktılar ama sonra Baba dedi ki,

Bu gece güzel bir gece, lanet olsun.

Sanırım bunu kendi kendine söylüyordu.

Yatma vakti gelmiş olabilir, dedi Anneanne.
Buna karşı çıkıyorum! dedi Baba.

Ama yine de yatmaya gittik.
Evelyn pikabı kapadı ve Anne'yle Baba merdiveni çıkarken epey zorlandılar. Bi' garip konuşuyorlardı ve basamaklar ayaklarımızın altında gıcırdıyordu. Anne pat diye yataklardan birine bıraktı kendini.

Bela, dedi. *Gel de yanıma yat.*

Gözleri çoktan kapanmıştı. Baba ise diğer yatağa kendini yüzüstü bıraktı ve örtülerin üstünde ânında horlamaya başladı.

Hadi, dedi Anne. *Bela... gel... hadi...*

Bir an sonra uykuya daldı. Ben de üzerimdekileri çıkarmadan yanına kıvrıldım.
Anneanne'yle Evelyn çok geçmeden odanın kapısına geldiler. Bir şeye ihtiyacım olursa koridorun sonunda olacaklarını ama

gerçekten önemli bir şey olursa Anne'yi ya da Baba'yı uyandırmamı söylediler.
Anneanne gitmeden önce son bir kez bana baktı. Sanki bizi yalnız bıraksa mı bırakmasa mı karar veremiyormuş gibi.
Bu ev çok büyük.
Şimdi daha da büyük geliyor.
Çünkü çişim var.
Hem de çok fena.
Anne'nin yanında yatıyorum. İkisi de uyuyor.
Anne'yi uyandırmayı deniyorum ama cevap vermiyor. Sadece ağır ağır nefes alıyor ve çok derin uyuyor. Galiba rüya görüyor. Yataktan kalkıp Baba'nın kafasını sarsıyorum. Bir şeyler mırıldansa da uyanmıyor.
İki yatağın arasında dikiliyorum. Odanın kapısına bakıp koridora tek başıma çıkmam gerekeceğini düşünüyorum.

Belki bu odada içine işeyebileceğim bir şey vardır, diyorum.

Baba'nın arkadaşı Mark kampa gittiğinde çişini bir kovaya yaptığını, Kelvin ise bir keresinde çok sıkışınca ayakkabısının içine işediğini anlattığı için odada teneke falan var mı diye etrafıma bakınıyorum.
Keşke Kelvin burada olsaydı. Beni tuvalete götürürdü. Tuvaletin kapısının önünde bekler, çişimi yaparken benimle konuşurdu. Gözü telefonunda olsa bile bana gayet iyi gittiğimi, koridorun boş olduğunu ve etrafta kimseciklerin olmadığını söylerdi.

Dolap, diyorum.

Konuşurken Kelvin'in sesini taklit etmeye çalışıyorum. Sanki buradaymış, Anne'yle Baba bir partide kafayı çekmeye gitmiş de bana yine o bakıyormuş gibi.

Dolabın yanına gidip içine bakıyorum ama tek görebildiğim karanlık.

Sorun yok, diyorum tıpkı Kelvin gibi. Kapağı iyice aç da içeride çişini yapabileceğin bir şey var mı bi' bak, Bela.

Korku kadar insana yaşadığını hissettiren bir şey daha var mıdır? dediği ânı hatırlıyorum Baba'nın.
Dolabın kapağını açtığım anda içerisi aydınlanıyor çünkü yataktakların baş ucundaki lambalar yanıyor.
Burada ne bir kova var ne de bir kâse.
Hiçbir şey yok.
Dolabın zeminine işemeyi düşünüyorum.
Evelyn kızar mı acaba?

Git şu tuvalete, diyorum Kelvin'in sesiyle.

Cesur ol, diye düşünüyorum.
Odayı boydan boya geçiyorum.
Tekrar iki yatağın arasında dikiliyorum.
Tekrar kapıya bakıyorum.

Hadi, sallanma, diyorum Kelvin gibi.

Sonra kapıya gidip karanlık koridora adım atıyorum ve diyorum ki,

Anneanne Ruth?

Ama sesim artık Kelvin'inkine benzemiyor.
Benimkine benziyor.

Çişim geldi, Anneanne, diyorum.

Hangi odada acaba?
Koridora ışık gelsin diye odamızın kapısını biraz daha açıyorum ama yine de diğer odaların kapılarını seçmekte zorlanıyorum.

Çişim geldi, millet, diyorum tekrar.

Odadan çıkıyorum, artık biraz daha iyi görebiliyorum. Önce kapılardan birini, sonra ikinciyi görüyorum. Derken üçüncüyle dördüncüyü de seçebiliyorum.
Dördüncü diğerlerinden daha küçük, galiba banyo orası.
Kelvin'i, Anne'yi, Baba'yı ve Anneanne Ruth'u düşünüyorum.
Evelyn'in yıllardır burada yaşadığını düşünüyorum.
Koridorda koşuyorum, döşemeler ayaklarımın altında gıcırdıyor. Kapıyı açıyorum ve açar açmaz da, *Bu bir dolapmış!* diye düşünüyorum.
Telaşla duvardaki elektrik düğmesini bulup ışıkları açıyorum.
Meğer dolap değilmiş.
Tuvaletmiş.
Kelvin'in bana aferin dediğini hayal ediyorum.
İçeri girip kapıyı kapıyorum.

Evelyn? diye sesleniyorum.

Duş perdesinin arkasındakinin o olduğunu sanıyorum. Evelyn duş perdesinin arkasındaki küvetin içinde oturuyor sanki.

Evelyn? diye sesleniyorum tekrar. Özür dilerim. Çişim gelmişti de.

Kıpırdamıyor. Öylece oturuyor.
Şu an sarı odadan çok uzaktayım.

Evelyn?

Duş perdesine yaklaşıp muşambanın diğer tarafına bakıyorum, onun da bana baktığını görünce perdeyi şak diye açıyorum.
Küvette kimse yok.
Evelyn'in oturduğunu sandığım yerde duvar siyaha boyanmış.
Su yok.
Evelyn yok.
Çok fena çişim var.
Klozetin kapağını açıp pantolonumu indiriyorum fakat klozete oturmak için epey çabalamam gerekiyor çünkü evdekinden de yatak odamın tuvaletindekinden da daha yüksek.
Ama başarıyorum.
Kelvin olsa bana aferin derdi.
Baba olsa bana aferin derdi.
Anne olsa bana birinin kucağına oturduğumu söylerdi.

Ah, pardon, diyorum.

Çünkü bana da birinin kucağına oturmuşum gibi geliyor.
Ama çoktan işemeye başladım.
Başımı önüme eğip aşağı bakıyorum ve bacaklarımın altında başka bacaklar görüyorum.
Ama çoktan işemeye başladım.
Ve bacaklarda siyah kıllar var.

Hayır...

Birden fırlayıp yere kapaklanıyorum. Dönüp baktığımda Öbür Anne'nin banyo duvarına yaslanmış, oturduğunu görüyorum ama yüzü yok.
Yüzü ellerinin arasında duruyor.

Bela?

Koridordan bir ses.
Öbür Anne yavaşça ayağa kalkıyor. O kadar devasa görünüyor ki! Tam o anda tuvaletin kapısı açılıyor.

Bela?

Tuvaletin kapısındaki Evelyn. Bağırmaya başlarken yüzünün yavaşça değiştiğini görüyorum.
Çığlığını duyuyorum.

Aman Tanrım! diye haykırıyor Evelyn. *AMAN TANRIM!*

Öbür Anne ellerindeki yüzü bana doğru uzatıyor ama tam o anda başka eller tarafından yakalanıyorum. Bunların Anneanne'nin elleri olduğunu anlıyorum. Bir an sonra tuvaletten dışarı sürükleniyorum. Anneanne ve Evelyn bas bas bağırıyorlar. Evelyn o kadar korkmuş ki bizi evine buyur eden o kadınla uzaktan yakından alakası kalmamış.

HEMEN ŞİMDİ EVİMDEN DEFOLUP GİDİN!

Anneanne beni yaka paça koridora çıkarıyor, tuvalete dönüp bakmaya cesaret edemiyorum çünkü Öbür Anne'nin de koridora çıktığını duyuyorum. Bacaklarımın altındaki bacaklarını düşünüyorum, nasıl da ıslak balıklara benzediğini... ve marketlerde camın arkasına sıra sıra dizilmiş uzun bacakları andiran ölü balıklar geliyor gözümün önüne.

Bela, diyor Anneanne.

Sesi korkudan tir tir titriyor.

Bela, sakın o yana bakma.

Beni çekiştirdiğinde canım acıyor ama bacaklarımın altında başka bacaklar olduğu hissini bir türlü üzerimden atamıyorum. Evelyn yine avazı çıktığınca bağırıyor. Şu anda koridorda Öbür Anne'yle birlikte olduğunu hemen anlıyorum. Anneanne sarı odanın kapısını bir tekmede ardına kadar açıyor ve bağırarak Anne'yi uyandırıyor. Anne'yle Baba uyanıyor. Sersem gibiler, gözleri kan çanağına dönmüş. Derken Anne odanın kapısına bakıyor ve gözleri pörtlüyor. Belli ki Öbür Anne bizi odaya kadar takip etmiş.

Ursula! diye bağırıyor Baba. *Ursula, dikkat et!*

Öbür Anne'nin odaya girmek için eğildiğini görüyorum, sonra kollarını iki yana açıyor ve tavana yükselip orada patlak bir balon gibi büzüşüyor. Her şeyiyle o, tepeden tırnağa o. Baba ve Anne yataklarından fırlıyor, Evelyn evinden defolup gitmemiz ve o şeyi de yanımızda götürmemiz için bas bas bağırıyor, derken Anneanne beni yine çekiştirmeye başlıyor. Bir an sonra koşarak Öbür Anne'nin altından geçip kendimizi kapıdan dışarı atarak karanlık koridora dalıyoruz, oradan da merdivene yöneliyoruz. Bir an düşecek gibi oluyorum, Baba beni kucağına alıyor, merdivenden onun kucağında iniyorum. Herkes nefes nefese, Evelyn'in aklı sanırım artık başında değil ve ev kapkaranlık. Başımı kaldırıp baktığımda Evelyn'in de merdivenden indiğini görüyorum, gözleri pörtlemiş, çok kızgın olduğu ve korkudan ödünün patladığı her hâlinden belli. Antreye vardığımızda hâlâ Baba'nın kucağındayım, o anda dışarıda güneşin az da olsa yükseldiğini görüyorum ve çişim geldiği için uyandığımı fark ediyorum. Yani az da olsa uyumuşum. *Herhâlde hiç yoktan iyidir,* diye düşünüyorum. Kelvin burada olsaydı aynen öyle derdi.

Çabuk olun! diye bağırıyor Baba, arkamızdan gelen Anne'yle Anneanne'ye.

Öbür Anne merdivenin tepesinden hırlıyor. Bir an sonra kapıdan dışarı fırlıyoruz, sokağa koşuyoruz, herkes bağırıyor, herkes korkuyor ve Evelyn'in aklı artık başında değil, biliyorum, biliyorum, biliyorum.

Çabuk olun! diye bağırıyor Baba.

Beni evin önündeki basamaklardan kucağında indiriyor. O sırada pantolonumun hâlâ inik olduğunu, altıma işediğimi fark ediyorum. Anneanne Evelyn'e bizimle gelmesini söylüyor bağırarak, Anne zangır zangır titreyerek arabanın kapısını açıyor, direksiyonun başına geçiyor. Evelyn evini terk etmeyeceğini, evini asla terk etmeyeceğini söylüyor. *Burası BENİM evim*, diye bağırıyor, *Burası benim evim! Buraya bunu siz getirdiniz!*

Bela! diye bağırıyor Anne. Bela, iyi misin?

Baba beni arka koltuğa bırakıp kendisi de yanıma oturuyor, kapıyı çat diye kapıyor. Anneanne ise bizimle gelmesi için hâlâ Evelyn'e dil döküyor ama Evelyn'in tek yaptığı o koca evin, aniden gıcırdamaya başlayan o koskoca evin ön basamaklarında durup çığlık atmak oluyor, sadece çığlık atıyor.

Anne! diye bağırıyor Anne camını indirerek. *Hemen arabaya bin!*

Baba o kadar hızlı konuşuyor ki konuşmayı unutmuş gibi. Anneanne öne, Anne'nin yanına biniyor.

Eve, diyor Anne. *Eve* gidiyoruz.

Baba soluk soluğa. Arka koltukta beni kollarının arasına almış, sımsıkı tutuyor.

Anne arabayı garaj yolundan o kadar hızlı çıkarıyor ki hepimiz yana savruluyoruz. Evelyn'in hâlâ verandada olduğunu görüyorum. Hâlâ haykırıyor, defolup gidelim diye hâlâ arkamızdan bağırıyor.
O âna kadar yağmur yağdığının farkına bile varmadım. Üstelik altıma işedim. Ayrıca bacaklarımın altında hâlâ bir başkasının bacaklarını hissediyorum.
Anne çok hızlı sürüyor, ben bacaklarıma bulaşan çişi düşünüyorum, Baba güçlükle nefes alıyor, Anneanne ise Evelyn'den bahsediyor. Arkadaşı için, aklı artık yerinde olmayan arkadaşı için endişeleniyor.

Onu o şeyle bir başına bırakamayız! diyor Anneanne. *Onu evinde o şeyle bir başına bırakamayız!*

Ama Anne'nin geri dönmeye niyeti yok.
Ayrıca her konuşan bağırarak konuşuyor.

Onu o şeyle bir başına bırakmıyoruz, annecim, diyor Anne. *Tanrı aşkına!* Hâlâ anlamadın mı? Biz nereye gidersek oraya geliyor. *Biz nereye gidersek oraya geliyor!*
O hâlde eve gidiyoruz, diyor Baba. Ursula, haklısın. Eve gidiyoruz. Denedik. Sahiden *denedik*.

Dışarısı hâlâ karanlık sayılır, yağmur yağıyor ve Anne arabayı çok hızlı sürüyor.

Yavaşla, diyor Anneanne. *Ursula, yavaşla!*

Ama Anne yavaşlamıyor.

Ursula, diyor Anneanne. Yanımızda hâlâ bir çocuk var. *Yavaşla!*

Baba kendi kendine mırıldanıyor. Anne dikiz aynasından bana bakıyor.
Yavaşlıyor. Biraz ani oluyor ama olsun, en azından yavaşlıyor.

Ellerindeydi, diyor Anneanne.

Anneanne Ruth'un da aklının yerinde olmadığından korkuyorum.
Ne de olsa o ve Baba bu gece Öbür Anne'yi gördü.

O Tanrı'nın cezası *ellerindeydi*...

Yol bitiyor ve trafik ışıklarında durmamız gerekiyor ama Anne durmayıp geçiyor çünkü başka araba yok, çünkü eve gitmemiz gerekiyor, çünkü gidecek başka hiçbir yerimiz kalmadı.
Denedik.

Yüzünü havlu gibi elinde tutuyordu, diyor Anneanne.

Baba beni sımsıkı tutarken mırıldanıyor.
Anne sürüyor.
Denedik.
Evimiz lanetliydi, o yüzden oradan kaçtık.
Denedik.
Ama sorun biziz.
Benim.
Denedik.
Lanetli evden kaçmaya çalıştık.
Ama lanetli olan biziz.
Biziz.
Denedik.

33

Ev.
Yeniden evdeyiz.
Baba eve kurduracakları alarm sisteminin kaça patlayacağını düşündükçe endişelendiğini fakat bu parayı harcamamanın daha endişe verici sonuçlar doğurabileceğini söylüyor. Anne'yle Baba işleri için de endişeliler. Anne bugün iş yerini aradı ve onlarla konuşurken sesi üzgün geliyordu. Sonra Baba'nın patronuna yalan söylediğine kulak misafiri oldum. Ama çalışma odasından çıktığında bunun hiçbir önemi olmadığını, asla da olmayacağını söyledi. Alarm taktırmalıyız, dedi. *Bir şey* yapmalıyız.
Dün gece oturma odasındaki şiltede üçümüz birlikte uyuduk. Sırayla nöbet tuttular. Kötü bir şey olmadı ama şimdi Anne de Baba da yorgun görünüyor.
Ve Baba haklı. Bir şeye ihtiyacımız var.
Şu an evde bir sürü alarm var. Ve onları takan bir sürü adam.
Evin her odasına.
Kameralar, bipleyen cihazlar ve birinin "hareket sensörü" olduğunu söylediği şey dışında adını bilmediğim daha bir sürü ıvır zıvır var.
Ve Anne "köpeklerin" yolda olduğunu söylüyor.
Köpekler.

Anne bu köpeklerin "yavru" olmadığını, ayrıca "evcil hayvan" da sayılamayacaklarını iki kere tekrar etti ama umurumda değil. Köpekler!
Bunların "Cane Corso" olduğunu ve çocuklarla iyi geçindiklerini söyledi ama o konuda endişelendiğini görebiliyorum. Baba eğitmenlerinin köpeklere eşlik edeceğini ve onlar hakkında bilmemiz gerekenleri bize öğreteceğini söyledi. Anne köpeklerin isimlerini bilmiyormuş ama zaten bir isimleri varmış ve hayır, onlara isim koyamazmışım.
Köpekler!
Hem de bizim evde.

Bela, diyor Baba, ne olursa olsun annenin ya da benim yanımdan ayrılmayacaksın. *Ne olursa olsun.*

Artık Öbür Anne'yi gören tek kişi Anne değil.

Anneanne Ruth yakında gelecek mi? diye soruyorum Baba'ya.

Bilmiyorum, diyor Baba. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Seni seviyorum ama lütfen bir daha sorma.

Siyah bir panelvan garaj yolumuza giriyor. Çalışma odasının penceresinden onu izliyorum.
Üstünde şöyle yazıyor:

CHAPS GÜVENLİK: HER ŞEY CHAPS'İN GÜVENLİĞİ İÇİN

Sokak kapısına koşuyorum. Baba arkamdan bağırıyor,

Bela, az evvel ne dedim ben sana?

Panelvandan birkaç alarmcı daha iniyor. Köpek yok. Komşuların gözü üzerimizde. Kimisi pencereden bakıyor kimisi kapıya çıkmış. Yaşça benden büyük çocuklar çimenlikte aralarında duran topa vurmuyor bile.
Baba yanıma geliyor. Hâlâ tıraş olmadı.

Bütün kasabanın diline düştük, diyor.

Panelvandan inen alarmcılar sokak kapısının oraya taşıdıkları bir sürü malzemeyi verandamıza yığıyor. Evin dışına da alarm takıyorlar.
İçine ve dışına.
Alarmlar.
Ve köpekler.
Anne holden bize doğru geliyor.

Oh, diyor. Sadece Bela'nın senin yanında olduğundan emin olmak istedim.

Böyle şeyler söylediklerinde insanlar Anne'yle Baba'ya tuhaf bakışlar atıyor.

Onu gözümün önünden bir saniye bile ayırmadım, diyor Baba.

Anne'yle Baba da her yerlerine alarm takmış gibi hissediyorum.
Sanki içlerinde alarmlar ve köpekler var.
Anne'yle Baba'nın boşanmasını istemiyorum.
Evde birtakım güvenlik önlemleri aldıkları için mutlu mu olmalıyım? Zaten ellerinde olan bir şeyi korumaya çalıştıkları anlamına mı geliyor bu?
Daha Anne onu görmeden öncesi, Öbür Anne'nin odamda diz çöküp her zamanki gibi reenkarnasyondan bahsettiği gün

geliyor aklıma. O gün ona kalbime ne kadar süre ihtiyacı olduğunu sordum.

Ah, çok kalmam, dedi. *Aşağı yukarı bir ömür kadar.*

Ona ne demek istediğini sordum. Sadece kalbimi istediğini sanıyordum?
O zaman dedi ki,

Sen arkadaş olduğumuzu unutmadan bir yanıt verene kadar bu soruyu sormaktan vazgeçmeyeceğim, Bela. Ve arkadaş olduğumuzu unutmamalısın. Çünkü eğer değilsek sana neden iyi davranayım ki?

Sonra dolaba geri döndü ve dolabın kapakları kapandı.
Şimdi tüm dolaplara alarmlar ve hareket sensörleri takıldı.
Bir dahaki sefere geldiğinde ne olacak?
Bütün evin ona hayır dediğini fark ettiğinde suratı nasıl bir şekil alacak?

34

Köpekler dev gibi!

Siyahlar ve göğüslerinde beyaz lekeler var. Onları getiren eğitmenleri kadın ve köpeklerin isimlerinin Kami ve Kamael olduğunu söylüyorlar. Köpeklerin ikisi de erkek ve evimizi korumak üzere eğitilmişler.

Eğitmenlerden biri diyor ki,

Yataklarını biz temin ediyoruz. Birazdan onları da getirecekler. Ayrıca ilk üç günlük mamalarını da biz veriyoruz fakat eğer hizmetlerine daha uzun süre ihtiyaç duyarsanız gerisini siz halledeceksiniz. Onları üçünüzü de benimseyecek şekilde eğittik.

Benimsemek mi? diyor Baba.

Evet. Onları içeri soktuğumuzda. İlk yaptığımız şey buydu. Her şeyi kokuyla çözüyoruz. Eşiniz bize bir parça kıyafetinizi verdi. Kızınızınkini de. Yani Kami'nin ya da Kamael'in ikinizden birine saldırmasına artık imkân yok. Öte yandan... Eğer evinize biri gelirse, en yakın arkadaşınız bile olsa, Kami'yle Kamael'in onlara güvenmek için hiçbir sebebi olmadığını unutmayın. Bir misafirinizin gelme ihtimaline karşı onları kokuyla nasıl eğiteceğinizi size göstereceğiz.

Nerede kalacaklar? diye soruyor Baba. Onlarla oynamamız gerekiyor mu?

Oyun yok. En azından o şekilde değil. Ama telefonda konuştuğumuz gibi... Etrafı çitlerle çevrili bir arka bahçeniz var; onları günde bir iki kez bahçeye salsanız yeter. Gece yatmadan önce onları muhakkak dışarı çıkarın ki sonrasında zemin katta tek başlarına devriye gezebilsinler.

Bütün evi korumalarını istiyoruz, diyor Anne.

Eğitmenler şaşırmış görünüyor.

Onların görevi girişleri tutmaktır, diyor aralarından biri. Bu ikisi varken içeri birinin girdiğini düşünmek abesle iştigal olur.

Peki ya hayaletler? diye soruyor Anne.

Anne böyle söylediğinde Baba'nın lafa atlamasını bekliyorum ama tıpkı Anne gibi eğitmenlerin vereceği cevabı bekliyor.

Nasıl yani? diye soruyor eğitmenlerden biri.

Zaten evin içinde olan bir şeyi kastediyorum, yanisi bu, diyor Anne.

Hiçbir şey onları geçemez.

Ya Kami ya da Kamael bana bakıyor, ona el sallıyorum, sonra dönüp onu getiren kadınlara bakıyor.
Oyun yok.

Köpekler onları götürdüğümüz evlerin üst katlarına çıkmak üzere eğitilmedi, diyor eğitmenlerden biri.

Ne var ki, diyor diğer eğitmen, eğer evin herhangi bir yerinde arbede yaşandığını duyarlarsa koşup gelirler. Kami ve Kamael hiç kuşkusuz elimizdeki en iyi köpeklerdendir.

Öyle olsun, diyor Baba. Burada olduklarına memnunum.

Ben de, diyorum.

Eğitmenler burada başka bir şey dönüp dönmediğini anlamaya çalışırmış gibi bana bakıyorlar. Alışık olmadıkları bir şey.

Çok güzel, Bela, diyor Baba. Ama sakın onları sıkboğaz etme. Eğitildikleri işi yapmalarına izin ver.

Ödül maması yok, diyor eğitmenlerden biri. Ayrıca kendiniz için pişirdiğiniz yemekten de kesinlikle vermeyeceksiniz. Kami ve Kamael burada görev başındalar. Bunu biliyorlar. Tamam mı?

Tamam, diyorum.

Anne derin bir nefes alıp tavandaki kameralara bakıyor.

Umarım elimizden gelen her şeyi yapmışızdır, diyor.

Yaptığınızdan eminim, diyor eğitmenlerden biri. Hatta hiç sizinki kadar korunaklı bir ev gördüğümüzü hatırlamıyorum.

Sizin yerinizde olsaydım, diyor diğeri, hiçbir şeyden korkmazdım.

35

Anne telefonda Anneanne'yle konuşuyor. Ona alarmlardan ve köpeklerden bahsediyor. Baba masasının başında ama sürekli bir arada olalım, birbirimizden hiç ayrılmayalım diye masasını oturma odasına taşıdı.
Evdeyiz.
Yani öyle sayılır. Evet, ev bizim evimiz ama artık farklı.
Kami ve Kamael sokak kapısının yanında oturuyor. En son yanlarından geçtiğimde sanki her an açılabilirmiş gibi dik dik kapıya bakıyorlardı. Eğitmenlerin köpeklerin "görev başında" olduğuyla ilgili söylediklerini düşünüyorum.
Ne demek istediklerini şimdi anlıyorum.

Orada her şey yolunda mı? diye soruyor Anne, Anneanne'ye. Huzurunu azıcık bile kaçıran bir şey olursa hemen atla gel. Ama en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca şu köpeklerin burada kalacağını unutma. Seni benimsemeleri için ne yapmamız gerektiğini öğrendik. Evet. Benimsemek.

Baba hâlâ bilgisayar başında. Hâlâ tıraş olmadı ve farklı görünüyor. Hiç de Baba'ya benzemiyor.

Bir de anne, diyor Anne, yaptığın her şey için teşekkürler.

Anne telefonu kapıyor.

Acıktın mı, Bela? diye soruyor.
Hı hı.

Baba klavyesinde tıkır tıkır bir şeyler yazarken Anne'yle mutfağa gidiyoruz. Televizyon kapalı. Anne'yle Baba televizyonu açmıyorlar. Müzik de yok. Köpeklerin kafasını karıştırmak istemediklerini söylüyorlar ama bunun köpeklerin kafasını karıştıracağını sanmıyorum. Bence Anne'yle Baba evdeki seslere kulak kabartabilmek istiyor sadece.

Peynirli makarnaya ne dersin? diye soruyor Anne.
Olur.

Masaya oturuyorum. Sandalyemde arkama iyice yaslanırsam holün sonunda, kapının yanında duran Kami'yle Kamael'i görebiliyorum. İkisi de kapıya yüzleri dönük oturuyorlar. Çalışırken ne düşündüklerini merak ediyorum.

Bizde kalabilirler mi? diye soruyorum.

Hayır, diyor Anne. Ne dediklerini hatırla: Onlar evcil hayvan değil.

Peki onlar gibi bir tane alsak olur mu? diyorum. Böylece sonsuza dek güvende hissedebiliriz.

Bu üzerine düşünülmesi gereken bir şey, diyor Anne.

Tencereyi ocağa koyuyor.

Aslında iki tane alsak Kami'yle Kamael gibi arkadaş olabilirler.

Bela?

Efendim?

Onun sana... bir hediye bıraktığıyla ilgili söylediklerinde ciddi miydin?

Köpeklerden biri sokak kapısına doğru hırlıyor.
Baba ayaklanıyor.
Anne ne olduğuna bakabilmek için hole çıkıyor.

Ursula? diyor Baba.

Ama Anne çoktan köpeklere doğru yürüyor.
Baba'yla ben de peşinden gidiyoruz.
Köpeklerin ikisi de dönüp bize bakmıyor.

Muhtemelen komşulardan biridir, diyor Baba.

Muhtemelen, diyor Anne.

Su cos edince üçümüz de yerimizden sıçrıyoruz ve Anne mutfağa dönüyor çünkü tencere taşıyor. Kapıda kimse yok. Pencereden komşularımızdan birinin kaldırımda yürüdüğünü görüyoruz. Geçerken gözünü bizim evden bir an olsun ayırmıyor.

Bravo, köpekler, diyor Baba.

Başlarını okşamıyor. Sadece onlar kapıyı izlerken o da onları izliyor. Ta ki Anne peynirli makarnanın hazır olduğunu söyleyene ve Baba da bizimle yemeye karar verene kadar. Ardından üçümüz Baba'nın oturma odasındaki masasında, kameralar, alarmlar, ziller ve evimizin önünden geçen sıradan, ihtiyar bir adama bile hırlayan iki şahane köpek tarafından kuşatılmış hâlde yemeklerimizi yiyoruz.

Aklımdan geçeni söylemiyorum. Ama belki de söylesem daha iyi olur.

Anne'yle Baba'nın bu kadar endişeli olmasının benim suçum olduğunu düşünüyorum. Eve bir sürü alarm takılması benim suçum. Köpeklerle oynayamayacak olmamız benim suçum. Anneanne'nin Evelyn'in evinde Öbür Anne'yi görmesi benim suçum. Evet deseydim bunların hiçbiri yaşanmazdı.

Bence.

Ama o zaman... şimdi benim yerimde kim olurdu?

O mu olurdu?

Peki ben nereye giderdim? Onun geldiği yer buradan daha mı kötü acaba?

Anne ve Baba artık farklı görünüyor. Eminim ben de farklı görünüyorumdur.

Elimi boynuma götürüp nabzıma bakıyorum. Kalbim eskisinden daha mı gürültülü atıyor?

Eskiden Öbür Anne'yle gülerdik. Yani bir keresinde kahkahasını duydum. Anne ve Baba Mark'la dışarıdaydı, Kelvin de evde bana göz kulak oluyordu. Tuvaletteydim ve Kelvin odamda telefonla konuşuyordu. Derken reenkarnasyondan, insanın yapabileceği en iyi şeyin arkadaşının yaşamasına yardım etmek olduğundan bahsetmeye başladı. *Hayata dönmesine*, dedi. İyi bir arkadaşın, arkadaşının *hayata dönmesine* yardım edeceğini söyledi.

Tuvaletten çıktığımda odamda değildi. Ama Öbür Anne oradaydı.

Pencerenin yanında, sırtı bana dönük dikiliyordu. Kelvin'in dışarıda, bahçede gerçekten de telefonla konuştuğunu duydum. İşte o anda Öbür Anne güldü, tıpkı Kelvin'in güldüğü gibi. Derken yüzünün pencereye değil, bana dönük olduğunu fark ettim.

Bana dedi ki,

Duydun mu, Bela? Tanıdığın herkesin sesini taklit edebilirim.

Sonra gerçek sesiyle güldü.
Gerçek sesini aklıma getirmek bile istemiyorum.

Her şey yolunda mı, Bela? diye soruyor Baba.
Neden öyle dedin? diye soruyor Anne. Bir sorun mu var, Bela?
Dalıp gitti, diyor Baba. Öylece boşluğa bakıyor.
Bela? diyor Anne.

Anne'yle Baba'nın her yerlerine alarm takmalarının benim suçum olduğundan endişeleniyorum. Üst kattaki yatak odalarında, dans eden bir kadının çerçeveli bir fotoğrafı var. Bir keresinde Anne o kadın için "özgür" dedi. Sonra da Öbür Anne, Anne'nin kılığına girdiğinde özgürlüğüne kavuşmasına nasıl da engel olduğum hakkında bir dünya laf söyledi. Öbür Anne pek çok konuda haklı çıktı, öyle değil mi? Ölen adamı biliyordu. Beni nelerin mutlu, nelerin mutsuz ettiğini biliyor. Beni avutmak ya da korkutmak için ne yapması gerektiğini biliyor.
Anne gerçekten de özgürlüğüne kavuşmasına engel olduğumu mu düşünüyor?

Bela? diyor Anne.

Ateşime bakar gibi elini alnıma koyuyor.

Sadece düşünüyordum, diyorum.
Peki ne düşünüyordun? diye soruyor Baba.

Galiba bütün odaları duyabiliyorum. Belki de artık evde köpek kulakları olduğu içindir.

Kelvin'i, diyorum.
Ne olmuş ona? diye soruyor Anne.

Onu özledim, diyorum.

Şey, üzülerek bildiriyorum ki, diyor Baba, Kelvin'i bir süre göremeyeceksin. Bir süre kimseyle görüşmeyeceğiz.

Peki neden görüşemeyeceğimizi biliyor musun? diye soruyor Anne.

Biliyorum. Kimse yanımıza yaklaşamaz çünkü sürekli hayır diyorum. Ve ben hayır dedikçe Öbür Anne tıpkı Tebelleş gibi odamın kapısında miyavlayıp duracak. Çok geçmeden de zalimleşecek.

Evet, diyorum.

Gerçekten biliyor musun? diyor Anne. Gerçekten? Bana gerçekten bildiğini söyle.

Evet.

Bir anlığına suskunlaşıyorlar. Sonra Baba diyor ki,

Bir film açıp sessize alalım bari. Burada öylece oturup evin geri kalanına bakacak değilim.

Televizyonu açıyor ve sesi sonuna kadar kısıyor. Bir dakika sonra gözü telefonuna kayıyor. Kameraların gördüğü yerleri ona gösteren ekrana bakıyor sanki.
Yani, film açık olmasına rağmen, Baba kendini evin geri kalanına bakmaktan alamıyor.

Özür dilerim, diyorum.

Ama ikisi de cevap vermiyor. Baba'nın gözü hâlâ telefonunda, Anne'yse televizyona bakıyor ama ikisinin de aklı başka yerde. Bu evde yalnız kalmak istemiyor olmama rağmen kendimi yapayalnız hissediyorum.

Tüm sorunların çözümü benmişim gibi hissediyorum. Her şeyi yoluna koyabilirmişim gibi.
Ama nereye giderim?

Sizce normale dönebilmemiz için olaysız kaç gün geçirmemiz gerekir? diye soruyor Baba.

Ve sonra sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi bakıyor.
Ve Anne ona cevap vermiyor.
Burada kapana kısıldık sanki. Öylece kapana kısıldık. Bu sorunun cevabını bilmeden.
Sonsuza dek.

36

Tuvalete gitmem lazım, diyorum Baba'ya.

Anne oturma odasına getirdikleri yer yatağında uyuyor. Aslında ben de uyuyordum ama sonra uyandım ve Baba'nın kanepede oturduğu yerden hole baktığını gördüm.

Neye bakıyorsun? diye soruyorum ona.
Hiçbir şeye, diyor.
Tuvalete gitmem lazım, diyorum tekrar.
Tamam, diyor Baba.
Beni götürür müsün?
Evet. Elbette. Sadece... bana bir dakika müsaade et.

Ama kımıldamıyor. Gözlerini holden, köpeklerin oturduğu yerde ayırmıyor.
Köpekler tavana bakıyor.

Baba? diye sesleniyorum

Bilmiyorum, diyor Baba. Dışarısı epey rüzgârlı. Belki de rüzgârın sesine uyanmışsındır.

Hayır, çişim var.

Pekâlâ. Ama ev gıcırdayıp duruyor.

Keşke böyle demeseydi. Keşke tuvalete gitmek zorunda olmasaydım. Keşke olduğum yere işeyebilseydim.

Hayır, hayır, diyor Baba. Bu tamamen normal. Ciddiyim. Hem şu köpekler var ya... inanılmazlar. Hepsi bu. Yemin ederim.

Köpekleri biraz daha izliyor, sonra diyor ki,

Hazır mısın? Seni tuvalete götüreyim.

İkimiz de ayaklanıyoruz ve Baba bir lamba daha açıyor. Sonra Anne'yi uyandırmadığından emin olmak için dönüp arkasına bakıyor. Onu bir süre izliyor. Bence Anne'yi yalnız bırakmak istemiyor.

Tamam, diyor Baba. Elimizi çabuk tutalım.

Holün sonuna kadar yürüyüp tuvalete giriyoruz ve Baba ışığı açıyor, klozetin kapağını kaldırıyor ve dışarıda bekleyeceğini söylüyor.

Hayır, diyorum. Burada beklesen olmaz mı?
Olur.

Oturuyorum. Bu seferki sahiden klozet. Baba'nın yüzü açık kapıya dönük, kafasını dışarı uzatıp holde bir sağa bir sola bakıyor. Bir sağa bir sola. Bir sağa bir sola.
Çişimin sesi fısıltıya benziyor.
Sanki altımda biri fısıldıyor gibi.

Kenara kayıp klozetin içine bakıyorum, yüreğime biraz su serpiliyor. İşim bittiğinde temizlenip klozetten kalkıyorum. Baba'ysa hâlâ holde bir sağa bir sola bakıyor.

Tamam mısın? diye soruyor yüzünü bana dönmeden.

Aynaya bakıyorum.
Büyümüş gibi görünüyorum. Gerçekten de koca kız oldum.

Tamamım.
Pekâlâ. Ellerini yıka. Acele et.

Ellerimi yıkıyorum ve suyun sesi fısıltıya benziyor. Biri bana bir şey fısıldıyormuş ya da fısır fısır arkamdan konuşuyormuş gibi. Derken Baba elimden tutuyor ve holden geçip oturma odasına dönüyoruz.
Anne yer yatağında dimdik oturuyor.

Siz miydiniz? diyor.
Ne duydun ki? diye soruyor Baba.

Anne biraz düşünüyor.

Mutfakta gülüştüğünüzü duydum.

Mutfağa bakıyoruz.
Tek görebildiğimiz ocak, eviye, buzdolabı ve bulaşıkları kurumaya bıraktığımız bulaşıklık.

Evlerin normalde de ses çıkardığını unutmamamız gerek, diyor Baba. Normal bir dünyada evler ses çıkarır.

Sırayla nöbet tutmalıyız, diyor Anne. İlk nöbeti ben tutarım.

Tamam, diyor Baba. Ama tuvalete gitmen gerekirse muhakkak beni uyandır.

Tamam.

Bir film açmamı ister misin?

Hayır.

Hayır mı?

Tek bir yere odaklanmak istemiyorum. İnsan tek bir yere odaklandığında göz ucuyla olmadık şeyler görüyor.

Anne'nin ne demek istediğinden emin değilim ama Baba anlamış gibi başını aşağı yukarı sallıyor.

Hadi uyuyalım, Bela, diyor sonra da. Böylece bizden sonra annen de uyuyabilir.

Tamam.

Yer yatağına uzanıp örtülerle battaniyenin altına giriyoruz.
Köpeklerden biri oturma odasının girişinde duruyor.
Sanırım bu Kamael.

Tanrım, diyor Anne. Köpek ödümü patlattı.

Kamael bir an için mutfağa bakıyor. Sonra tekrar bize bakıyor.

Selam, diyorum.

Ama Kamael ne kuyruğunu sallıyor ne de gülümsüyor.
Sadece arkasını dönüyor ve holü takip ederek sokak kapısının oraya gidiyor.
Oturduğunu duyuyoruz.
Bir süre sonra Baba diyor ki,

Ben de sana eşlik edeyim bari.

Olur, diyor Anne.
Ama sen uyumaya çalış, diyor Baba bana.
Tamam.
İyi geceler, Bela, diyor Baba.
İyi geceler.

37

Bize yardım edebilecek biri olmalı, diyor Baba. Arkadaşlar, akrabalar, polis, rahipler... Onları kastetmiyorum. El elde, baş başta... öylece oturup bekleyemeyiz. Hayatta olmaz. Her şeyin bir çaresi bulunur. Bir yerin incinirse doktora gidersin. Paraya ya da arabaya ihtiyacın varsa kredi çekersin. Bilmiyorum. Çaresizliğe boyun eğmemeliyiz.

Hepimiz diken üstündeyiz, diyor Anne. Başka şeylerden bahsedelim.

Ama Baba uzun süredir böyle konuşuyor.
Oturma odasındaki masasının başında. Bize yardımı dokunabilecek birilerini bulmaya çalışıyor. Yine de gözü hep telefonundaki kameralarda.
Kamera görüntülerine bakmak hiç hoşuma gitmiyor. Odamın kamerada küçücük görünmesi hiç hoşuma gitmiyor. Bomboş görünmesi.
Anne, Anneanne'yle mesajlaşıyor. Anneanne yakında geleceğini söyledi. Fakat bunu söylemesinin üstünden hayli zaman geçti. Evelyn'in evinde yaşananların onu da değiştirmiş olmasından korkuyorum. Anneanne'nin değişmiş olmasından ölesiye korkuyorum.

Mesela şu çifte ne dersin, diyor Baba. Samhattan'dan. Uzmanlık alanları...

Söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemezmiş gibi bakıyor bana.

...bizim başımızdaki gibi şeyler, diyor.
Onlara inanmıyorum, diyor Anne.
Ne? Buna sadece fotoğraflarına bakarak mı karar verdin?
Onlara inanmıyorum.
Eh, en nihayetinde *birine* inanmak zorundayız.

Öbür Anne'yi Baba da gördü.
Hepsi değişti, diye düşünüyorum.

Yorgun musun, Bela? diye soruyor Anne. Russ, acaba yürüyüşe mi çıksak?

Baba sanki tavandan gökyüzünü görebilecekmiş gibi başını kaldırıp yukarı bakıyor.

Aslına bakarsan, diyor, Samhattan'da aynı konuda uzman olduğunu iddia eden bir çift daha var. Ve açıklama kısmında... şu ilk çiftin sahtekâr olduğunu söylüyorlar.

Morali bozulmuş gibi görünüyor.
Yorgunum. Baba internette araştırma yaparken ben de kanepede bir battaniyeye sarınmış uzanıyorum. Evinde bir başına uyuyan Anneanne'yi, yattığı odadaki dolabın kapaklarının açıldığını düşünüyorum.

Tek bulabildiğim araştırma yapanlar, diyor Baba. Fakat bu, bulduklarını imha ettikleri anlamına da gelir mi?

Bu kelime odanın ortasına çörekleniveriyor sanki.
Sanki Baba havaya siyah bir top atmış gibi.
Bütün ışıklar açık. Çoğu, gece boyunca açık kalacak.

Tanrım, diyor. Her biri bir öncekinden daha beter.

Tamam işte, diyor Anne. O zaman onları evimizde istemiyorum.

İyi de birinin gelmesi lazım, diyor Baba. Asıl ihtiyacımız…

Neye ihtiyacımız olduğunu pekâlâ biliyorum, teşekkürler, diyor Anne.

Boynuma dokunuyorum. Nabzımı hissedebiliyorum. Kalbimi.
Evet desem nasıl hissederdim acaba?
Bir keresinde Öbür Anne'ye başıma geleceklerden korktuğumu söyledim ama o ne gülümsedi ne de kızdı. Tek yaptığı bana uzun süre bakmak oldu. Açlıktan midesi kazınıyormuş gibi.

Mesela eyaletin güneyindeki şu herif resmen kaçığın teki, diyor Baba. Şuna bak, Urs. Yanıma gelsene.

Russ, şu an bunu düşünmek istemiyorum.

Tamam ama…

Lütfen. Kes şunu.

Tamam ama… Sadece bak. Sataniste benziyor. Ciddi gibi.

Bela, diyor Anne. Uykun geldiyse uyu. Dinlenmen şimdi her zamankinden daha önemli.

Gözlerimi yumuyorum. Ama uyumuyorum. Henüz değil.

Doğru şeyi arayıp aramadığımı bile bilmiyorum, diyor Baba. Farklı türleri mi var ki?

Bu konuyu kapamanı istiyorum, diyor Anne. Sağlıklı düşünmem lazım, oysa ağzından çıkan her şey iyiden iyiye zıvanadan çıkmama neden oluyor.

Uyanık mı? diye soruyor Baba.

Uyanığım.

Bilmiyorum, diyor Anne. Sanırım öyle.

Uyanığım.

Mesele para değil, diyor Baba. Gerçi istedikleri paraları görsen nutkun tutulur. Sadece aklımı kurcalayan bir şey var. Eğer ev kalabalık olsaydı, tıpkı Chaps Güvenlik'ten alarmları takmaya geldikleri gün gibi...

Partide de ortaya çıktı, diyor Anne.

Ama ortaya çıktığında en azından onunla yalnız değildik.

Hayallerim var, Russ, diyor Anne. Kapana kısılmışım gibi hissediyorum. Önümde daha upuzun bir ömür var fakat ben hayatımı yaşamak yerine bu evde kısılıp kaldım. Onca ev dururken bu evde çünkü nereye gittiğimizin hiçbir önemi yok. Bu ev bizi takip ediyor. Bu deliliğin artık son bulmasını istiyorum.

Bunun üzerinde çalışıyorum. Ne yapıyorsun?

Buna *mantıklı* bir tepki verilebileceğini mi ima ediyorsun sahiden?

Mantıksız bir tepki verilebileceği kesin.

Russ.

Gitmek istiyorsan git. Yürüyüşe çık. Arabayla turla.

Bela'ya sırtımı dönemem. Bu da burada ne sikim dönüyorsa ona da sırtımı dönemeyeceğim anlamına geliyor. Sanki annelik el kitabındaki o küçük puntolu uyarıyı okumamışım gibi: *Çocuğunuza bir varlığın musallat olması hâlinde eve kapanmanız gerekebilir.* Kendimi prangaya vurulmuş gibi hissediyorum, Russ.

Eh... Bu prangayla bağlandığın kişiye söylenebilecek en nazikçe sözlerden biri sayılmaz.

Bu gece dışarı çıksam bile, diyor Anne. Diyelim ki bu gece dışarı *çıkabilirim*: Ne yapacağım? Ne diyeceğim? Biri bana nasıl olduğumu, nasıl olduğumuzu sorduğunda ne sıkacağım? Ah, Marsha! İyiyiz. Her şey harika gidiyor. Bela yakında okula başlayacak, Russ'ın çalışmaktan başını kaşıyacak vakti yok, bense hayallerime her geçen gün biraz daha yaklaşıyorum.

Belki tüm bunları benimle paylaşsaydın hayallerin gerçek olurdu. Bilemiyorum.

Yaşamak istediğim bir hayat var, diyor Anne. Kendi evimizin oturma odasına tıkılıp kalmak yerine yaşamak istediğim bir hayat *var*. Tanrı aşkına, Russ, tüm bunlardan *önce* ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Ya şimdi?

Şu adam şimdi gözüme daha iyi görünmeye başladı, diyor Baba.

Ne? diyor Anne. Kim?

Şu baştan aşağı siyah kamuflaja mı ne bürünmüş adam, diyor Baba. Diğerleriyle kıyaslayınca aklıma yatmaya başladı.

Ev gıcırdıyor. Ama Anne'yle Baba'yı dinlerken uykuya dalıyorum. Sesleri bir film gibi. Bir o konuşuyor, bir öbürü. Bir o konuşuyor, bir öbürü. Ve gıcırtılar tıpkı karanlığıyla beni sarıp sarmalayan bir kutunun kapağı gibi üstüme kapanıyor.
Uyuyorum.
Ve uyanıyorum.
Yatak odamda.
Yatağımda.
Karanlıkta.

Anne?

Doğrulup ona bakınıyorum.
Artık üst katta yatmıyoruz. Kural böyle.
Neredeler?

Baba? Anne?

Alt kattan seslerini mi duyuyorum? Yoksa hâlâ konuşuyorlar mı? Kulak kesiliyorum. Ama bir türlü anlayamıyorum.

Baba? Anne?
Selam, Bela.

Sesi duyunca çığlık atacak gibi oluyorum. Dolap çok karanlık, açık mı kapalı mı anlamıyorum.

Kelvin? diyorum.

Çünkü duyduğum onun sesiydi.

Evet, benim. Selam, Bela. Nasıl gidiyor?

Onu duyuyorum ama görmüyorum.

Neredesin?
Tam buradayım.

Gözlerini görüyorum. Sütlü mavi diye bir renk olsaydı gözlerine sütlü mavi derdim.

Annenle baban bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu söyledi, diyor Kelvin.
Öyle mi?

Ama öyle söylediklerini biliyorum. Bu konuda konuşuyorlardı.

Aynen, diyor Kelvin. Alt katta parti veriyorlar. Partiyi duyabiliyor musun, Bela?

Galiba duyabiliyorum. Evet. İnsan sesi. Evet. Müzik de var. Ama Anne'yle Baba'nın bu tarz şeyler çaldığını hiç duymamıştım.

Beni arayıp çağırdılar, diyor Kelvin. Sana göz kulak olmamı istediler. Arkadaş edinmeni gerçekten çok istiyorlar.

Buraya nasıl geldim? Üst kata çıkmamız yasak.

Seni kucaklayıp getirdim, diyor Kelvin. Ayrıca burası senin yatak odan. Elbette odana girebilirsin. Sen giremezsen kimse giremez.

Alt kattan parti sesleri geliyor. Ama çok uzaktan. Sanki iki kat aşağıdaymış gibi.

Kelvin'in gözleri dolabın yanındaki karanlıkta sütlü mavi görünüyor.

Seninle oturmamın sakıncası var mı? diye soruyor.

Yok, diyorum.

Yatağımda doğrulup oturuyorum. Üzerimde battaniye yok. Koridora bakıyorum, ışık yok. Gece lambası da yanmıyor. Sadece yatak odamın penceresinden süzülen ay ışığı var.

Teşekkürler, diyor Kelvin.

Yanıma fazla hızlı geliyormuş gibi gözleri bir anlığına büyüyor. Sonra onu, yani Kelvin'i karanlığın içinden çıkarken görüyorum. Yatağımın kenarına oturuyor.

Bir süredir yollardaydınız, diyor.

Evet.

Ama evinize geri döndünüz.

Evet.

Güzel. Sonuçta oraya aitsiniz. Sence annenle baban iyi mi, Bela?

Alt kattaki insan seslerinin ve müziğin üstünden sanki bir dalga geçip gidiyor.

Bilmiyorum.

Aslında biliyorsun, diyor Kelvin.

Baba evde birileri daha olsa kendini daha iyi hissedeceğini söylüyordu. Chaps Güvenlik'ten geldikleri gün olduğu gibi. Bu yüzden mi parti veriyorlar?

Kelvin elini benimkinin üzerine koymak istermiş gibi uzansa da tek yaptığı yatağa dokunmak oluyor.

İyi olmadıklarını itiraf etmende hiçbir sakınca yok, diyor.

Evet, pek iyi değiller.

Evet, değiller. Fakat sanırım onlara nasıl yardım edeceğimi biliyorum.

Öyle mi?

Hı hı.

Bir dalga daha. İnsan sesleri ve müzik önce yavaşlayıp sonra tekrar hızlanıyor sanki.

Ben annenle babanın ne zaman başları sıkışsa arayıp yardım istedikleri kişiyim, diyor Kelvin. Bu yüzden sana ne yapacağını anlatmaya başladığımda beni dikkatle dinle.

Tamam.

Pekâlâ.

Ayağa kalkıyor ve şifonyerimin olduğu taraftaki karanlığa doğru bir adım atıyor.

Senin yerinde olsaydım, diyor, sorunu şıp diye çözerdim.

Nasıl yani?

Yanisi bu gibi konularda senden daha bilgiliyim, Bela.

Evet.

Evet. Neyse. Bir günlüğüne bile senin yerinde olsaydım, mesela bir günlüğüne yer değiştirseydik annenle babana öyle şeyler söylerdim ki birbirlerini yeniden severlerdi.

Zaten birbirlerini seviyorlar.

Alt kattan insan sesleri yükselmeye başlıyor. Bunlar kimin sesleri?

Hayır, sevmiyorlar. En azından şu anda. Ama *sevebilirler*. En doğru şeyleri söyler ve en doğru şeyleri yaparsan.

Ne demem gerek?

Şifonyerin yanında sütlü mavi gözlerini kırpıştırıyor.

Öğrenmen çok uzun sürer, diyor. Ama senin yerine ben yapabilirim.

Yapar mısın gerçekten?

Tabii. Ama sen olmama izin vermelisin. Sadece bir günlüğüne.

Alt katta bir kadının ağladığını duyuyorum. Yoksa Anne mi ağlıyor?

Peki ben kim olacağım? diye soruyorum.

Gözleri parlıyor ve şekilleri bana Kelvin'in bozulduğunu düşündürüyor.

Sen yine sen olacaksın, Bela, diyor Kelvin. Ben de sen olacağım ama sadece bir günlüğüne. Ne dersin? Deneyelim mi?

Ben en iyisi aşağı ineyim.

Öyle bir şeye kalkışırsan sana engel olmamı söylediler.

Nedenmiş?

Dinlenmeni istiyorlar. Ayrıca bir arkadaşınla baş başa vakit geçirmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorlar.

Anladım.

Köpekleri düşünüyorum. Köpeklerin aşağıdaki tüm o seslerin sahiplerini "benimsemeleri" için Anne'yle Baba'nın kim bilir neler yaptığını.

Köpekler dışarıda mı?

Kendin bak.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum, halı buz gibi. Pencerenin kenarına gidiyorum ama oradan sadece evin yan tarafını görebiliyorum. Arka bahçenin çitlerini zar zor seçebiliyorum.

Tam şuradalar, diyor Kelvin.

Sesini duyunca geriliyorum çünkü hemen yanı başımda. O kadar ki çenesi omzuma değdi değecek. Kıllardan kararmış parmağıyla camı işaret ediyor.

Onları görüyor musun?

O kadar öne eğiliyorum ki başım cama değiyor ve aniden camdan aşağı düşmekten korkuyorum.
Ona dönüp baktığımda ay ışığında yüzünün şekil değiştirdiğini ve yine Kelvin'e benzediğini görüyorum.

Evet, diyorum.

Onları gerçekten gördün mü?
Sanırım gördüm.
Peki ne düşünüyorsun, Bela?

Dibimde duruyor. Sırtım pencereye dönük.

Parti hakkında mı?
Hayır. Yerine geçmem hakkında. Bana izin verecek misin?

Bir hırlama duyuyorum ve ilk başta hırlamanın Kelvin'den geldiğini sanıyorum. Galiba üzerime atlayacak.
Ama hırlayan köpekler. Öyle olduğunu biliyorum. Merdivenin dibinde, sokak kapısının yanındalar.

Önce partiye inmek istiyorum, diyorum.

Kelvin bana öylece bakıyor. Kıpırdamıyor. Nereme baktığını kestiremiyorum. Her yerime birden bakıyor gibi.
Etrafından dolaşmak için yana doğru bir adım atıyorum ama o az önce durduğum yere dik dik bakmaya devam ediyor. Sanki hâlâ oradaymışım gibi.

Hemen dönerim, diyorum.
Bela, diyor.

Sesi şimdi daha alçak.

Bela, annenle babanın ayrılmalarına engel olabilirim.
Sağ ol, diyorum.

Geri geri yürüyerek ondan uzaklaşıyorum. Hâlâ pencerenin orada duruyor.

Sanırım kıyafetleri yalnızca ön tarafını örtüyor. Arka tarafı karanlıkta çömelip kalmış gibi.
Bana dönüyor.
Bana doğru bir adım atıyor.
Telaşla odamdan çıkıp kendimi koridora atıyorum. Merdivenin tepesinden aşağıdaki köpekleri görebiliyorum. İnsan sesleri ve müzik önce yükselip sonra alçalıyor.
Kelvin odamdan çıkıyor. Arkamdan sesi geliyor.
Apar topar merdivenden iniyorum. Bir yandan da tırabzana tutunuyorum.
Kami ve Kamael gözlerini merdivenin tepesine dikmiş, hırlıyor.
Yanlarından geçip hol boyunca koşuyorum.
Müzik yok.
İnsan sesi yok.
Işık da yok.

Anne, diyorum. *Baba.*

Karanlık tuvaletin önünden geçip koşarak oturma odasına dalıyorum.
Köpekler arkamdan havlıyor.
Karanlık oturma odasında biri kıpırdanıyor.

Neler oluyor? diyor Baba.

Sonra yüzü telefonunun ışığıyla aydınlanıyor.
Fenerini açıp bana doğrultuyor.

Bela? Neler oluyor?
Çabuk ol, diyorum. Dışarı çıkmalıyız.

Basamaklar gıcırdıyor.
Köpekler havlıyor.

Russ?

Şimdi Anne de uyandı.

Neler oluyor? diye soruyor Anne.

Ayağa fırlayıp ışığı açıyor.
Baba telefonuna bakıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Kelvin üst kattaydı, diyorum. Beni kucağında yukarı taşımış.
Ne? diyor Baba.
Aman Tanrım, diyor Anne.

Beni bileğimden yakalıyor. Sonra da arka kapıya doğru çekiştirmeye başlıyor.

Russ, diyor. *Russ*, hadi!

Köpekler havlıyor.
Üçümüz paldır küldür arka kapıya koşuyoruz.
Baba'nın gözü hâlâ telefonunda.

Kamera kaydı, diyor.

Ama gerisini getirmiyor.

Işıkları neden söndürdün? diye soruyor Anne ona.
Ben söndürmedim. Sen neden uyuyakaldın?

Anne cevap vermiyor. Onun yerine beni yaka paça dışarı çıkarıyor. Sonunda üçümüz de dışarıdayız. Baba kapıyı kapıyor ve çimlere doğru geri geri yürüyoruz.
Baba telefonunu kulağına götürüyor.

Selam, Kelvin, diyor.

Baba, Kelvin'i aramış.

Selam, evet, diyor Baba telefona. Şey, aslında bilmiyorum. Şu anda bizim evde misin?

Anne beni bacaklarının arkasına saklıyor. Evle arama giriyor. Hepimiz aynı anda pencerelere tek tek bakıyoruz.

Tuhaf bir soru, diyor Baba. Anlıyorum. Zaten öyle olduğunu düşünmemiştim. Teşekkürler, Kelvin.

Telefonu kapıyor.

Ne yapıyorsun? diye soruyor Anne ona.

Bilmiyorum. Sanırım uçan kuştan medet umuyorum.

Russ, diyor Anne. Sen haklıydın. Özür dilerim. Buraya birini getirmelisin. Hemen şimdi. Kim olursa. Artık hiçbir önemi yok.

Biliyorum, diyor Baba. Biliyorum.

Telefonunun ekranını kaydırıyor.

Ön bahçeye, diyor Anne. Hadi.

Beni arka bahçenin çitlerine yönlendiriyor ve oradan birlikte çıkıyoruz. Baba telefonunu karıştırmayı sürdürse de peşimizden geliyor.

Evin yan cephesi boyunca yürüdüğümüz sırada başımı kaldırıp odamın penceresine bakıyorum.

Kelvin'i görmüyorum. Ama sanırım başımın cama değdiği yeri seçebiliyorum.

O kadar dibime girmişti ki.

Şimdi Baba birini arıyor.

Birini çağırıyoruz, diyor Anne bana. Biri gelecek.

Şimdi ön bahçedeyiz.
Kelvin'in Anne'yle Baba'ya yardım edebileceğiyle ilgili söylediklerini düşünüyorum.

Alo? diyor Baba.

Sesinde şaşkınlık var.

Bu kadar geç aradığım için özür dilerim, diyor. Ah, öyle mi? Gece kuşu musunuz? Evet, sanırım son zamanlarda biz de olmadık saatlerde ayaktayız. Dinleyin, evet. Hayır, dindar değiliz. Fakat şu anda neye inanacağımızı şaşırmış durumdayız. Gerçi bunun hiçbir önemi yok. Tek istediğimiz, ondan kurtulmak. Evet. Elimizde kesin kanıt var. Size her şeyi anlatacağım. Bize yardım edebilir misiniz? Gerçekten mi? Şimdi mi konuşmak istiyorsunuz? Şey...

Baba, Anne'yle bana bakıyor.

Hiç bekleme, diyor Anne. Neden bir dakikamızı daha boşa harcayalım ki?

Boş sokağın ortasına kadar geriliyoruz. Anne beni bacaklarının arkasında saklamaya devam ediyor. Evle arama giriyor.

Pekâlâ, diyor Baba telefona. Pekâlâ. İşte şimdiye kadar olanlar...

38

Adı Brian ve iri bir adam. Baba'dan bile daha iri.
Kafasında hiç saç yok ve simsiyah giyinmiş, hatta eldivenleri bile siyah. Anne adamın "çok ciddi" göründüğünü söyledi. Bunu adamın yüzüne söyledi ama adam ona karşılık vermedi. Tek yaptığı hole ve merdivene şöyle bir bakmak oldu. Sonra da dedi ki,

Evi gezmem gerek.

Biz de ona evi gezdirdik. Hem de cümbür cemaat çünkü şu anda yalnız kalamayız. Güneş doğup bahçeyi aydınlattığında bile. Brian'a odamı, dolabımı ve tuvaletimi gösterdik. Anne'yle Baba'nın odasını gösterdik. Duvardaki dans eden kadın fotoğrafına uzun uzun baktı. Sonra sıra yüklüklere, Öbür Anne'nin sığamayacağı kadar küçük olduğunu düşündüğüm yerlere geldi. Kami ve Kamael onu "benimsedi" çünkü Anne'yle Baba eğitmenlerin söylediklerini yaptılar. Galiba Brian'ın eldivenlerini kullandılar. Şimdi arka bahçedeyiz ve güneş, Brian'ın siyah kıyafetlerini olduğundan daha siyah gösteriyor.
Konuşurken bir yandan da eve bakıyor.

Dindar olup olmadığınızı sordum çünkü o tür insanlarla çalışmam. Vakanın yarısını müşteriyle zıtlaşarak ve onları dünyadaki hiçbir şeyin inandıramadığı bir şeyin varlığına ikna etmeye çalışarak geçiriyorsunuz. Bu yüzden denemenin âlemi yok.

Vaka, diyor Anne.

Olacağı bu, diyor Brian.

Kemerinde bir fener takılı. Bir kamera. Başka şeyler de.

Sizce neyle karşı karşıyayız? diye soruyor Baba.

Ne olduğu umurumda değil, diyor Brian. Ondan kurtulmamız lazım, o kadar. Ona hayalet ya da iblis demeyeceğim. Onlara isim takmam. Bu bir haşere. Hepsi bu. Kocaman bir haşere.

Başını eğip bana bakıyor. O kadar iri ki biri arka bahçemize bir bina dikmiş gibi.

Planınız ne? diye soruyor Anne.

Henüz bilmiyorum, diyor Brian.

Bu dertten hemen kurtulmak istiyoruz, diyor Anne.

Bu işler öyle yürümez. Hikâyesini daha dün dinledim. Evinizi şu an ilk kez görüyorum. Sizinle de daha yeni tanışıyoruz. Yani... henüz bilmiyorum.

Anne hayal kırıklığına uğramış gibi Baba'ya bakıyor ve Baba diyor ki,

Neticede ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Biz... aklımızı kaçırmanın eşiğindeyiz.

Brian fenerini kemerinden çıkarırken diyor ki,

Eve tek başıma göz atmamın sakıncası var mı?

Bunu illa yapmanız mı gerekiyor? diye soruyor Baba.

Yapmayı yeğlerim.

Pekâlâ o zaman.

Peki ya köpekler? diye soruyor Brian. Köpekleri dışarı çıkarabilir misiniz?

Neden? diye soruyor Anne.

Dediğim gibi evi tek başıma turlamak istiyorum.

Anne bir şey diyecek oluyor. O sırada Baba diyor ki,

Tabii. Köpekleri çıkarayım.

Baba arka kapıya doğru yürürken Brian diyor ki,

Kamera kayıtları benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Size yalan söylediğimizi mi ima ediyorsunuz? diyor Anne.

Ben öyle mi dedim? Anlattıklarınızın gerçek olup olmadığını ancak ve ancak onu kendi gözlerimle görürsem anlarım.

Bal gibi de gerçek. Anlattıklarımıza şüpheyle yaklaşmanız canımı gerçekten çok sıkıyor.

Han'fendi, az önce de dediğim gibi buraya daha yeni geldim.

Anne sesini çıkarmadan ona bakıyor. Sonra elimi tutuyor, o sırada Baba da köpekleri çıkarıyor.

Brian başka bir şey söylemiyor. Tek başına eve giriyor.

Bir şey çalacak, diyor Anne.

Olabilir, diyor Baba.

Resmen bir yabancının evimizde tek başına dolaşmasına izin verdik.

Evet, gerçekten de bir şey çalabilir.

Sonra ikisi de susuyor ve Baba uzanıp başımı okşuyor.
Evi izliyoruz.
Brian'ın fenerinden süzülen ışığın lambaların kapalı olduğu odalarda gezindiğini görebiliyoruz.

Öyle umutsuzum ki, diyor Anne.
Öyle söyleme, diyor Baba. Lütfen.

Ama sesi yorgun geliyor.

Ne yapabilir ki sanki? diyor Anne.
Önemli olan çabalıyor olmamız, diyor Baba. Çabalıyoruz.

Anne çitlere doğru yürüyor ve insanların derin düşüncelere daldığı anlarda yaptıkları gibi sokağa bakıyor.
Baba peşinden gidiyor.
Işığın evin içinde dolaşmasını izliyorum.
Şimdi yatak odamda.
Işık hareket etmeyi kesiyor. Sanki Brian tek bir şeye odaklanmış gibi.
Dün gece odama gelen Kelvin'i düşünüyorum.
Anne'yle Baba'yı mutlu edebileceği hakkında söylediklerini düşünüyorum.

Önemli olan çabalıyor olmamız, diyor Baba yine kendi kendine.

Anne'ye sarılmaya çalışıyor ama Anne ondan uzaklaşıyor.
Işık yatak odamda tekrar hareket etmeye başlıyor.
Sonra sanırım koridora çıkıyor.
Köpekler çimenlerin üzerinde yan yana oturmuş, evi izliyor.
Hâlâ görev başındalar.
Brian arka kapıdan çıkıyor.

Tamamdır, diyor Anne'yle Baba'ya. Onu gördüğünüzden emin misiniz?

Tanrım, diyor Anne.

Evet, diyor Baba. Hem sadece biz de değil. Ursula'nın annesi, arkadaşlarımız. Şimdiye dek onu gören bir hayli insan oldu.

Pekâlâ, diyor Brian. Sanırım ne yapacağımı biliyorum.

Ne yapacaksınız? diye soruyorum.

Brian evimize dönüp ellerini kemerine koyuyor ve diyor ki,

Onu oyuna getireceğim.

39

Brian yemek odasında. Baba'nın deyimiyle "teçhizatı" yemek masasının üstünde duruyor.
Anne adamın silahlı olmasından korkuyor. "Düzenbazın teki" olduğundan şüpheleniyor.
Baba, Brian'a kameraların ne gördüğüne bakmak isteyip istemediğini sordu ama Brian ona "hiçbir videoya" güvenmediğini söyledi. Anne ise kamera kayıtlarına bakması gerektiğini savundu çünkü "elinin altındaki tüm imkânları" değerlendirmeliydi. Anne ondan hoşlanmıyor. Fakat Baba, Brian'dan umutlu. Bu konuda oturma odasında fısıldaşarak tartışıyorlar. Gerçi ara sıra seslerinin yükseldiği de oluyor.
Üst kattaki Kelvin'i, her şeyi yoluna koyabileceğine dair söylediklerini düşünüyorum.

Oturmuş, tıkınıyor, diye fısıldıyor Anne. *Hiçbir şey* yaptığı *yok.*

Orasını bilemeyiz, diyor Baba. *Ona bir şans ver.*

Bu zaman kaybından başka bir şey değil.

En azından birini aradık, değil mi?

Başka birini ara.

Hey, Ursula. Şu anda dünya üzerinde bize el uzatan tek insan evladı o.

Ama bu doğru değil. Anne'nin telefonu ötüyor. Anneanne'den mesaj var.

Gelmiş, diyor Anne.

Hep birlikte ayaklanıp holden sokak kapısına doğru yürüyoruz. Yemek odasının önünden geçerken Brian'ın masada oturduğunu görüyorum. Katır kutur cips yiyor.
Dışarı çıkıyoruz. Köpekler kimin geldiğini görmek için arkamızdan bakıyorlar.
Hep görev başındalar.
Anneanne Ruth arabasından iniyor. Yine kırmızı oduncu gömleğini giymiş ve son görüşmemizdeki hâlinden çok daha iyi görünüyor. Yine de eve sanki lanetliymiş gibi bakıyor.

Bu adama güveniyor musunuz? diye soruyor Baba'ya.
Hayır, diyor Baba.
Hem de hiç, diyor Anne.
Fakat başka ne yapabiliriz ki, Ruth? diyor Baba. Çaresiziz.

Anneanne elimden tutuyor. Evelyn'in evinde Öbür Anne'yi görenlerden biri de oydu.

Peki ya sen? diye soruyor. Sen nasılsın, Bela?
Umarım Brian ne yaptığını biliyordur, diyorum.
Evet, diyor Anneanne. Hepimizin istediği bu.

Sonra Anne'yle Baba'ya dönüyor.

Biraz baş başa konuşabilir miyiz?

Hangi konuda? diye soruyor Baba.
Hangi konuda, anne? diye soruyor Anne.
Baş başa? diyor Anneanne Ruth.
Bela'yı yalnız bırakamayız, diyor Anne.
İki adım ötede konuşsak da olur, diyor Anneanne.

Ben ön bahçede dikilirken onlar kaldırıma çıkıyorlar.
Evin yan tarafına geçiyorum ve pencereden Brian'ı görüyorum.
Anne'nin dediği gibi tıkınmaktan başka bir şey yapmıyor.
Sonra duruyor ve başını kaldırıp tavana bakıyor.
Anne, Baba'ya çıkışıyor. Anneanne ise onları sakinleştirmeye çalışıyor.
Kami ve Kamael sokak kapısının oradalar.
Brian hâlâ tavana bakıyor.
Ben de başımı kaldırıp yukarı bakıyorum. Odamın penceresine.
Brian ayağa kalkıyor, kemerinden fenerini alıyor ve yemek odasından ayrılıyor.
Verandaya çıkan basamakları tırmanıyorum ve cam tuğlaların ardından üst kata çıkışını izliyorum.
Ellerimi gözlerime siper edip cama yaklaşıyorum. Merdiveni görebiliyorum. Holün aşağısını görebiliyorum. Baba'nın oturma odasında duran çalışma masasını görebiliyorum.
Sokağa bakıyorum.
Şimdi çoğunlukla Anneanne konuşuyor. Ellerini Anne'yle Baba'nın omuzlarına koymuş.
Bir kez daha ellerimi gözlerime siper edip cama yaklaşıyorum ve Brian'la burun buruna geliyorum.
Az daha bağıracaktım. Resmen ödümü patlattı.
Ama aslında bana bakmıyor. Köpeklerin yanında durmuş hole, merdivene göz gezdiriyor.
Elinde bir şey var. Sanırım bir ses kayıt cihazı.

Cihazı kulağına yaklaştırıp bir ayağını ilk basamağa koyuyor ve ardından sanki tekrar yukarı çıkacakmış gibi başını kaldırıp merdivene bakıyor.
Ama öyle yapmak yerine yemek odasına dönüyor ve yine masaya oturuyor.
Anne sertçe koluma yapışıyor.

Ay!

Sana ne dedik? diyor Anne. Bizsiz eve *yaklaşma* demedik mi? Bizsiz hiçbir yere gitme!

O sırada kaldırımdan geçen komşulardan biri hâlimizi görüyor ve sanki bizim için endişeleniyormuş gibi bakıyor.
Anneanne verandaya çıkıyor.

Hiç bana bakma, diyor. Annen haklı.

Sana getirmeni söylediğim kıyafetleri getirdin mi? diye soruyor Baba, Anneanne'ye.

Evet.

Oduncu gömleğini çıkarıyor. İçine sarı bir tişört giymiş, üstünde şöyle yazıyor:

DÜNYANIN EN DİŞLİ ANNEANNESİ

Oduncu gömleğini Baba'ya uzatıyor.

Evvela bu gömlekle seni köpeklere takdim edeceğim. Sonra o herifle tanışırsın. Onu aramakla ne büyük aptallık yaptığımı bir de senden dinlemeyi çok isterim.

Baba, Anneanne'nin gömleğini köpeklere koklatıyor. Bir yandan da *arkadaş* deyip duruyor. Üst kattaki Kelvin'i düşünüyorum. Ve arkadaşların birbirleri için nasıl da her şeyi yapabileceklerini. Hep birlikte içeri girdikten sonra Baba, Anneanne'yi Brian'la tanıştıracak oluyor ama Brian şimdi değil dercesine tek elini kaldırıyor.
Ses kayıt cihazını kulağına dayamış, duyduklarına kafa sallıyor.

Bir şey mi kaydettin? diye soruyor Baba.

Ne önemi var ki? diyor Anne. Yeni bir kanıt bulmak şu anda ihtiyaç listemizin son sırasında bile değil.

Normalde böyle söyledikten sonra çekip giderdi. Normalde sinirle holün sonundaki mutfağa yönelirdi.
Ama yanımızdan ayrılmıyor. Çünkü Brian dışında hiçbirimiz bu evde yalnız kalmak istemiyoruz.

40

Anne, Baba'nın bilgisayarının başında. Sanırım bize yardım edebilecek başka birini arıyor.
Güneş batarken Anneanne kendi evine gitti.
Dışarısı karanlık.
Ama bizim ev ışıl ışıl.
Brian ışıkları söndürmek istedi ama Anne ona karşı çıkınca biraz atıştılar. Brian "işini yapmasına" izin vermemiz gerektiğini, aksi takdirde işini yapmadığı "bahanesiyle" ona ödeme yapmaktan kaçınabileceğimizi söyledi. Anne ise işini yaparsa neyimiz var neyimiz yoksa ona verebileceğimizi fakat "cehennemin dibini boylayacak olsa bile" ışıkları söndürmeyeceğini söyledi.
Yemek odasındaki masada uyuyor. Bunu biliyorum çünkü köpeklerin dışarıda bir şeye hırladığını duyunca Baba'yla ikimiz sokak kapısının oraya gittik. Komşularımızdan ikisi evin önünden geçiyordu ve yemek odasına şöyle bir göz attığımda Brian'ın uyuduğunu gördüm.
Şimdi sessizce kanepede oturuyorum çünkü Baba da uyuyor.

Bela, diyor Anne. Gel de yanıma otur.

Dediğini yapıyorum.

Üzerimize yorgunluk çöktüğünde babanı uyandıracağız, diyor.

Bu adam evimizdeyken aynı anda yatıp uyuyamayacağımızı bana önceden anlattı. "Zaten yeterince endişeli" olduğunu söyledi.

Bu onun hatası değil, diyor Anne. Kötü kararlar veriyor olması babanın suçu değil. Bitkiniz. Korkuyoruz. Kimsenin başından böyle şeyler geçmemeli. Seninle gurur duyuyorum, Bela.

Benimle mi?

Tabii ki seninle. Ne kadar güçlü olduğun hakkında en ufak bir fikrin var mı? Senin yaşındaki çocukların yüzde doksan dokuzu şimdiye dek çoktan dağılırdı. Ama sen... sen hâlâ bizimlesin. En az bizim kadar metanetlisin. Gerçi bu pek bir şey ifade etmiyor olabilir. Bilmiyorum.

Bize yardım edebilecek başka birini buldun mu? diye soruyorum.

Bilgisayara bakıyor.

Hayır.

Holün sonunda köpekler yüzleri kapıya dönük şekilde oturuyorlar.

Baban onu tanıdım tanıyalı horlar, diyor Anne. Yurttaki odasında kaldığım ilk gece artık nasıl kükrediyse, *Olmaz*, diye düşünmüştüm. *Bilinci yerinde değilken bile bu kadar gürültü yapan bir adamla asla çıkamam.*

Gülümsüyorum. Anne'nin Baba'yla tanışmalarından bahsetmesi hep çok hoşuma gider.

Horlamasın diye yapmadığım kalmadı, diyor Anne. Burnunu tıkadım. Ama uyanıp bana aklımı kaçırmışım gibi baktı sadece. Aramıza yastıklardan duvar örmeye çalıştım. Hatta yastığı kulaklarıma bastırmayı bile denedim. Ama... kaçış yoktu.

Bilgisayara bakıyorum ve ekranda ŞEYTAN ÇIKARMA kelimelerini görüyorum.

Üniversitedeyken, diyor Anne, hayaletlere falan ilgi duyan çok çocuk vardı. İnsanın üniversitede saçma sapan nedenlerden ötürü merak saldığı türden bir şeydi. Bir gece babanla Madison Hall'daki bir konferansa gitmiştik. Uzman olduğunu iddia eden bir adamdı. Bir sürü konuya değindi ve anlattıkları babanın hoşuna gitti ama ben gözlerimi devirerek çıktım oradan. Şu anda nedense haklılığım kanıtlanmış gibi hissediyorum. Ama nedendir bilmem.

Baba horluyor.

Sen doğmadan önce, diyor Anne, kampa gittik. O gece öyle fena horladı ki diğer çadırdaki insanların birbirlerine dışarıda bir hayvan mı var diye sorduklarını duydum.

Kahkaha atıyorum.

Birbirlerine, "Git bi' bak!" falan diyorlardı, diyor Anne. Ve gerçekten de çadırın fermuarını açıp etrafı kolaçan ettiler. O zaman kendimi çok güvende hissettiğimi hatırlıyorum. Çünkü bu gürültücü adam artık benimdi. Bunu açıklamak zor belki. Ama o zaman hâlimden çok memnundum.

Gözüm ekrandaki bir diğer kelimeye ilişti: İBLİS

Baban hep böyleydi. Hep iyimserdi. Bir şey olduğunda, *Üzülme, hallederiz* der. Gerçekten kötü bir şey olduğunda, *Merak etme, bunun da üstesinden geliriz,* der. Gel zaman git zaman bu tavrı sinirlerime dokunmaya başladı. İkimiz birden tek yumrukta yere serildikten sonra onun zınk diye ayağa fırlaması. Hep böyle oluyordu. Ev kredisinin vadesinin yaklaşması gibi önemli meselelerden tut da park yerine başka birinin park etmesi gibi eften püften meselelere kadar her konuda. "Biraz daha uzağa park edersek eve kadar güzel bir yürüyüş de olur hem," derdi. Fakat anlayamadığı şey şu ki... insan bazen sadece *sinirini boşaltmak* ister. Bazen bir şeyden şikâyet ettiğinde bunu karşındakinden tavsiye istemek için yapmazsın. Sadece ne kadar berbat bir durumda olduğunu söylemek istersin. Çünkü zaman zaman gerçekten berbat durumlara düşeriz.

Anne benimle konuşuyor, evet ama tüm bunları kendine de söylüyor gibi geliyor bana.
Holün sonundaki köpeklere bakıyor. Sonra bakışları Baba'ya kayıyor. Baba artık sakallı.

Sanırım aramızdaki en büyük fark bu, diyor Anne. Bu şey. Şikâyet etmek bazı insanlara güç verir. Ama sabahtan akşama kadar hayıflanmaktan da bahsetmiyorum. Çoğu yaşlının acayip müşkülpesent olduğu dikkatini çekti mi hiç? Anneannen o kadar yaşlı değil. *Çok* yaşlı insanları kastediyorum. Yüz yaşına gelip de verandalarında oturup dünyadaki her şeye bir kusur bulan insanları. Pek çoğunu o yaşa kinleri getirdi. Babanda... o kinden eser yok.

Kelvin'i, Öbür Anne'yi, her şeyi yoluna koyabilecekleriyle ilgili söylediklerini düşünüyorum.

Keskin bir kenarı yok, diyor Anne. Oysa bazen hayat arkadaşlarımızla kendimizi kesmek isteriz. Bazen o sızıyı birlikte hissetmek isteriz. Açıklaması zor. Fakat bu dünyada hatalarından ötürü değil de gerçeğin bir parçasını orada bulabileceklerine inandıklarından toplumun karanlık dehlizlerine doğru yol alan bir sürü insan var. Ne sadece karanlığın gerçek olduğunu ne de gerçeğin karanlıktan ibaret olduğunu iddia ediyorum. Oysa baban... onun vücudunda yanmayan tek bir ışık bile yok. İçinde tek bir loş koridor yok. Bir şeyin saklanabileceği tek bir dip köşe yok. Dolap yok.

Fareyle bir yerlere tıklıyor ve ekrandaki görüntü değişiyor. Puslu bir bodrumda durmuş, kameraya bakan bir grup insanın fotoğrafı bu. Anne başka bir siteye geçiyor.

Ama benim dolaplarım var, diyor. Var. Babanı hayal bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum ama bazen insanın kat planı kendisininkine benzeyen biriyle evlenmesi gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Uyuduğumu sandığı zamanlarda yaptığı gibi konuşuyor. Ama şimdi yanında oturuyorum.
Galiba Öbür Anne hepimizi değiştirdi.

Doğru ifade edemiyor olabilirim, diyor Anne. Gerçi bir sene sonra, beş sene sonra ya da ne bileyim, otuz sene sonra anlattıklarımdan ne kadarını hatırlayacaksın ki?

Elimi tutuyor.

Baban harika bir adam.
Baba'yı seviyorum.
Sevdiğini biliyorum.

Bilgisayar ekranında bir isim listesi var. Hiçbirini anlamıyorum. Binlerce yıl önce sözcükler nasıl yazılıyorduysa aynen öyle yazılmışlar sanırım.

Bela, diyor Anne, köpekler neden yemek odasına bakıp duruyor?

Holün diğer ucuna bakıyorum.
İki köpek de yemek odasına bakıyor.
Anne ayağa kalkıyor. Peşinden oturma odasından çıkıp hole adım atıyorum. Yürürken ses çıkarmamaya gayret ediyor.

Brian? diyor usulca.

Fakat yemek odasının girişine vardığımızda Brian'ı sandalyesinin yanında dikilmiş, henüz göremediğimiz bir yere bakarken buluyoruz.
Bir parmağını dudaklarına götürüp diyor ki,

Şşşt.

Göremediğimiz yere parmağıyla işaret ediyor.
Anne odaya girip adamın baktığı yere bakıyor.

Ah, Tanrım, diyor. Bela, sakın...

Ama çoktan odaya girdim.
Ben de onu görüyorum.
Öbür Anne yemek odasında dizlerinin üstünde duruyor.
Brian ona doğru bir adım atıyor.

Kimse kımıldamasın, diyor.

Öbür Anne ona bakmakla yetiniyor. Gözleri kafasının tepesinde. Baba'nın bilgisayarındaki isim listesini düşünüyorum.

Russ, diyor Anne.

Ama sesi diğer odadaki Baba'yı uyandıracak kadar yüksek çıkmıyor.

Kimse konuşmasın, diyor Brian.

Öbür Anne'ye biraz daha yaklaşıyor.
Öbür Anne'nin nefes alıp verdiğini duyabiliyorum. Dizlerinin yere değmediğini görebiliyorum.

Ursula, diyor Baba.

Meğer Anne'yi duymuş. Şimdi o da yanımıza geliyor. Yemek odasına.

Aman Tanrım, diye fısıldıyor Brian. Aman *Tanrım.*

Öbür Anne'nin ağzı yere doğru sarkmaya başlıyor.
Brian çok yakınında.

Ondan uzak dur! diyorum.
Ne halt ediyorsun? diye bağırıyor Baba ona.

Ama Brian onu duymuyor gibi.
Tek elini uzatıyor. Öbür Anne'ye dokunmak istiyor.
Öbür Anne'nin ağzı halıya kadar esniyor.

Bela, diyor Anne. Geri çekil. Hemen geri...

Öbür Anne bağırıyor.
Sesi deprem kadar şiddetli.
Yemek odasında sert bir rüzgâr esiyor.
Ben yere savruluyorum, Anne'nin saçları darmadağın oluyor,
Brian, Öbür Anne'nin rüzgârında havada süzülüyor.
Rüzgâr kesilmiyor.
Köpekler havlıyor, sesleri çok gür çıkıyor.

Bela! diye bağırıyor Baba.

Bana uzanıyor ama rüzgâr onu geriye itekliyor.
Öbür Anne'nin ağzı büsbüyük. Odanın girişi kadar büyük.
Bağırdıkça bağırıyor.
Bu artık bana tek bir ses gibi gelmiyor.
Sanki dünyadaki tüm sesler birleşmiş, sanki haykırışı en başından beri bu evdeymiş gibi geliyor.

Bela!

Baba hâlâ bana ulaşmaya çalışıyor. Ama Anne'nin arkamdaki duvara yapıştığı gibi ben de halıya yapışmış hâldeyim.
Brian öne doğru uzanıyor, belli ki hâlâ Öbür Anne'ye dokunmaya çalışıyor.
Gülümsüyor. Çok mutlu görünüyor.
Uzanıyor.
Parmak ucu Öbür Anne'nin yüzüne değiyor.

Elimi tut! diye bağırıyor Baba ona.

Brian'ı yemek odasından çekip çıkarmak istiyor.
Anne, Öbür Anne'den uzak durması için Baba'ya bağırıyor.

Elimi tut! diye bağırıyor Baba tekrar.

Ama Brian tutmuyor. Baba biraz daha ileriye uzanıyor...
Biraz daha...
Biraz daha...

Baba! diye haykırıyorum.

Öbür Anne'nin ağzı genişledikçe genişliyor...

Bela, dikkat et! diye bağırıyor Anne.

Ama sonra Brian öne doğru uçup duvara tosladığı gibi yere kapaklanıyor.
Doğrulabiliyorum. Doğruluyorum.
Rüzgâr dindi.
Öbür Anne'nin sesi kesildi.
Kendi de yok oldu.

Aman Tanrım, Bela, diyor Anne.

Yanıma geliyor. Ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni çekiştirerek yemek odasından çıkarıyor.
Köpekler merdivenin dibinde durmuş yukarı bakıyor.

İyi misin? diye soruyor Baba, Brian'a.

Ama Brian yemek masasının üstünden eşyalarını topluyor.

Seni uyardık, diyor Baba. Bekle, ne yapıyorsun? Hadi ama, şimdi çekip gidemezsin.

Brian çok hızlı hareket ediyor. Çok mutlu görünüyor.

Onu gördüm, diyor.

Evet, diyor Baba. Sana söylemiştik...
Nereye gidiyorsun? diye soruyor Anne, Brian'a.

Şimdi sokak kapısına doğru yürüyor.

Hey, diyor Baba. Hop. Bir planın olduğunu söylemiştin.
Gördüm! diyor Brian tekrar.

Sokak kapısının oraya vardığında dönüp Baba'ya diyor ki,

Tek istediğim buydu. Onlardan birini *görmek*.
Seni orospu çocuğu, diyor Anne.

Brian kapıyı açıp koşar adım dışarı çıkıyor. Anne arkasından koşuyor.
Sonra Baba'yla ben de aynısını yapıyoruz.
Brian hızlı adımlarla arabasına doğru yürüyor.

Puşt herif! diye bağırıyor Anne.

Brian hâlâ gülümsüyor.

Anlamıyorsun, diyor eşyalarını arabaya yüklerken. Bu mevzu sizi aşıyor. Onlardan birini gördüm, hem de kendi gözlerimle. Öyle videoda falan da değil. Ona dokundum!
Neler oluyor? diye soruyor Baba. Ciddi olamazsın.
Bizi *kullandı*, diyor Anne.

Sonra ona dönüyor:

Bizi *kullandın*, seni bok parçası.
Doğru mu söylüyor? diye soruyor Baba, Brian'a. Bizi gerçekten yüzüstü mü bırakıyorsun?

Ama Brian beklemiyor. Şoför tarafının kapısını açıyor.

Hey, diyor. Ne düşündüğünüz umurumda bile değil. Çok uzun zamandır bu işi yapıyorum ve bu gece... onlardan birini gördüm.

Baba ona bir yumruk sallıyor ama ıskalıyor, o esnada Brian da aynısını yapıyor ve yumruğu Baba'nın suratına isabet ediyor.
Anne, Brian'ın üzerine yürüyor ama adam kendini arabasına atıyor.
Kapıyı çarparak kapıyor.
Anne kapıyı tekmelerken adam motoru çalıştırıyor, derken Anne kapıya bir tekme daha indiriyor fakat Brian bizi orada öylece bırakıp gidiyor. Giderken de sırıtmaya devam ediyor.
Sokağın ortasında yatan Baba yüzünü tutuyor.
Anne, Brian'ın arabasının arkasından bağırıyor.

SİKTİR GİT!

Elleri yumruk olmuş.

SENİ LANET OLASI PİSLİK!

Evlerden bazılarının ışıkları yanıyor.
Bazı komşular camlardan bakıyor.
Brian gitti.

Neden gitti? diye soruyorum.

Ama Anne, Baba'nın yanına gidiyor ve yüzüne dokunduğunda Baba acıyla yüzünü buruşturuyor.

Bu işi kendi başımıza halletmek zorundayız, diyor Baba.

Biliyorum, diyor Anne.
Ondan kendi başımıza kurtulmak zorundayız, diyor Baba.
Biliyorum, diyor Anne.

İkisi de titriyor. Baba ayağa kalkıyor, sonra kaldırımın kenarına oturuyor. Anne eğilip Baba'nın yüzündeki yaranın ciddi olup olmadığına bakıyor.

Bize neden yardım etmedi? diye soruyorum.

En başından beri bize yardım etmeye niyeti yoktu, diyor Anne.

Öfkeden köpürüyor. Öfkeden *köpürüyor.*
Dönüp eve bakıyorum.
Öbür Anne'nin ağzının halıya kadar esnediği ânı düşünüyorum.
O soğuk rüzgârı düşünüyorum.

Nasıl? diye soruyorum. Bu işi nasıl tek başımıza yapacağız?

Artık ağlıyorum.

Bilmiyorum, diyor Baba. Ama başka çaremiz yok. Buna mecburuz.

Komşulardan biri evinden çıkıp sokağın karşısından bize doğru geliyor.

Herkes iyi mi? diye soruyor.

Hayır, diyor Anne.

Polisi aramamı ister misiniz?

Hayır, diyor Baba. Polis olmaz. Bu işi kendi başımıza halletmek zorundayız.

Köpekler sokak kapısının orada. Bize bakıyorlar.

Emin misiniz? diye soruyor komşu.
Evet, diyor Anne ve Baba aynı anda.

Sonra alınlarını birbirine yaslıyorlar, gözleri birbirine çok yakın, öylece durup birlikte kafa sallıyorlar. Sanki kaldırımın kenarında oturan tek bir kişiymiş gibi, şu anda bu büyük kararı tek bir kişi veriyormuş gibi.
Baba'nın burnundan kan damlıyor.
Anne'nin yüzünden yaşlar süzülüyor.
Ama doğru kararı verdiklerine inanır gibi görünüyorlar.
Komşu ağır adımlarla yanımızdan uzaklaşıyor.
Anne'yle Baba aynı anda başlarını aşağı yukarı sallıyorlar. Birbirlerine yasladıkları alınları aracılığıyla konuşuyor, önemli bir karar alıyorlar. Komşunun gidişinden habersizler, hatta belki de geldiğinin bile farkına varmadılar.

41

Uyuduğumu sanıyorlar. Ama artık onları duyup duymamam umurlarında mı bilmiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun açık açık konuşurlar bence.

Güçlü olmalıyız, Russ, diyor Anne. İçimizde şimdiye dek aramaya bile lüzum görmediğimiz bir şey bulmalıyız. State'teyken sabaha kadar odamda oturduğumuz zamanları hatırlıyor musun? Sanki hiçbir güç bizi durduramazmış gibi dünyaya meydan okumaktan bahsederdik? O zamanlar *çok* cüretkârdık. Çok cesurduk. Tanrım, Russ, keşke o cesareti şişeleyip saklayabilseydik. Öte yandan insanın hayatı boyunca bir kez olsun o cesareti tatması, ona inanması *zaten* onu şişelemesi demek. Bence biz onu harbiden şişeledik ve o gün bugündür içimizde taşıyoruz. Sadece onu kullanmamızı gerektirecek bir durum olmadı. Şimdiye kadar zor olduğunu sandığımız şeyler... aslında zor değildi. Zor olan bu. *Bu.*

Biliyorum, diyor Baba. Katılıyorum. Seninle tamamen aynı fikirdeyim. Ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Gerekirse bu gece. Bu şekilde devam edemeyiz. Dayanamayız. Bak, ona dokunulabileceğini biliyoruz artık.

Evet.

Brian ona dokundu.
Evet.
Yani...

Baba sesini alçaltıyor:

...onu bir daha gördüğümüzde üzerine çullanmalıyız.
Evet.

Kanepenin yanında duran sandalyelerde karşılıklı oturuyorlar. Ben kanepedeyim. Gözlerimi azıcık araladım. Yüzleri birbirine çok yakın ve televizyonda sesi epeyce kısılmış bir film oynuyor. Sanırım Öbür Anne'nin konuştuklarını duymasını istemiyorlar.

Onu bir daha göreceğimizden nasıl emin olacağız? diye soruyor Baba.

Dalga mı geçiyorsun? Şu anda kesin gözüyle bakabileceğimiz tek şey bu.

Ama şey... acaba şey mi yapsak...

Aynı anda dönüp bana bakıyorlar ve gözlerimi sımsıkı yumuyorum.

Hayır, diyor Anne. Bu delilik. Bunu yapamayız.
Haklısın, diyor Baba. Bunu yapamayız.
Silaha ne dersin? diye soruyor Anne.

Bıçaklar, diyor Baba. Bir sürü bıçağımız var. Sence tabancaya ihtiyacımız olur mu?

Ama başka insanların kılığına bürünebiliyor. Başka birine zarar vermediğimizden emin olmalıyız.

Ah, Tanrım...
Al benden de o kadar, diyor Anne.
Ona yaklaşmamız lazım.

Gözümüzü karartmalıyız.

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum, diyor Baba.

Bela'ya ne dediğini bir düşün. Ona ödünü patlatan her şeyden sağ çıktığını söylersin hep.

Ama bu...

Şu anda onun ödünü patlatan şey bu.

Tamam, bu hoşuma gitti, diyor Baba.

Sonra da ekliyor:

Yurttaki odanda sabahladığımız gecelerde günün birinde aile kurmakla ilgili şakalar yapardık. Bak şimdi ne hâldeyiz.

Biliyorum.

Diyorum ki... O iş olduysa belki bu iş de olur.

Burun burunalar. Öbür Anne'nin duymasını istemiyorlar. Ama sesini ne kadar alçaltırsan alçalt onun her şeyi duyduğundan şüpheleniyorum.

Korkuyorum, diyor Anne.

Aynen. Ben de.

Frank'i o öldürmüş olabilir.

Farkındayım. Tek düşünebildiğim bu.

Ama bizi öldürmedi.

Sesleri bir anlığına kesiliyor.

Peki ya bize bir şey olursa? diyor Anne sonra.

İkisi birden bana dönünce gözlerimi kapıyorum.

Olmayacak, diyor Baba.

Olabilir, diyor Anne. Russ, seni seviyorum. Dünyayı görme biçimini seviyorum. Ne var ki bu çok tehlikeli. Bunun farkında olmalıyız. Hem de daha önce hiç olmadığı kadar. Bu alışveriş merkezinde onu gözünün önünden ayırmamaya benzemez. Bu annelik ya da babalık değil.

Bu bir sağ kalma mücadelesi, diyor Baba.

Evet.

İşte bu yüzden her şey yoluna girecek, diyor Baba.

Girecekse bu yüzden girecek, diyor Anne.

Tıpkı dışarıdaki gibi alınları birbirine değiyor.

Biz bir ekibiz, diyor Anne. En başından beri niyetimiz bu olsa da olmasa da. Biz bir ekibiz.

Evet, diyor Baba. Daima.

Biz kaşınmış olsak da olmasak da.

Evet.

Bunu yapabiliriz, diyor Anne.

Evet.

Siktir, diyor Anne.

Ne oldu?

Bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Neye benzediğini. Nasıl hareket ettiğini.

Aynı vaziyetteyim. Yine de onu öyle düşünme. Büyük bir hayvanmış gibi düşün. İzlediğimiz doğa belgesellerini düşün. Her zaman güçlüler kazanmaz.

Evet. Güzel. Haklısın.

Biz bir ekibiz, Ursula.

Evet.

Daima.

Baba usul usul ağlıyor.

Her şey yolunda, diyor Anne.
Değil, diyor Baba. Ama yoluna girebilir...

Alınları birbirine değiyor, ağlıyorlar, sonra ikisinin de ağlıyor olması komiklerine gidiyor ve gülümsüyorlar, birbirlerinin göz-yaşlarını siliyorlar, sonra azıcık daha gülüyorlar.

Onu bir daha gördüğümüzde? diye soruyor Baba.
Onu bir daha gördüğümüzde, diyor Anne.
Nerede olursa olsun?
Nerede olursa olsun.
Her an olabilir yani, diyor Baba.
Hemen şimdi bile olabilir, diyor Anne.

Başlarını kaldırıp holün sonuna bakıyorlar.
Kami ve Kamael'in yüzleri sokak kapısına dönük.

Bıçaklar, diyor Baba.
Bıçaklar.

Öpüşüyorlar. Dudakları birbirinden ayrıldığında yine bana bakıyorlar. Ben de hemen gözlerimi kapıyorum.

Uyanık olduğunu biliyoruz, Bela, diyor Anne.

Gözlerimi açıyorum.
Biri elini sağ omzuma, diğeriyse sol omzuma koyuyor.

Biz bir ekibiz, diyor Anne.

Ve Baba diyor ki,

Daima.

42

Baba tıraş oluyor.
Anne'yle ben de banyodayız.

Baban işini bitirdikten sonra, diyor Anne, gidip güzelce giyinip kuşanacağız. En azından temiz kıyafetler giyebiliriz.

Baba'nın yüzünün yarısı bitti bile.

Ama önce duş alacağız, diyor Anne. Evet.
Kendime çekidüzen vermek iyi geldi, diyor Baba.

İkisi de biraz tırlatmış gibi konuşuyor.
Baba'nın işi bitmek üzere. Anne'yle birlikte yüzünün temizlenmesini izliyoruz.
Vakit gündüz. Güneş evin içini güzelce aydınlatıyor.

Kendine çekidüzen vereli daha bir dakika oldu, diyor Anne.
Evet, diyor Baba. Aynen öyle.

Sonra işi bitiyor ve musluğu açıp yüzünü yıkıyor. Tekrar aynaya baktığında yine Baba gibi görünüyor.

Bir yere mi gideceğiz? diye soruyorum.

Gidecekmişiz gibi davranıyorlar.

Hayır, diyor Baba.
Yok, diyor Anne. Kendimize çekidüzen veriyoruz. O kadar.
Aynen, diyor Baba. Hepsi bu.

Ama dışarı çıkmaya hazırlanır gibi bir hâlleri var.

Bazen kendini iyi hissetmeye ihtiyaç duyarsın, diyor Baba. Bazı işlerin altından kalkabilmek için.
Sen zaten hep iyi hissetmez misin? diye soruyorum.
Hayır, diyor Anne.
O kadar basit değil, diyor Baba.

Uzanıp Anne'nin elinden tutuyor.

Hadi yukarı çıkalım, diyor sonra. Duş alalım. Temiz kıyafetler giyelim.
Bela, bana bak, diyor Anne. Şimdi üst kata çıkıyoruz, tamam mı? Ama orada kafana göre dolaşmak yok. *Kesinlikle* yok. Duşa gireceğiz. Önce baban, sonra da senle ben. Hepimiz banyoda olacağız ve birbirimizin gözünün önünden ayrılmayacağız. Anlaşıldı mı?
Hı hı.

Köpekler önce önlerinden geçişimizi, sonra da üst kata çıkışımızı izliyor.

Üzerimize yapışan dar şeyler giymeyelim, diyor Anne, Baba'ya. Yani davete gider gibi ipek gömlek giymek yok.
Bunu çoktan düşündüm, diyor Baba.

Yatak odalarına giriyoruz ve Anne tüm ışıkları açıyor.
Dolabını açıp askıdaki bazı kıyafetleri kenara çekiyor. Bense gözlerimi kapıyorum.
Ama dolabın içinde kimse yok.

Al bakalım, diyor Anne.

Baba için yatağın üstüne günlük bir gömlek bırakıyor.
Hep birlikte banyoya giriyoruz ve Baba suyu açıyor.
Anne elimi tutuyor, el ele lavabonun yanında duruyoruz. O sırada diyor ki,

Giydiğin kıyafetler ruh hâlini harbiden değiştirebilir. Partilerde özellikle o kostümü giymek istemen gibi.

Çekmeceyi açıp küçük makasını çıkarıyor ve saçlarının uçlarından almaya başlıyor.
İyi olduğundan emin olmak için duştaki Baba'ya bakıyor.

Gel bakalım, diyor.

Benim saçlarımı da uçlarından azıcık kesiyor.

Beni dinle, Bela, diyor. Bugün ya da önümüzdeki günlerde her ne olursa olsun işimize kesinlikle karışmayacaksın.

Ne demek istiyorsun?

Annenle babanın olaya el atması gerekebileceğini söylüyorum. Olur da harekete geçmemiz gerekirse sen geçmeyeceksin.

Galiba anlıyorum.

Ne zaman?
Bilmiyorum, diyor Anne.

Ben tamamım, diyor Baba.

O duştan çıkıp havluyla kurulanırken Anne saçlarımın uçlarından biraz daha alıyor.

Saçlarınız güzel olmuş, diyor Baba, Anne'ye.

Anne önce kendi kıyafetlerini, sonra da benimkileri çıkarıyor ve birlikte duşa giriyoruz.
Su ılık.

Ben güzelce temizlendim, diye sesleniyor Baba bize.

Yine eskisi gibi görünüyor.

İnanılmaz, diyor. Başımızdaki belaya rağmen... biz hâlâ biziz.

Biz duş alırken Baba da lavabonun başında saçlarını tıraş ediyor.
İşimiz bittiğinde Anne musluğu kapatıyor.
Baba bize iki havlu uzatıyor.

Tamam. Hadi giyinelim. Bela?
Efendim?
Ne giymek istersin?
Parti kıyafetlerimi.

Anne'yle Baba bakışıyor.

O kıyafetler odanda mı? diye soruyor Baba.

Evet.

Pekâlâ, diyor Baba. O hâlde üçümüz birlikte gidip onları alalım.

Yatağın üstünde bıçaklar hayal ediyorum.

Eski hâlime dönmeye o kadar yakınım ki, diyor Anne aynaya bakarken. Neredeyse kendimi görebiliyorum.

Banyodan çıkıyoruz. Baba somon rengi bir gömlekle şık bir pantolon, Anne ise yeşil bluzuyla kahverengi pantolonunu giyiyor. Ardından dolabın kapağındaki aynada bir kez daha saçlarını kontrol ediyor.

Harika görünüyorsun, diyor Baba.
Sen de öyle.
Hazır mısın?

El ele tutuşarak koridordan geçip odama gidiyoruz.
Dolap ardına kadar açık ve boş. Kıyafetlerim hâlâ yığınlar hâlinde.
Anne parti kıyafetlerimi bulup elime tutuşturuyor.
Giyiniyorum.

Şimdi ne yapacağız? diye soruyorum.

İkisinin de elinde birer bıçak olduğunu fark ediyorum.

Hadi, diyor Baba. Bela, sen ortadan yürü. Aramıza geç.
Tamam.

Odamdan çıkıyoruz. Köpekler merdivenin dibinden bize bakıyorlar.
Anne önden gidiyor, sonra ben, en son da Baba. Baba biz aşağı inene kadar gözünü merdivenlerin tepesinden ayırmıyor.
Alt kata vardığımızda Anne diyor ki,

Burası bizim evimiz.
Evet, öyle, diyor Baba.
Bu bizim evladımız.
Evet, öyle, diyor Baba.
Bu bizim savaşımız.

43

Yine gece oldu.
Hepimiz uyanığız. Güzelce temizlendik, şimdi de güzel kıyafetlerimizle kanepede oturuyoruz.
Köpekler yüzleri kapıya dönük şekilde oturuyorlar. Görev başındalar.
Anne'nin de Baba'nın da elinde hâlâ birer bıçak var.

Acıktın mı? diye soruyor Baba bana.
Hayır, diyorum.

Kanepede arkama yaslanıyorum. Gözlerimi yumuyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Anne mutfakta tezgâhın başında, Baba'yla bense masadayız.
Çabucak doğruluyorum.

Uyuyakaldın, diyor Baba.
Tamam. Vay canına.
Biraz dinlenebildin mi bari?
Bilmiyorum.
Bu yorgunluğu üstünden atman neresinden baksan yirmi yıl sürebilir, diyor Anne. Muhtemelen hepimizi bekleyen şey bu.

Televizyon açık değil ve ev sessiz.
Önümde kâse ya da yemek yok, o yüzden tekrar başımı masaya yaslıyorum. Ama uyandığımda...

Anne?

Hâlâ masadayım ama Anne'yle Baba oturma odasının orta yerinde durmuş, tavana bakıyorlar.
İkisinin de elinde bıçak var.
Sandalyemden iniyorum.

Bela, diyor Anne.

Bana bakmıyor.

Sakın bu odadan çıkayım deme, diyor.

Hole göz attığımda Kami'yle Kamael'in merdivenin tepesine baktığını görüyorum.

Ev gıcırdıyor mu? diye soruyorum.

Ne Anne cevap veriyor ne de Baba.
Kami ya da Kamael hırlıyor.
Anne oturma odasının girişine bir adım daha yaklaşıyor. Aynısını yapması için Baba'ya el ediyor.
Yan yana durmuş, hole bakıyorlar.

Pekâlâ, diyor Anne.

Derin bir nefes alıyor.

Şu anda yukarıda, diyor. Öyle olduğunu biliyoruz.

Buna hiç şüphe yok bence, diyor Baba usulca. Peki Bela ne olacak? diye ekliyor sonra da.

Onu burada yalnız bırakacak değiliz tabii ki, diyor Anne.

Bizimle birlikte yukarı mı çıkacak...

Evet, diyor Anne. Bela?

Efendim?

Bundan sonrası korkutucu olabilir. Göreceklerini kaldıramayabilirsin. Ama bizimle gelmen gerek. Gözümüzün önünden ayrılma. Ama çok da yaklaşma. Anladın mı?

Hayır.

Hafiften ağlamaya başlıyorum.

Bela, diyor Anne.

Baba hâlâ hole bakıyor. Bıçağını her an sallayabilirmiş gibi havada tutuyor.

Ne annen Anne ne de baban Baba olabilir şu an, diyor Anne. Daha önce hiç olmadığımız bir şeye dönüşmemiz lazım. Tabiatımıza aykırı bir şeye.

Tabiatımıza aykırı bir şeye, diye tekrar ediyor Baba.

Kendilerini gaza getirmeye çalışıyorlar sanki. Sanki buna mecburlarmış gibi.

Bıçakların Öbür Anne'nin suratına saplandığını hayal ediyorum

Yukarı çıkmak istemiyorum, diyorum.

O benim arkadaşım mı? Bir zamanlar arkadaşım değil miydi?

Olabilir, diyor Anne. Fakat az sonra hepimiz yapmak istemediğimiz bir şeyi yapacağız.

Baba hole doğru bir adım atıyor.
Köpekler gözlerini merdivenden ayırmadan kısık sesle hırlıyorlar.

Sıra sende, diyor Anne bana.

Baba'nın arkasından hole çıkıyorum, Anne de peşimden geliyor.
Ağır ağır yürüyoruz. Banyonun önünden geçiyoruz.
Merdivenin dibinde duraksıyoruz.
Sonra Baba tek kelime etmeden basamakları tırmanmaya başlıyor. Peşine takılacak oluyorum ama Anne beni geriye çekip önüme geçiyor. Arkasından elimi tutuyor. Beni dibinden ayırmıyor. Başımın üstünden arkamıza bakıyor, sonra tekrar önüne dönüyor.
Bu şekilde en tepeye varıyoruz.

Ardiye, diyor Anne.

Holün sonundaki, elektrikli süpürgeyi falan koyduğumuz dolabı kastediyor. Baba bir keresinde oraya "ikinci kiler" dedi ama o dolapta yiyecek yok.
Bir insan oraya rahatlıkla sığabilir.
Saklambaç oynarken Baba bir keresinde oraya saklanmıştı.

Anne, diyorum.

Ama Anne eliyle ağzımı kapıyor.
Yürümeye devam ediyoruz.
O aklanıp paklanmış, güzelce giyinip kuşanmış hâlimizle. Anne'yle Baba'nın elinde birer bıçak var.

Burada dur, Bela, diyor Anne.

İnce kapı azıcık aralık, oraya ilk varan Baba oluyor. Anne'ye şöyle bir baktıktan sonra uzanıp karanlığın içinde el yordamıyla elektrik düğmesini arıyor.
Düğmeye bastığını duyuyorum ama ışık yanmıyor.
Baba elini geri çekiyor.
Dönüp Anne'ye bakıyor.
Anne kapıya bir adım yaklaşıyor. Ağzını karanlığa yaklaştırıyor.
Ve diyor ki,

Çocuğumuzu rahat bırak.

Baba'nın eli titriyor. Bıçak titriyor.

Bu çocuğumuzu rahat bırakman için son şansın, diyor Anne.

Kapıyı iterek ardına kadar açıyor.
İkinci kilerden buram buram bir koku yayılıyor.
Öbür Anne ikinci kilerde.
Baba ondan daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarmaya başlıyor.
Sanki cesaret gerektiren bir şey yapmak üzereymiş gibi.

Şu andan itibaren ne olursa olsun, Bela, diyor Anne. *Sakın* kaçma.

Baba cesaretini toplamak için bağırıyor, çok geçmeden Anne de cesaretini toplamak için bağırmaya başlıyor. İkinci kilere dalacaklarını biliyorum, Öbür Anne'yi öldürmeye çalışacaklarını biliyorum.
Bıçaklarını biraz daha kaldırıyorlar.
Ve Öbür Anne diyor ki,

Merhaba, siz de kimsiniz?

Köpekler alt katta deli gibi havlamaya başlıyor.
Anne kendini gaza getirmek için bağırıyor, Baba kendini gaza getirmek için bağırıyor, köpekler havlıyor ve Anne ikinci kilerin karanlığına doğru ilerlemeye başlıyor.

Burada olmam daha mı çok hoşunuza gidiyor? diyor Öbür Anne.

Onu göremiyorum. Ama kokusunu alabiliyorum. Konuşurken yüzünün aldığı şekli de gözümün önüne getirebiliyorum.
Anne'yle Baba ikinci kilere bir adım daha yaklaşıyor.

Bela? diyor Öbür Anne. Bana bunu neden yapıyorlar?

Derken Anne'yle Baba ikinci kilerin kapısına kadar koşup karanlığı bıçaklamaya başlıyor. Çığlık atıyor, ter döküyor, ellerindeki bıçakları karanlığa sapladıkça saplıyorlar ve...

O da neydi? diyor Anne.

Kapı zili çaldı.
Şimdi tekrar çalıyor.

Bela? diyor Öbür Anne. Neden?

Zil bir kez daha çalıyor.
Anne'yle Baba ikinci kilerden uzaklaşıyor. O güzel kıyafetleriyle koridorun sonunda tir tir titriyorlar. Bıçakları gözüme küçücük görünüyor.

Nereye gitti? diye soruyor Baba.
Korkuya boyun eğemeyiz, diyor Anne.

Zil tekrar çalıyor ve köpekler kudurmuş gibi havlıyor.
Odamın kapısı arkamızda güm diye kapanıyor ve çıkan ses yüzünden hepimiz yerlerimizden sıçrıyoruz.
Baba elini bir kez daha karanlığa uzatıp elektrik düğmesini buluyor, düğmeye basıyor ve...

Burada değil, diyor.

Sesi iyice kafayı yemiş gibi çıkıyor. Kafayı yemiş gibi görünüyorlar. Onlara bakamıyorum.
Koridorun sonuna bakıyorum.
Odamın kapısı kapalı.
Öbür Anne odamda.
Zil bir kez daha çalıyor.

Hadi, diyor Anne. Bunu şimdi yapmak *zorundayız*. Korkuya boyun eğemeyiz.

Ama bence çoktan boyun eğdiler.
Artık bağırmıyorlar. Artık bıçak sallamıyorlar.
Ağır adımlarla merdivenin başına doğru yürüyoruz, odamın kapısının önünden geçiyoruz.

Hangi münasebetsiz gelmiş olabilir ki? diyor Baba.

En başından beri yatak odasında mıydı? diye soruyor Anne. Bela? Biliyor musun?

Merdivene ilk ulaşan o oluyor, elleri titriyor, merdivenden geri geri iniyor. Ben peşinden gidiyorum, Baba da düşmeyeyim diye bana destek oluyor.

Odadan odaya öylece geçebiliyor mu yani? diye soruyor Anne. *Bela?*

Zil bir daha çalıyor. Merdiveni yarıladığımız sırada Anne, "Kim o?" diye sesleniyor. İkisi de tir tir titriyor. Aşağı indiğimizde Anne dönüp bıçağını merdivene doğrulturken Baba kapıyı açıyor, köpekler hırlıyor ve onu ön verandada görüyorum.

Lois? diyor Baba.

Meğer gelen Lois Anthony'ymiş.
Anne kapıya gidiyor.

Neler oluyor? diye soruyor.

Çok korkmuş görünüyorlar. Anne'yle Baba çok korkmuş görünüyor.

Ah, Tanrım, diyor Lois. Neyi böldüm böyle?

Baba bileğimi kavrıyor, Anne köpekleri zapt ediyor ve üçümüz birlikte dışarı, Lois'in gecenin karanlığında tek başına dikildiği verandaya çıkıyoruz.

Burada ne işin var? diye soruyor Anne.

Anne delirmiş gibi görünüyor. Ona bakamıyorum.
Lois konuşacak oluyor ama Anne lafını ağzına tıkıyor.

Aslında niyetim...
Sadede gel, Lois! diye bağırıyor Anne. *Burada* ne işin var?

Lois bıçaklara bakıyor. Eve bakıyor.

Öyle çat kapı geldiğim için üzgünüm, diyor. Ama bir yandan da... değilim. Hiç üzgün değilim.

Neler oluyor? diye soruyor Baba.

Lütfen anlatacaklarımı dinleyin, diyor Lois. Hiç aklımdan çıkmıyor. Siz evimden ayrıldığınızdan beri. Tek düşünebildiğim... sizi hayal kırıklığına uğrattığım. Ne yaptığımı bilmediğim ve sizi yarı yolda bıraktığım.

Lois? diyor Anne. Burada ne halt ediyorsun?

Beni dinleyin, diyor Lois. Lütfen.

Evden uzaklaşıp çimenliğe çıkıyoruz. Anne'yle Baba'nın elinde hâlâ birer bıçak var.

Öğrendim, diyor Lois.

Ne öğrendin? diye soruyor Baba.

Evinizdeki şeyden nasıl kurtulacağımızı öğrendim.

Hassiktir, diyor Anne. Sen benimle *kafa* mı buluyorsun?

Lois, Anne'yle Baba'nın ellerindeki bıçaklara bakıyor.

Bu şekilde ona zarar veremezsiniz, diyor. Onu konuşarak ikna edemezsiniz. Ona gitmesini söyleyemezsiniz. Başınızdaki bela benim de içinde bulunduğum camianın dahi hayal edemeyeceği kadar vahim.

Köpekler içeride hırlamaya devam ediyor.

Nasıl? diyor Baba. *Nasıl*, Lois? Ne yapacağız o zaman? Belki de fark etmişsindir, bizi *hayli* gergin bir ânımızda yakaladın.

Sonra sanki jetonu o anda düşmüş gibi diyor ki:

Yok artık, diyor. Resmen onu bıçaklamaya çalıştık. Olacak şey *değil*.

Komşulardan biri evinin verandasından bizi izliyor.

İstediği şeyden kurtulmanız lazım, diyor Lois.
Ne demek şimdi bu? diye soruyor Anne.
İstediğini alana kadar gitmeyecek.
Tamam fakat bu ne *anlama* geliyor? Hippice konuşmayı bırak! Oraları çoktan geçtik!

Lois bana bakıyor.
Sanki onunla birlikte bütün dünya da bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Bela'yı istiyor, diyor.
Bu kadarı yeter, diyor Anne, artık gidebilirsin. *Hemen.*
Onu alana kadar da gitmeyecek.

Gözleri yaşlarla dolu.
Ama güçlü görünüyor.

Git, diyor Anne.

Ama sesi yorgun çıkıyor. Bütün cesaretini üst katta harcamış gibi. Anne ve Baba cesaretlerini son damlasına kadar harcamışlar da şimdi ellerinde küçücük birer bıçakla öylece kalakalmışlar gibi.

Bela'yı daha az cazip hâle getirmelisiniz, diyor Lois. *Onun* gözünde cazibesini yitirmeli.

Anne ve Baba bıçaklarını indiriyor.

Bela'yı evinizdeki şey her neyse *onun* gözünde daha az iştah açıcı hâle getirmelisiniz.

Ben... diye başlıyor Baba.

Benimle gelin, diyor Lois. Gidip bir yerde konuşalım. Salim kafayla konuşabileceğimiz bir yerde. Baş başa kalabileceğimiz bir yerde.

Eve bizi duyabiliyormuş gibi bakıyor.
Anne gülüyor ama mutluluktan değil, sinir bozukluğundan.

Bizi takip ediyor, Lois. Bilmiyorsan söyleyeyim. Nereye gidersek gidelim peşimizden geliyor.

Bittik, diyor Baba.

Ama her şeyin bitmesine biraz daha olduğunu düşünür gibi bir hâli var.

Anlıyorum, diyor Lois. Yemin ederim anlıyorum. Fakat ondan kurtulamıyorsanız hiç gitmiyor demektir. Hiç gitmiyorsa neden bana bir saatinizi ayırmıyorsunuz? Bir saatinizi ayırıp beni dinleyin.

Tekrar bana bakıyor.

Özür dilerim, Bela, diyor. Bu evde yaşadıklarını hafife aldığım için özür dilerim.

Anne ve Baba nefes nefese.
Kan ter içindeler.
Köpeklerin sesi azıcık kesiliyor.
Lois diyor ki,

Cinnet geçirmek üzere olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Seçenekleriniz tükenmiş gibi hissettiğinizin farkındayım. Ama size salim kafayla geldim. Hiç olmadığı kadar salim bir kafayla.

Baba, Anne'ye bakıyor. Anne ise sanki Lois Anthony'ye yine gitmesini söyleyecekmiş gibi bir ses çıkarıyor. Bağırmak üzere olduğunuzda yaptığınız gibi nefesini içine çekiyor.
Ama bağırmıyor.

Öyle olsun, diyor Anne. *Öyle olsun,* Lois. Ne öğrendin, anlat bakalım.

Lois, Anne'ye şöyle bir baktıktan sonra bir adım geriliyor. Sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylediğinde Anne'nin yapacaklarından korkarmış gibi.

Cevap vermeden önce söyleyeceklerimi iyice sindirmenizi istiyorum, diyor Lois.

Lois, diyor Baba. Uzatma artık.

Lois yavaş yavaş derin bir nefes alıyor.

Evinizdeki o şeyi çeken, Bela'nın masumiyeti. O masumiyeti söküp almalıyız.

44

Baba, evimizle Büyük Göl arasının en az yüz altmış kilometre olduğunu ve yolculuğun bana gerçekten çok uzun geleceğini söylüyor.

Haklı da.

Ama arabada Lois sürekli konuşuyor ve onu dinlerken oyalanıyorum. Arka koltukta benimle birlikte oturuyor. Baba eğitmenleri aradı, onlar da gelip köpekleri aldı ama gecenin bir yarısında gelmek zorunda kaldıklarından canları sıkılmış gibiydi, gerçi Anne'yle Baba acil bir durumun çıktığını söyleyince mesele kapandı.

Yola çıkmadan önce Lois dedi ki,

Bizi duyamayacağı bir yere gitmemiz lazım. Şimdiye dek evden o kadar uzaklaşmayı denemediniz hiç. Nedenini anlayabiliyorum. Bir eviniz var. Tüm bunlar çok yeni. Nereye gitseniz peşinizden geldi. Ama bu şeyin de bir sınırı olmalı. Yüz altmış kilometre yol tepip Michigan Gölü'ne kadar gelebilir mi mesela? Gelir mi? Peki kumsalda otursak, yani dadanabileceği bir ev bulamazsa nereye saklanır?

Kumların arasına saklanabilir, diyor Anne. *Havada saklanabilir.*

Ama Lois bana umut verdi.

Lois haklı, daha önce hiç böyle bir şey denemedik, dedi Baba. *Goblin pek uzak sayılmaz.*

Lois planını bizimle paylaşmadan Anne'den bir adım uzaklaşmakla meğer en doğrusunu yapmış çünkü Anne hırlayarak üzerine yürüdü fakat Baba onu kolundan yakaladı ve zar zor da olsa sakinleştirdi. Evimizin önünde uzun süre konuştular. Komşular izledi. Kimileri bizi izlerken telefonla konuştu. Sanki olan biteni arkadaşlarına anlatıyorlarmış gibi.
Ama Anne'yle Baba'nın başka bir planı yok. Ve Lois umutlu konuşuyor.
Bence tam vaktinde yetişti.
O gelmeseydi yukarıda neler olurdu acaba?

Bize bundan daha fazlasını vermelisin, dedi Baba masumiyet meselesini kastederek. *Çok daha fazlasını.*

Ardından Lois, Anne'yle Baba'nın dikkat kesilmesine neden olan bir şey söyledi. Dedi ki,

Russ, dördümüz o gün o otel odasındayken Ruth benimle balkonda konuşmak istedi.

Evet, hatırlıyorum, dedi Baba.

Sana ne dedi? diye sordu Anne

Bana her şeyi anlattı, dedi Lois. Ancak ve ancak her şeyi bilirsem size yardım edebileceğimi düşünmüş.

Bunu duyunca Anne'yle Baba sustular.
Sonra da Lois uzun uzun dünyanın gerçeklerini, hayatımla ilgili gerçekleri öğrenmem gerektiğinden ve bunun "masumiyetimi yerle yeksan edeceğinden" bahsetti. Anne sinirlendi. Baba,

Anne'ye sinirlendi. Bense evimizin pencerelerine bakmamaya gayret ettim çünkü Öbür Anne'nin odaların birinden bizi izleyip izlemediğini bilmek istemiyordum.
Kokusunu alabiliyordum. Dışarıdayken bile evdeki Öbür Anne'nin kokusunu alabiliyordum.
Acaba onu ensemde hissetmediğim bir an olacak mı hiç?

Glen Arbor yakınlarında, diyor şimdi Lois arabada. Sleeping Bear Dunes[2] boyunca kumsalda oturabileceğimiz birkaç yer biliyorum.

Bu delilik, diyor Anne.

Ama yapıyoruz işte.

Öyle, diyor Lois. Düpedüz delilik.

Tanrım, diyor Baba aniden. Onu bıçaklamaya çalıştık...

Arabaya bindiğimizden beri bunu düşünüyormuş gibi konuşuyor.
Ben de düşündüm.
Karanlık ikinci kilerdeki Öbür Anne'yi.

Mesafe, diyor Lois. İlk adım bu. Ve şimdiden onunla aramıza biraz mesafe koyduk. Yani umarım.

Peki ne istediğini nereden *biliyoruz*? diyor Baba. Mevzunun masumiyetle ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz ki.

Bu her neyse, diyor Lois, Bela'ya dadandı çünkü ya temiz bir şeyi lekelemek istiyor ya da Bela'yı yeterince güçlü veya olgun görmediğinden oyuna getirildiğini anlayamayacağını düşünüyor. Bela'yı kandırmak istiyor. Bela'yı kandırmaya çalışıyor. Burada gördüğümüz şey o varlığın Bela'yı ele geçirme çabala-

2 *Uyuyan Ayı Kumulları*. ABD'nin Michigan eyaletinde, Michigan Gölü kıyısında yer alan ve yüksek kum tepeleriyle bilinen bir doğal park alanı. –*ç.n.*

rına tutulmuş bir büyüteç. Tüm bu yaşadıklarınız o varlığın içeri sızma girişiminden ibaret.

Bir süre hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, Lois'in sözleri söylenmeye devam ediyormuş gibi.

Göl kenarında ayı var mı? diye soruyorum Lois'e.

Hayır, diyor. Kum tepeleri yatıp uyuyan ayılara benzediğinden oraya öyle demişler.

Yine de... Öbür Anne'den kaçarken ayılara yakalandığımızı hayal ediyorum. Anne'yle Baba'nın mutfak bıçaklarıyla onlarla savaştığını.

Her şey yoluna girecek, diyor Baba. Bu böyle devam edemez.

Derken Anne aklında bir şey varmış gibi dönüp bana bakıyor.

Ona anlatmamız gerekecek, diyor sonra. Madem bunu yapacağız o hâlde eksik gedik bırakmayacağız.

Baba kafasını sessizce iki yana sallıyor.

Bana ne anlatacaksınız? diye soruyorum.

Ama kimse cevap vermiyor. Bilip bilmediğini anlamak için Lois'e döndüğümde onu camdan dışarı bakarken buluyorum. Gözleri irileşmiş, bakışları endişeli.

Evvela mesafe, diyor. Sonra konuşma.

45

Baba ve Anne, Lois'in getirdiği şemsiyenin altında uyuyor. Yanında battaniye ve yastık gibi şeyler de getirdi.
Planı için tüm hazırlıkları yapmış.
Güneş tepede ama hava rüzgârlı. Lois gölün "dev bir klima" gibi olduğunu söyledi. Tüm eyaleti serinlettiğini söyledi.
Kumsalın ilerisinde büyük kum tepelerini görebiliyorum.
Baba burayı Kaliforniya'ya benzetti, Anne ise oradan bile güzel olduğunu söyledi. Ardından Baba evden uzaklaşmaya ihtiyacımız olduğu konusunda Lois'in haklı olabileceğinden bahsetti, sonra da bana Öbür Anne'nin yakınlarda olup olmadığını sordular.
Bilmediğimi söyledim.
Lois'le ben suyun ayakkabılarımızın burunlarına değdiği yerde dikiliyoruz.
Göl gürül gürül. Ve çok büyük. Ve her şey o kadar güzel ki karanlık ikinci kilerdeki Öbür Anne'nin tam tersi sanki.

Bu gece dünyaya bakış açını değiştirecek bazı şeyler duyacaksın, diyor Lois. Maruz kalacağın şey her ne kadar adil ya da olağan olmasa da ne yazık ki gerekli. Ne dediğimi anlıyor musun?

Öbür Anne'nin gitmesini istiyorsunuz.

Evet. Aynen öyle. Öbür Anne'nin gitmesini istiyoruz. Ama öyle kısa süreliğine değil. Temelli gitmesini istiyoruz. Tamam mı?

Tamam.

Sence bu mümkün mü? Mümkün olduğuna inanmanın muhtemelen faydası olacaktır.

Bilmem.

Anlıyorum, diyor. Adil olmayan ne biliyor musun? İnsanların hayatın sırlarını peyderpey öğrenmesi gerekir. Bir anda yüz tane gerçeğin üzerlerine boca edilmemesi gerekir. Fakat yapacağımız şeyi bir ayin gibi düşünürsen belki faydası olur. Annenle baban uyandığında bir ateş yakacağım. Bak bu kumsalda kimsecikler yok, yapayalnızız. Ve bence buraya ne yapmaya geldiysek derhâl işe koyulmalıyız. Bence tüm bunlar Öbür Anne'nin sana olan ilgisini azaltacak.

Tamam.

Buna üzülüyor gibisin. Sahiden üzülüyor musun?

Öbür Anne'nin arkadaşım olduğunu sanmıştım.

Anlıyorum.

Su biraz daha yaklaşıyor ve ayakkabımın burnunun etrafında kıvrılıyor.

Annenle baban da hayli yıprandı, diyor Lois. Onların yaşadıkları da senin yaşadıkların ve yaşayacakların kadar olağan dışı. Senin için, eviniz için çok endişelendiler. Şu anda baş etmeye çalıştıkları şey öyle hafife alınacak bir mesele değil. Bir gün sen de yetişkin olacaksın ve bugünlere dönüp baktığında annenle babanın senin için yaptıklarını, gerektiğinde nasıl davrandıklarını göreceksin ve sanırım yaptıkları fedakârlıklardan ötürü onları çok daha derinden seveceksin.

Arkama döndüğümde beyaz şemsiyenin altında uyuyan Anne'yle Baba'yı görüyorum. Dünyadaki hiçbir gürültünün uyandıramayacağı kadar yorgun insanlar gibi uyuyorlar.

Birkaç soru sorabilir miyim? diyor Lois.

Olur.

Pekâlâ. Öbür Anne sana ilk göründüğünde... korkmuş muydun?

Hayır.

Öbür Anne'ye kendinle ilgili kişisel bir şey anlattın mı? Sevdiğin şeyleri? Bazı konularda neler hissettiğini?

Evet.

Kumlar hakkında konuşmayı tercih ederim. Kumlar çok güzel. Çok havalı.

Peki ya Öbür Anne sana... Öbür Anne kendi hakkında bir şey anlattı mı?

Ne demek istiyorsun?

Aslında ne demek istediğimi ben de tam bilmiyorum. O seni ne kadar tanıyorsa sen de onu o kadar tanıyor musun?

Sanmıyorum.

Onun hakkında ne *biliyorsun*?

Dolaptan başka bir yerden geldiğini. Yüzünün şekil değiştirdiğini. Ve kalbime girmek istediğini.

Lois söylediklerim yüzünden midesine kramplar girmiş gibi görünüyor.

Buna evet dersen ne yapacağını sana söyledi mi hiç? diye soruyor Lois.

Hı hı.

Ve? Tam olarak ne dedi?

Hayata geri döneceğini söyledi. Karanfil olacakmış.

Reenkarne olacak yani?

Evet. Hep unutuyorum. O dediğinden. Bir keresinde bana evet dediğimde bunun onun için bir elbisenin içine girmek kadar kolay olacağını söyledi.

Öyle mi dedi? Kelimesi kelimesine?

Hı hı.

Peki bunu duyunca kendini nasıl hissettin, Bela?

Öbür Anne'nin böyle söylemesinin hoşuma gittiğini ona söylemek istemiyorum.

Bilmiyorum. Kulağa güzel geldiğini düşündüm.

Tamam, diyor Lois. Şimdilik sadece ondan uzaklaşabilmiş olmanın tadını çıkaralım. Annenle baban uyandığında biraz daha ciddi şeyler konuşacağız. Tamam mı?

Tamam.

Pekâlâ.

Birlikte suyu izliyoruz ve ikimiz de kumsalın ilerisine, çok uzaklara bakıyoruz çünkü ikimiz de köpek sesine benzer bir ses duyduk ve kumsalın ilerisinde, çok uzaklarda dört ayak üstünde duran bir şey var ve sanırım bize doğru emekliyor. Galiba bir köpek. Rüzgâr çok sert ve bulutlar güneşin önünden geçiyor fakat o anda sanırım köpeğin rengini görebiliyorum. Bir an için gözüme koyu renkliymiş gibi görünüyor.

Lois'le birlikte bir süre köpeği izliyoruz. Büyük, sıska bir köpek ve hâlâ kumların arasından bize doğru emekliyor ama aramızdaki mesafe hiç kapanmıyor. Belli ki onu ne kadar izlersek izleyelim emeklemeye devam edecek fakat aramızdaki mesafe hiç kapanmayacak.

Derken Anne uyanıyor.

Ve bana sesleniyor.

Şemsiyenin altında uzanan Anne'yle Baba'nın yanına gidiyorum ve Lois'in gözünün hâlâ kumsalın ilerisinde olduğunu görüyorum.

Ne oldu? diye soruyor Anne. Bir şey mi oldu?
Hiçbir şey olmadı, diyorum.
Suya bakıyor.

Vay canına, diyor Anne. Uzun zamandır ilk defa gözlerimi bir kâbusa *açmadım*.

Bluzunun kollarındaki kumları silkeliyor.
Bana bakıyor. İçinde bir sürü duygu barındıran önemli bir şey düşündüğünü görebiliyorum.
Ama sanırım hâlâ bir kâbusun içindeyiz, diyor.

46

Anne ve Lois arkamızdaki uzun otların arasından topladıkları odunlarla ateş yakıyor.
Baba kumların üstünde oturmuş, suya bakıyor.
Günün çoğunu böyle geçirdi. Yanına oturup gün batımını izledim.
Ama güneş henüz tam batmadı. Gökyüzünde morlar, pembeler, turuncular var.
Bir de diğer renklerin arasında bembeyaz parlayan ay var. Yansıması suya düşüyor. Yani iki ay. İki ay ışığı.
Bir de ateş.
Anne'yle Lois odun toplarken tek kelime etmedi. Baba ise göle bakıp durdu. O yüzden konuştuğunda şaşırıyorum.

Selam, Bela.
Selam, Baba.
Bir şey... hissediyor musun?

Sonra gülümsüyor ama hüzünlü bir gülümseme bu.

Sana ne kadar saçma bir soru sordum böyle, diyor. Michigan Gölü'nün kıyısında oturuyorum ve sana evimizdeki var-

lığı hissedip hissetmediğini soruyorum. Demek istediğim... bu saçmalık değilse nedir?

Baba gergin görünüyor.

Bence sorun yok, diyorum.

Ama aslında hiçbir fikrim yok. Sadece Baba'nın daha fazla gerilmesini istemiyorum.

Aman iyi, diyor Baba. Gerçekten iyi. Böyle zamanlarda tutunacak bir dal bulmak iyidir.

Derin bir nefes alıyor, o sırada ateş büyüyor ve gökyüzü kardıkça turuncu ışık onu daha da sarıyor.
Anne'yle Lois odun toplamaya devam ediyorlar. El fenerlerinden yayılan ışıklar uzun otların arasında zıp zıp zıplıyor. Birbirlerine yakın duruyorlar çünkü belli ki orada tek başlarına korkunç bir şeyle karşılaşmak istemiyorlar.

Zamanın çok enteresan bir ânındayız, diyor Baba. Bir düşünsene: Şu anda uğraştığımıza benzer mevzulara merak duyan o kadar insan var, merkezinde bu tür olayların olduğu bütün o hikâyeleri ve dizileri bir düşün ama yine de başına böyle bir şey geldiğinde arayabileceğin tek bir kişi bile bulamıyorsun. Artık adına okült mü dersin ne dersin bilmiyorum ama hepimizin ilgisini çeken bir konu bu. Gelgelelim iş ciddiye bindiğinde kimse yardım eli uzatmıyor, hatta ne yapılması gerektiğini bilen birini tanıyan biri bile çıkmıyor.

Lois Anthony bize yardım eli uzattı ama, diyorum.

Haklısın, diyor Baba. Öyle demeden önce düşünmeliydim. Harbiden yaptı, değil mi? Şimdi burada. Bizi buraya o getirdi. Üstelik bunu yapmaya mecbur değildi.

Anne ve Lois birer kucak dolusu odunla geri dönüp getirdiklerini ateşin yanına bırakıyor.
Battaniyelerin birkaçını kuma serdik, gerisini üzerimize örtmek için ayırdık çünkü hava biraz rüzgârlı ama o kadar da soğuk değil. Lois cayır cayır güneşin altında uyanabileceğimizi söyledi ama duyduğuna göre insanlar göl kıyısında uyuduklarında suyun dibinde olmasalar bile sabah üstleri başları biraz ıslak uyanırlarmış.

Ateşe daha yakın otursak daha iyi olur belki de, diyor Lois.

Anne, Baba'ya bakıyor ama Baba gözlerini sudan ayırmıyor.
Ayağa kalkıp ateşe daha yakın bir yere oturuyorum, Lois sağıma çöküyor ve ateş kumları kızıla boyuyor, sanki gerçekten kızıl kumların üstünde oturuyormuşuz gibi.
Anne ayakta durup gözlerini ateşe dikiyor.

Ursula? diyor Lois. Russ?

Lois, diyor Anne, izin ver de bi' nefes alalım.

Anlıyorum, diyor Lois. Fakat buraya bunu yapmaya geldik. Bir an evvel halledilmeli.

Evet, şey, diyor Anne, bazı şeyleri söylemesi kolay, yapması zordur. Bazı şeyleri söylemesiyse daha da zordur. Tamam mı?
Evet, diyor Lois. Tamam.
Ateş yakmayı ne zaman öğrendin? diye soruyorum Lois'e. Benim gibi küçükken mi?

Lois gülümsüyor ama Baba'nınki gibi onunki de hüzünlü bir gülümseme.

Hayır, diyor. Şu sıralar ilgilendiğim türden şeylere merak salmaya başlayana kadar bilmiyordum. Ateş yakmayı ve iş başa

düştüğünde kendi işimi kendim görmeyi o zaman öğrendim. Galiba... ayinler yüzünden.

Ayinler, diyorum.

Kelime hoşuma gidiyor. Baba bir keresinde bazı sözcüklerin tınısının anlamına uyduğunu söylemişti. Bence "ayin" de öyle bir kelime.

Çok havalı, diyorum.

Evet, diyor Lois. Ayrıca hiç akıldan çıkarılmaması gereken bir şey. Büyüdüğünde aynı anda birden fazla amaca hizmet eden bir ilgi alanı bulmalısın. Yaptığın şey sana birden fazla fayda sağlıyorsa o hâlde doğru şeyi yapıyorsun demektir.

Anne yanımıza yaklaşıp diyor ki,

Bir çocuk bir gecede büyümemeli.

Ateş çıtırdıyor. Baba ateşin diğer tarafına, tam karşıma oturuyor.

Belki de ben başlamalıyım, diyor Lois.

Ne Anne ne de Baba ona karşı çıkıyor.
Anne oturuyor. Böylece ateşin etrafında tam bir kare oluyoruz.

Masumiyetin ne olduğunu biliyor musun, Bela? diye soruyor Luis.

Hayır.

Tamam, diyor Lois. Masumiyet biraz da saflık demektir. Dünyadaki kötü şeylerden habersiz olmak. İnsanların yapabileceği kötü şeylerden habersiz olmak. Yakın olduğun insanların bile. Sevdiğin insanların. Hayvanlar masumdur çünkü hayatta kalmaktan başka dertleri yoktur. Çoğunlukla karınlarını do-

yurmak, sığınabilecekleri bir yer bulmak, yuva yapmak, üremek ve oynamak isterler. İşte bu yüzden bir insanın bir hayvana zarar verdiğini duyduğumuzda yüreğimiz sızlar. Hemen hemen bütün hayvanlar masumdur, tıpkı bizler gibi. Fakat bizler büyüdüğümüzde, bazı şeyleri öğrendiğimizde, gördüğümüzde ya da tecrübe ettiğimizde o masumiyeti kaybederiz.

Bu delilik, diyor Anne.

Baba ateşe bakıyor.

İsterseniz susabilirim, diyor Lois.

Korkutucu bir şeymiş gibi konuşuyorsun, diyor Anne.

Ne?

Masumiyet.

Korkutucu da *ondan*, diyor Lois. Çünkü önce masumlar hedef alınır.

Pekâlâ, diyor Anne. Bu kadarı yeter. Buraya ne yapmaya geldiysek onu yapacağız.

Gördüğümüz her şeyi silip atmaya çalışır gibi iki elini yüzünde gezdiriyor.

Russ? diyor sonra. Kim başlasın?

Baba cevap vermeden önce biraz bekliyor.

Artık ne düşündüğümü ben de bilmiyorum, diyor. Tek bildiğim şu anda korkunç bir şeyle başa çıkmaya çalıştığımız. Fakat burada, ateşin başında, göl kenarında otururken o şeyin geride kaldığını düşünmek kolay geliyor. Evde kaldığını. Chaps'te kaldığını. Ama Evelyn'in evinde kaldığımız odaya giren o şey hiç aklımdan çıkmıyor. Ağzının yere kadar sarktığı an gözümün önünden gitmiyor.

Herkes susuyor, sonra kısacık bir anlığına ateşin içinde Öbür Anne'nin yüzünü görüyorum.
Baş aşağı.
Bana bakıyor.

Pekâlâ, diyor Anne. O hâlde ben başlayacağım.

Boğazını temizliyor.

Bela, diyor.
Efendim?
Şimdi sana bir hikâye anlatacağım.
Tamam.
Ama güzel bir hikâye olmayacak.

Anne'nin söyledikleri hoşuma gitmiyor.

Ve dünyayı farklı görmene neden olacak. Gerçi sanırım Lois'in niyeti de bu. Beni anlıyor musun?

Hayır, diyorum.

Tabii ki anlamıyorsun, diyor Anne.

Ursula, diyor Baba.

Ne var, Russ?

Ama Baba cevap vermiyor. Ve Anne konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika bekliyor.
Sonra diyor ki,

47

Babanla tanıştığımda Douglas Cain diye bir adamla evliydim. Bu kelimelerin dudaklarımdan döküldüğüne, bunları benden duyduğuna hâlâ inanamıyorum. Bunu sana ne zaman söyleyeceğimiz konusunda babanla ne çok konuştuk bir bilsen... Bazen, özellikle de içkiyi fazla kaçırdığımda, bunu sana asla anlatmamamız gerektiğini savunurdum. Üstelik babanla evlenmeden önce başka biriyle evli olmam bu gece duyacağın şeylerin en kötüsü bile değil. Özür dilerim, Bela. Ama aynen anlatacağım gibi oldu ve şimdi de durum bu. Douglas'la genç yaşta evlendim. Kısa bir süreliğine adım Ursula Cain'di. Bu isme bayılırdım. O zamanlar sırf bu isim için bile evlenmeye değer olduğunu düşünürdüm. İşte o kadar gençtim. Güzel bir soyadının sonsuzluk yemini etmeye değeceğini sanacak kadar genç ve aptaldım. Douglas'la aramızda pek bir şey yoktu. Beni çekici buluyordu. Benden on yaş büyüktü. Aynı barlara gitmek ve mekân kapamak dışında neredeyse hiçbir ortak noktamız yoktu. Yani kovulana dek içebildiğimiz kadar içerdik. Bunun ne anlama geldiğini tastamam anlamanı beklemiyorum. Sadece o dönemin neye benzediğini kafanda canlandırabilmeni istiyorum. Hiçbir amacım yoktu. Hırsım yoktu. Şevkim yoktu. Douglas da öyleydi ve belki de birbirimizde gördüğümüz şey

buydu. Belki de ikimiz de birbirimizde en dibi gördük ve en dipte bir başımıza sürünmek istemedik. Neyse... Tanıştık, çıktık ve evlendik. Dört başı mamur bir düğün yaptık. Nedimelerimiz de vardı sağdıçlarımız da. Nikâh memurumuz, çiçeklerimiz, pastamız... İnsanların kendilerini hiç sevmedikleri bir işi sevdiklerine inandırmaları gibi ben de kendimi Douglas'ın benim için doğru adam olduğuna inandırdım. Galiba Douglas'ı yapılması gereken bir angarya olarak görüyordum. İlişkimizde ateş yoktu. Elektrik yoktu. Sadece dipte birbirimize yoldaşlık ediyorduk. Oysa ben hayatımı o dipte, o dipsiz kuyuda geçirmeye razı olmayacak kadar gençtim. Kimileri buna *dibin dibi* der. Gerçekten de dibin dibi var. İnan bana. Ve orada, hayatın boyunca verdiğin aptalca kararların o kuyunun duvarlarından seken yankılarını duyabiliyorsun. Neyse... Douglas'la aramızdaki şey aşk olmadığından onu aldatmaya başlamam sadece an meselesiydi. Bunun bilinçli bir karar olmadığını bil lütfen. Oturup da bir plan yapmadım ya da kocama çaktırmadan yatmak istediğim adamların listesini çıkarmadım. Ama aynen öyle yaptım. Öyle az buz da değildi, Bela. Onun arkadaşlarıyla, işi vesilesiyle tanıdığımız insanlarla, o zamanlar girip çıktığım aptalca işlerde tanıştıklarımla. Tek gecelik ilişkilerim de oldu, on gecelik olanlar da, daha uzun sürenler de. Ve Douglas'ın bunların hiçbirinden haberi yoktu. Bu son söylediğimin evliliğim hakkında nelere ışık tuttuğunu anlayacak yaşta değilsin belki ama çok şeyi açıklıyor. Diyor ki: Douglas'la ben birbirimizden o kadar kopuktuk ki en yakın arkadaşlarıyla yattığımı, hatta bunu zaman zaman kendi evimizde yaptığımı bile fark etmedi. Bunları sana şimdi anlattığım için, özellikle de anlatma sebebim yüzünden kendimi delinin teki gibi hissetsem de bu aslında Lois'in az önce bahsettiği dünyadan bir kesit. İnsanların yaptığı kötü şeyler, o şeyleri yapan kötü insanlar ve insanın annesinin bile çoğu çocuğun hayal ettiği o saf altından kale olmadığı gerçeği... Ama az önce de dediğim gibi bu gece öğ-

reneceklerinin en kötüsü bu değil ve ben sana en kötüsünü anlatacağım çünkü buraya bunun için geldik ve seni evimize musallat olup sana kafayı takan o şeyden korumak uğruna uçan kuştan medet umacak kadar çaresiziz. Şimdi en kötüsü geliyor: Babanla bu dümensiz hayatın sisleri arasında, Chaps'in çarşısındaki bir fırında tanıştım. Gerçi o fırın yıkılalı çok oldu. Neyse... Baban sırada arkamdaydı, bana ne sipariş vereceğimi sordu, cevap verdim, o da sırf kulağa hoş geldiği için aynısından isteyeceğini söyledi. Sonra güldük ve o anda, tam da Mart Sokağı Fırını'nda, Douglas'la mutlu olmadığımı ve hiçbir Ursula Cain telaffuzunun beni aksine ikna edemeyeceğini anladım. İçki içmeden ya da karşımdaki adamın söylediği bir şey komiğime gitmiş gibi yapmadan attığım ilk kahkahaydı bu, dahası o kadar saf ve evet, o kadar masum bir kahkahaydı ki kendi sesimden ürktüm. Siparişimi verdim, baban da siparişini verdi ve dışarıda sohbet etmeye başladık. Herhâlde masumiyetin orada bittiğini söyleyebiliriz çünkü bunun bir başka gönül macerasının başlangıcı olduğunu ânında anladım. Ve öyle de oldu. Douglas'la evliliğim sürerken babanla aylarca gizli gizli görüştük, hatta işler öyle bir noktaya geldi ki baban ilk evini tutarken beni de planlarına dâhil etti. Üniversitede tanıştığımız yalandı. Orada tanışmadık. İkimiz de aynı okula gittik ama orada tanışmadık. Yani babanla yurt odalarında geçirdiğimiz anlardan bahsettiğimizde aslında sana söylemediğimiz şey yurt odasında değil, Chaps'in merkezindeki bir apartman dairesinde, kocamın arkasından gizlice gidip geldiğim o yerde olduğumuzdu. Gördün mü, Bela? Bu gece neler öğreneceksin neler. Ama tabii ki bu da en kötüsü değil çünkü o gece yatağının kenarında oturan şeyi gördüğümden beri kendi isteğimle içinden çıkamayacağım bir şeyin parçası olduğumu anladım. Hesap günü gelmişti; üzerimize çöken karanlığın kendiliğinden geçip gitmeyeceğini, ailemizin bu beladan sağ salim kurtulmasını istiyorsam şu anda yaptığıma benzer bir şey yapmak zorunda

kalacağımı biliyordum. Babanla görüşmeyi sürdürürken hamile kaldım, Bela. Evet, kocamı aldatırken hamile kaldım. Babanla Chaps'teki o minicik dairesinde takılırken hamile kaldım. Dahası reglim gecikmeden ya da herhangi bir gebelik belirtisi göstermeden hamile olduğumu anladım. Hemen anladım. Artık bir kişi değil, iki kişi olduğumu anladım. Sanırım bu oldu olası kendini yapayalnız hisseden biri olmanın en büyük getirilerinden biri; artık yalnız olmadığını hissedebilme yeteneği, bunu herhangi bir sosyal kelebekten daha iyi sezebilme becerisi. Hemen babana söyledim. Her zaman gittiğimiz eczaneye gidip test aldık ve babanın dairesinin banyosunda testim pozitif çıktı. O teste uzun uzun baktım; hesaplar yaptım, topladım, çıkardım, bebeğin kimden olduğunu bildiğimden emin olabilmek adına elimden geleni yaptım. Görüyorsun ya, Bela... Çünkü bir insanın başkasıyla yatıyor olması evlilik yemini ettiği kişiyle yatmadığı anlamına gelmez, hatta her şey yolundaymış gibi görünsün, arkasından iş çevirdiği anlaşılmasın *diye* eşiyle yatma ihtimali daha yüksektir. Hâl böyle olunca elimde testle banyodan çıktım ve sonucu babana gösterdim. İstediğini söyledi, ben de neyi istediğini sordum. *Çocuğumu,* dedi. Ben de dedim ki, *Çocuğun senden olduğunu nereden biliyorsun?* Böylece babanla ben o gün masumiyetimizi kaybettik, sanki sana anlattığıma hâlâ inanamadığım bu hikâyede adı geçen birinin masum olması mümkünmüş gibi. Ağladığım için özür dilerim, umarım gözyaşlarımın arasından beni duyabiliyorsundur ve umarım sana anlattıklarımın en azından yarısını anlıyorsundur fakat bir yandan da diğer yarısını anlamaman için dua ediyorum. Çünkü ilişkimi kocamdan saklayabilirdim ama gebeliğimi saklayamazdım. Böylece bütün dünya benim nazarımda geri sayan bir saate dönüştü. Saatin tik taklarını bulutlarda, yoldan geçen arabalarda, evde duyuyordum. Sanki ev gıcırdıyor, üzerime üzerime geliyor ve bana Douglas'la konuşmamı, artık eskisi gibi, hiçbir şey olmuyormuş gibi davranamayacağımı

söylüyordu. Evdeki gıcırtılara tahammül edemeyecek noktaya geldiğimde Douglas'a bebekten bahsettim. Acayip heyecanlandı. *Öyle* bir coşkuya kapıldı ki! Bense testi başka bir adamın evinde yaptığım gerçeğini saklamak için elimden geleni yaptım. O bebeğe isim düşünürken, tek bir soru bile sormazken, bebeğin kendisinden olmama ihtimalini *aklının ucundan* bile geçirmezken bin parçaya bölünmemek adına kendimi zor tuttum. Ama başardım. Nasıl yaptım bilmiyorum ama maskemi korudum. *Rol yaptım*, Bela. Tıpkı sana da pek çok kez yaptığım gibi. Ağladığım için özür dilerim ama gözümün yaşı bir daha durur mu emin değilim. Tonla araştırma yaptım ve hamileliğin en erken dokuzuncu haftasında babalık testi yaptırılabileceğini öğrendim. Yani, Bela, bebeğin babasının kim olduğunu öğrenmek için test yaptırabilecektim. Fakat bunun için birlikte olduğum adamlardan birinin kanına ihtiyacım vardı. Baban bir gece Chaps'teki küçük dairesinde kendi kanını vermeyi teklif etti. Dün gece evimizin üst katındaki ardiyenin önünde gözümüz dönmüş gibi dikilirken elinde tuttuğu bıçağa çok benzeyen bir bıçak aldı. Avucuna bir kesik attı ve banyodaki küçük, plastik bir bardağın içine kanını akıttı. O gece ikimizin de gözüne uyku girmedi çünkü bize musallat olan muhtemel gelecekler kafalarımızın içinde dönüp duruyordu. Sanki *muhtemel* bizi dairede dolaşırken ya da gelecekteki *muhtemel* evlerini gezerken görebiliyorduk. Bu bebeğin babasının kim olduğunu öğrendiğimizde dönüşeceğimiz *öbür* beni, *öbür* Russ'ı görebiliyorduk. Sabah doktora gittim. Benden biraz kan aldılar, onlara babanın kanını verdim, arabaya atlayıp Douglas'ın eşi olarak yaşamımı sürdürdüğüm eve gittim ve haber beklemeye başladım. Bekledim. Bekledim. O kadar korkuyordum ki, Bela! Son günlerde yaşadığımız olaylar bana korkulacak çok daha fazla şey olduğunu gösterene dek o anki korkumun hayatım boyunca hissedip hissedebileceğim en büyük korku olduğuna inanıyordum. O gün telefon hiç çalmadı. Hâliyle Douglas

yanımda gülümseyerek uyurken ben neredeyse hiç uyumadım. Kafasında bebek büyütme fikri, hayalleri ve planları vardı. Tıpkı o günün erken saatlerinde babanla kurduğumuz hayaller gibi. Douglas uyurken onu uyandırmayı düşündüm. Kendimi ona bebeğin ondan olmadığını *söylerken* hayal ettim. Ne diyeceğimi kelimesi kelimesine biliyordum, hatta banyoda prova bile yaptım, ona *bebeğin ondan olmadığını* söylerken takınacağım yüz ifadesini dahi çalıştım. Her şeyin ayarını tutturduğuma karar verip de yatak odasına döndüğümde güneş çoktan doğmuştu fakat tam da adamı uyandırma cesaretini topladığımda telefon çaldı. Arayan doktordu. Babalık testinin sonucu çıkmıştı. Nihayet tekrar nefes alabilecektim çünkü bu, bebeğin babasının Russ olduğunu öğrendiğim an olacaktı ve en önemli sorunun yanıt bulmasıyla Douglas'ı uyandırıp ona çok ama çok üzgün olduğumu fakat hayatımın onsuz başka bir yola girdiğini söyleyecektim. Ama... Bela. Doktor öyle söylemedi. Doktor bana bebeğin babandan olduğunu söylemedi. Götürdüğüm kanın, karnımdaki bebeğin babasına ait olmadığını söyledi. Yani kocam bebeğin kendisinden olduğunu düşünmekte haklıydı ve o gururla uyurken ben elimde telefonla orada öylece kalakaldım.

Anne konuşmayı kesiyor, gözleri ağlamaktan şişti. Baba ise gözünü kırpmadan ateşe bakıyor.

Baban aslında baban değil, diyor Anne. Biyolojik baban değil. Senin baban, Douglas Cain adında bir adam. Bir gece beni Chaps'teki küçük daireye kadar takip eden, apartmandaki tüm kapıları çalan ve babanla görüştüğümü öğrendiğinde bir anda benimle, evliliğimizle ve karnımdaki çocukla tüm bağını kesen bir adam. O gece, Douglas çekip gittikten sonra, baban seni kendi evladı gibi yetiştireceğini söyledi, Bela. Douglas'ın artık olmak istemediği o baba olacağını. Russ o gece senin baban olmayı seçti.

Ayaktayım ama ayağa kalktığımdan bile haberim yok. Ne ara ayağa kalkmaya karar verdiğimi bile hatırlamıyorum.

Gerçeği sana şimdi anlattığım için çok üzgünüm, diyor Anne. Bir yandan da nihayet her şeyi anlatabildiğim için çok mutluyum. Böylece belki de dünya gıcırdamayı bırakır, o saatin tik takları nihayet kesilir. Daha yaşın çok küçük olmasına rağmen sana şu anda tüm bunları anlatmamın tek bir sebebi var. Bize dediler ki bir canavardan kurtulmanın yegâne yolu onun yerine başka bir canavar, kaçıp kurtulmanın mümkün olmadığı bir canavar koymaktan geçermiş. Hâliyle şimdi karşındayım ve o canavar senden soğusun diye uğraştığım için kendimi çok kötü hissediyorum çünkü şimdi bile, *tam şu anda bile*, dünyadaki hiçbir şeyin seni şu ankinden daha az sevmesine, senden soğumasına gönlüm razı gelmiyor, Bela. Bir canavarın bile. Evimizde bulduğumuz o şeyin dahi senden soğumasını istemiyorum çünkü bu dünyada ve öbür dünyada ne var ne yoksa hepsinin seni sevmesini istiyorum.

Kumların üzerinde yürüyorum. Ne ara yürümeye karar verdiğimi bile hatırlamıyorum.
Lois uzaklaşmamamı tembihliyor, iyi olup olmadığımı soruyor, çekinmeden ağlayabileceğimi söylüyor, ağlıyorum da... ama ne ara ağlamaya karar verdiğimi bile hatırlamıyorum.

Masumiyetini söküp aldık mı şimdi? diyor Baba arkamdan.

Lois'le konuşuyor.
Ona bakmak için dönüyorum ama yapamıyorum çünkü birdenbire gözüme kılık değiştirmiş gibi görünüyor. Ateş yüzüyle oyunlar oynuyor, onu baş aşağı gösteriyor. Anne'nin az önce anlattıklarını bir türlü anlayamıyorum. Neden öyle söyledi ki?

Evet, diyor Lois. Sanırım aldık.

O hâlde işimiz bitti, diyor Baba. Daha fazla konuşmak yok. Lütfen.

Anne ağlıyor, ben ağlıyorum, Lois bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Şu anda yanımda, ellerini omuzlarıma koyuyor ama silkinip ondan kurtuluyorum ve kumsalın ilerisinde, çok uzaklarda gördüğümüz köpeğe doğru koşmaya başlıyorum. Bir yandan da Anne'nin hayvanların masum olduğuyla ilgili söylediklerini düşünüyorum. Bence asıl zeki olanların hayvanlar olduğunun farkında değil. Hayvanlar her şeyi bilir, Anne'yle Baba'nınsa hiçbir halt bildiği yok.

Bela! diye bağırıyor Lois.

Arkamda Anne'yle Baba'nın seslerini de duyuyorum. Peşimden koşuyorlar çünkü artık yalnız kalmak yok, çünkü Öbür Anne beni bir köşeye sıkıştırıp kalbine girebilir miyim diye sorabilir. Öbür Anne benden soğusun diye uğraşıyorlardı ama yaptıkları şey yüzünden ben her şeyden soğudum, şimdi de o köpeği bulma umuduyla o tarafa doğru koşuyorum. Böylece ona Anne'yle Baba'nın *hiçbir şey* bilmediğini söyleyebilirim. Ama şimdi üzerimde eller var, karanlıkta eller.

Öbür Anne! diye haykırıyorum.

Ama o değil. Anne. Baba'yla Lois Anthony de yanında. Hepsi benimle birlikte karanlıkta. Ateşse çok uzakta! Ta nereye kadar koşmuşum. Rüzgâr uğulduyor, su gürül gürül ve üçü de kuma diz çökmüş, gözyaşları içinde benimle konuşuyor. Hepimiz ağlıyoruz ve Anne'nin ya da Baba'nın ya da Lois'in ya da hepsinin birden şöyle dediğini duyuyorum:

Evet, masumiyetini yitirdi.

Ve bu hiç hoşuma gitmiyor! Hem de hiç! Bunu neden alıyorlar benden? Neden canımı sıkıyorlar? Neden mutlu olmama izin vermiyorlar?

Bela, diyor Anne.
Bela, diyor Baba.
Bela, diyor Lois.

Ben de diyorum ki,

Hayır! *Hayır!* Bu doğru değil! Hepiniz yalan söylüyorsunuz!

Ama *gerçekten* doğru olduğunu söylüyorlar. Sonra bana sarılıyorlar, beni rüzgârdan korumaya çalışıyorlar, yine de onların arasından onu duyabiliyorum.
Köpeği duyabiliyorum.
Kumsalda emekleyerek bana doğru gelen köpeği.
Çok uzakta olsa da duyuyorum.
Evet.
Gölle kumsalın birleştiği yerde emeklediğini duyabiliyorum, nefes alıp verdiğini duyabiliyorum ama Anne'yle Baba'ya artık *hiçbir şey* söylemek istemiyorum çünkü bunu da bir yalana dönüştürürler.

Bela, diyor Baba.
Bela, diyor Anne.
Bela, diyor Lois.

Ben de diyorum ki,

Öbür Anne burada değil.

Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum, sadece onların bana yalan söylediği gibi ben de onlara yalan söylemek istiyorum.
Evet.
Onlara yalanlar söylemek, onları yalan yanlış şeylere inandırmak istiyorum çünkü onların tek yaptığı bana yalan söylemek.

Öbür Anne artık beni istemiyor, diyorum. Öbür Anne gitti.

Yalanlar. Ben de yalan söyleyebilirim!

Öbür Anne artık beni istemiyor. Öbür Anne peşimizden gelmedi. Öbür Anne kumsalda emeklemiyor.

Bela, diyor Anne.

Bela, diyor Baba.

Bela, diyor Lois.

Üçü de o kadar üzgün ki!

Sorun yok, diyorum. İyiyiz!

Çünkü ben de yalan söyleyebilirim. Çünkü onu gördüğümü onlara söylemeyeceğim. Onu kumsalın ilerisinde dört ayak üzerinde gördüğümü. Anne'yle Baba'nın arasından onu görebildiğimi, o kapkara saçlarını ay ışığında seçebildiğimi, soluklarını duyduğumu ve göl kadar büyükmüş gibi kokusunu alabildiğimi söylemeyeceğim.

Sorun yok, diyorum onlara. İyiyiz! Öbür Anne artık beni sevmiyor.
Ağlıyorlar.
Birbirlerine sarılıyorlar.
Bense yalan söylüyorum.

Öbür Anne gitti, diyorum. Hem de temelli. İşe yaradı. O *gitti*.

Onlara böyle söylemeye devam edeceğim. Tekrar tekrar söyleyeceğim.
Onlara bundan böyle sadece *YALAN* söyleyeceğim!

48

Baba kumsalda arkamdan yürüyor.
Güneş doğdu.
Uyumuşum ama ne ara daldığımı hatırlamıyorum.
Lois birinin bütün gece nöbet tuttuğunu ve "burada bizden başkasının olmadığını" söyledi ama ona cevap vermedim.
Uyandığım gibi yürümeye başladım ve şimdi arkama dönüp baktığımda Baba'nın da kumsalda yürüdüğünü görüyorum.
Anne epey geride, şemsiyenin orada. Bütün gece gözünü bile kırpmadığını düşünüyorum çünkü hiç uyumadığı yüzünden belli.

Yalnız yürümek istiyorum! diye bağırıyorum Baba'ya.

Ama hava rüzgârlı ve su da gürül gürül. Beni duyduğundan emin değilim.

Beni yalnız bırak! diye bağırıyorum.

İleride yüksek, kumlu bir tepe var. Su masmavi, yer yer de yeşile çalıyor. Dün Baba sığ yerlerin renginin derin yerlerinkinden

farklı olduğunu söyledi ama hangisi hangisiydi hatırlamıyorum. Hem o ne bilir ki?
Arkama bakıyorum.
Baba biraz yaklaşmış.
Bu hiç adil değil çünkü onun bacakları daha uzun.

Sen benim babam değilsin! diye bağırıyorum avazım çıktığı kadar.

Sonra da yüzümü göle ve rüzgâra dönüp var gücümle haykırıyorum, bütün vücudum haykırıyor ve rüzgâr haykırışımı alıp götürüyor. Umarım onu Anne'ye, Baba'ya ve Lois Anthony'ye götürüyordur.

Bela, diyor Baba.

Şimdi tam arkamda. Durup bağırdığım için bana yetişmiş.

Sana eşlik etmemin bir mahzuru var mı? diye soruyor.
Tek başıma yürümek istiyorum.
Pekâlâ, seni anlıyorum, diyor Baba. Ama inan benim içim de kan ağlıyor. Hem biz dost değil miyiz? Bu konuyu seninle konuşmaya ihtiyacım var.

Üzgün görünüyor ve Baba'nın üzülmesi hiç hoşuma gitmez. Ama artık bu insanları tanımıyorum.
Yürümeye başlıyorum. Baba hemen peşime takılıyor. Sonra da diyor ki,

Günün birinde senin de kendince sırların olacak, Bela. Bunun şu anda pek bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama inan bana öyle. İnsan hayatı boyunca istemeden bir şeyler biriktirir. Kimse sır saklamak için yola çıkmaz. Ben de çıkma-

dım, sen de çıkmayacaksın. Yine de... işte... annenle benim kallavi bir sırrımız vardı. Aslında pek çok sırrımız var. Fakat hiçbiri dün gece ateş başında öğrendiğin kadar çılgınca değil. Hayır. En büyük sırrımız buydu. Ve bu durum senin canını ne kadar yakıyorsa benimkini ondan daha çok yakıyor. Yine de... bir yandan da... artık bilmene seviniyorum. Ama bunu neden saklamaya gerek duyduğumuzu anlatmak isterim. En doğrusunu yapayım derken her şeyi nasıl da elime yüzüme bulaştırdığımı. Dünyanın neresine gidersen git her ülkede, her şehirde, her evde yaşanan şeyler bunlar. Annenin dün gece anlattığı o adam asabi biriydi. Zalimdi de. Seni ve anneni bir başınıza bırakıp gitmeye dünden razıydı fakat ben buna müsaade edemezdim çünkü anneni çok seviyorum. Bunu biliyorsun. Görüyorsun. Hâl böyle olunca, *Hey, ben yardım edebilirim,* dedim. Ettim de. Hâlâ ediyorum. Sen anneni çok gergin ve ciddi mi sanıyorsun? Onu bir de sana hamileyken görecektin. Ben hep yanındaydım. Onun yanında. Senin yanında. Bir an karnı burnundaydı, bir an sonra sen çıkageldin ve doğduğunda ikimiz de mutluluktan ağladık. Yaptığımız şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu düşünmedik bile. Sadece... seni gördüğümüze mutluyduk. Ama sonra, o hastanede, sen dünyaya geldikten saniyeler sonra kafama dank etti... Artık annenle bir sırrımız vardı. Çünkü artık iki kişi değildik, üç kişiydik. Gelgelelim sen bebekken bu sırrı seninle paylaşamazdık, değil mi? Çünkü bebekler bu tür şeylerden anlamaz. Böylece *ne zaman* diye sormaya başladık. Sırrımızı Bela'ya ne zaman açacağız? Bir yaşındayken hâlâ çok küçüktün. Sonra iki yaşına bastın. Sonra da üç. Görüyor musun? Doğru zaman ne zamandı? Böylece iyi niyetle saklanmış bir sır zamanla kötü bir şeye dönüştü. Ve dürüst olmak gerekirse, Bela, şöyle bir düşünürsen, aslında bana ya da annene kızgın olmadığını görürsün. Bence sen bu habere kızgınsın. Sırra kızgınsın. Tıpkı benim olduğum gibi. Bu yükü bunca yıl taşıdığıma, hele ki gerçeği öğrenmen gereken yaşa geldiğini

düşünmeme rağmen taşımaya devam ettiğime kızgın olduğum gibi. Annenle bunu çok konuştuk. Çok. Defalarca tartıştık. Hem de kaç kere. Ve bir karar verdik. Henüz zamanı değildi. Her defasında henüz zamanı gelmediğinde karar kıldık. Ama aynı zamanda *yakında* söylemek konusunda anlaştık. Anlıyor musun? Sonra... tüm bunlar olmaya başladı. Annenle benim gördüğümüz şeyler. *Senin* gördüğün şeyler. Olan bitene bir türlü akıl sır erdiremiyordum, derken Lois çıkageldi ve ne bileyim, sanırım gerçeği anlatmamız için bizi dürttü. Belki de anlatmamalıydık. Belki de buraya gelmeyi kabul etmek birbiri ardına verdiğimiz kötü kararlardan biriydi sadece. Ama şimdi buradayız. Ve dikkat ettiysen dün gece hiçbir olay yaşanmadı. Yani bir süredir mustarip olduğumuz gibisi.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.

Eve mi? diyor Baba. Gerçekten mi? Ama en çok orada zorlanmadık mı?

Eve gitmek istiyorum.

Yürümeyi bırakıyoruz. Baba suskun.

Bundan sonra sana ne diyeceğim? diye soruyorum.

Bana delirmişim gibi bakıyor ve diyor ki,

Ah, ben... bilmiyorum. Sanırım canın ne isterse diyebilirsin, Bela.

Ona yalancı demek istediğimi söylemiyorum.
Dönüp Anne'ye, Lois'e ve şemsiyeye doğru yürümeye başlıyorum.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.
Buna hazır olduğumuzdan emin değilim, diyor Baba.
Ben hazırım.

İleride, Anne'yle Lois şemsiyenin yanında durmuş konuşuyorlar. Bulutlar güneşin önünü kapıyor, göl gürül gürül ve hava çok rüzgârlı. Baba arkamda hâlâ sırlar hakkında bir şeyler geveliyor. Uzun otların arasından insanlar çıkıp kumsala iniyor. Bir çift galiba. Sanırım Anne'yle Baba'dan daha gençler.

Burada kalmak istemiyorum, diyorum.

Tamam, diyor Baba. Ama tedbirli olmalıyız. Yapmamız gereken...

Ama artık onu dinlemek istemiyorum. O yüzden yine göle dönüp haykırıyorum. Sadece ağzım değil, bütün vücudum haykırıyormuş gibi geliyor. Gözlerimi açtığımda bulutların arasında, rüzgârın içinde Öbür Anne'yi görür gibi oluyorum, suratı devasa bir ağızdan ibaret ve o da bana bağırıyor ya da belki de çığlığımı yutuyor, evet, çığlığımı mideye indiriyor. Baba koluma dokunuyor, onu iteceğim derken kendimi suyun içinde buluyorum. Koşuyorum, oysa mayom bile yok, öylece dalgaların içine dalıyorum. Anne, Baba ve Lois hep bir ağızdan bağırıyor. Su da rüzgâr da buz gibi. Dibe dalıp orada da haykırıyorum. Tıpkı Öbür Anne gibi koca bir ağızdan ibaret olana kadar bağırıyorum. Gözlerimi açtığımda bacaklarını görüyorum, evet, Öbür Anne'nin kıllı bacaklarını ve kayalık zemine basan üç parmaklı ayaklarını... Bağırmaya devam ediyorum, yüzeye çıkmaya hiç niyetim yok, bana yalan söyleyen bu insanlarla burada kalmak istemiyorum.

Evde, Öbür Anne'nin yanında olmak istiyorum.

Bela!

Bu Anne. Beni sudan çıkarıyorlar ve tekrar dalmayayım diye sıkıca tutuyorlar. Benim için çok korkmuşlar. Hepsi birbirine bağırıyor. Su *buz* gibi. Beni kucaklarına alıp kumsala götür-

düklerinde derinlerde Öbür Anne'nin başının tam tepesini görür gibi oluyorum.

Doktor lazım mı? diyor Lois.
Hayır, diyor Anne ve Baba aynı anda.

Ardından Baba diyor ki,

Bize lazım olan tek şey bir aile.

Bir ailemiz var zaten, diyor Anne. Şimdiye dek hakkını vermiş olsak da olamasak da bir ailemiz var.

Şemsiyenin altında titriyorum, Anne'yle Baba beni havlularla kuruluyor, Lois ise kumda öylece dikilmiş bakıyor. Üzerinde hâlâ aynı kazakla pantolon var, koca gözlüğü hâlâ gözünde. Bu hâliyle hayatı boyunca hiç kumsala gelmemiş gibi görünüyor.

Seni seviyoruz, Bela, diyor Anne. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Yine de hâlâ senin anne babanız, yani bizden izin almadan öyle kafana göre suya atlayamazsın.

Lois suda bir şey görmüş gibi bakıyor.
Sonra dönüp bana bakıyor.

Seni seviyoruz, Bela, diyor Baba. Seni çok seviyoruz.
Boğulabilirdi, diyor Anne.

Lois yanımıza geliyor ve diyor ki,

Suda bir şey gören oldu mu?
Ne? diyor Baba.
Ben sadece... Sandım ki...

Anne ayağa kalkıp Lois Anthony'ye bir tokat atıyor ve kadının gözlüğü gözünden fırlayıp kuma düşüyor.

Ah, hayır, diyor Baba. Ursula.

Lois elini yüzüne götürüyor, Anne geri çekiliyor ve Baba gidip gözlüğü düştüğü yerden alarak Lois'e veriyor.
Şemsiyenin altında ıslak ıslak bekliyorum, üşüyorum.

Teşekkür ederim, diye fısıldıyor Lois, Baba'ya. Sanırım bir araba kiralayıp eve dönsem iyi olacak.

Evet, diyor Anne. İyi fikir.

Lois, diyor Baba.

Ama gerisini getirmiyor.
Lois gözlüğünü takıyor.
Yüzü kıpkırmızı.
Tir tir titriyor.
Çok korkuyorlar, utanıyorlar, hayatları yalan olmuş.

Umarım burada yaptığımız şey işe yarar, diyor. Umarım siz üçünüz normal bir hayat yaşayabilirsiniz.

Anne, Lois'e sırtını dönüyor ama Baba diyor ki,

Teşekkür ederiz, Lois. Ve özür dilerim.

Hayır, hayır, diyor Lois. Sadece... dikkatli olun. Lütfen.

Sonra bir havlu alıp yanımızdan uzaklaşıyor.
O kumsalda yürürken arkasından bakıyorum.
Suya bakıyorum.

Bir dakikaya ihtiyacım var, diyor Anne. Kahretsin. Bir dakikaya ihtiyacım var.

Yürüyüp gidiyor ve beni Baba'yla yalnız bırakıyor. Galiba Baba arkasından seslenip dikkatli olmasını söyleyecek.
Ona Öbür Anne'nin kokusunu alabildiğimi söylemiyorum.

Her şey mahvoldu, diyor Baba. Resmen... her şey. Oysa daha birkaç dakika önce her şey yoluna girmişti sanki. Fakat şimdi biri evdeki en nadide parçalardan birini elinden düşürüp kırmış gibi. Üzerine titrediğimiz bir şey tuzla buz oldu sanki. Sana da öyle gelmiyor mu?

Cevap vermiyorum.

Âdeta sesini duyabiliyorum, diyor Baba. Camın parçalanırken çıkardığı şangırtının yankısını. Ve şimdi, en başından beri masanın kenarına çok yakın durduğunun farkındaymışım gibi hissediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bela? diyor Baba.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Doğru olanı yapmaya çalıştık, diyor Baba. Ve günün birinde bizi anlayacaksın. Annen de ben de... seni seviyoruz.

Dalgalara bakıyorum. Bir tanesi hiç hareket etmiyor. Yani bence. Anne kumsalın ilerisine doğru yürüyor.

Bir olayın, diyor Baba, dönüp dolaşıp birden fazlasına yol açması gerçekten şaşırtıcı. Düşünsene... Evde bir eşya kırılıyor, sonra sen o camlara basıyorsun, sonra yerler kan oluyor, yerde leke kalıyor ve sonsuza dek evine giren çıkan herkese o lekeyi açıklamak zorunda kalıyorsun.

Eve gitmek istiyorum, diyorum.

Biliyorum, diyor Baba. Ve gideceğiz de. Neden biliyor musun?

Cevap vermiyorum.

Çünkü gün gelir, tüm bu dünyanın ve yaşamın aslında evin olduğunu idrak edersin, diyor Baba. Evinde kötü şeyler olduğunu düşünebilirsin ama hayır. O şeyler aslında senin içinde olup bitiyordur. Ve sanırım Lois'in masumiyet dediği şey buydu, Bela. Gerçekten böyle düşünüyorum. Bence burada gözü açılan tek kişi sen değilsin.

Böyle dedikten sonra susuyor. Ben de Anne'nin dönüp bize doğru yürümesini izliyorum.
Lois'e vurduğu ânı düşünüyorum.

Bela? diyor Baba.

Cevap vermiyorum.

Sence işe yaradı mı?

Cevap vermiyorum.

Sence Lois haklı mıydı? Sence ondan kurtulduk mu?

Cevap vermiyorum.

Anne'nin bize doğru yürüyüşünü izliyorum, evimizde kırılan şeyleri düşünüyorum ve cevap vermiyorum.

Umarım kurtulmuşuzdur, diyor Baba. Çünkü bir kere daha o korkuyu kaldırabileceğimizden emin değilim. Bir daha olmaz. Olmaz.

49

Hepsi benim hatam, diyor Anne.

Arabayı o sürüyor. Ben arkada yalnızım.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, diyor Anne.

Ursula, diyor Baba. Şu anda tartışmaya dermanım olduğunu sanmıyorum.

Russ, bir şey fark ettim. Hatta tam şu anda *fark ediyorum*. *Düşünsene.* Öbür Anne. Öbür Baba. Anlamıyor musun? Her nasılsa buna ben sebep oldum. Sanki... görünmez bir cep gibi bir şey var da yaptığın her şey o cepte birikiyor, sonra da başka şeylerin cepten taşmasına neden oluyor.

Sen neden bahsediyorsun?

Karmadan bahsediyorum, Russ. Ettiğimi bulmaktan.

Biz başımıza gelenleri nasıl hak etmiyorsak sen de hak etmiyorsun, diyor Baba. Bu senin hatan değil. Aklını mı kaçırdın sen?

Olabilir, diyor Anne. Belki de gerçekten aklımı kaçırmışımdır.

Uzun süredir otobandayız. Etrafta bizimkinden başka pek araba yok.
Güneş neredeyse battı. Hava kararmak üzere.

Ben ciddiyim, diyor Anne. Kendimi bildim bileli ilişkilerimi bozuk para gibi harcadım. Gerçi bunu sana söylememe gerek yok.

Baba bunları duymamı istemiyormuş gibi dönüp bana bakıyor. Ama artık her şey değişti. Bu yüzden bana kulaklarımı kapamamı söylemiyor.

Biliyorsun, diyor Anne. En iyi sen biliyorsun, Russ. Demek istediğim... kepazenin tekiydim. Ve şimdi sırf bu yüzden bir sürü şeyle uğraşmak zorundayız. Her şeyle. Şu siktiğimin canavarından siktiğimin sırrına kadar her şeyle.

Biz yanlış bir şey yapmadık.

Bunu nasıl söylersin? Tabii ki yaptık. Ben sahip olduğumuz her şeyi çantada keklik sandım, sen de buna çanak tuttun.

Hadi ama, diyor Baba. Bir zamanlar "öteki adam" bendim, hatırlasana?

Mesele de bu zaten, diyor Anne. Tam olarak bu. İkimiz de, "Bir zamanlar öteki adam bendim, hatırlasana?" gibi cümlelerin arkasına sığınıp kepazelik etmeye devam etmenin türlü türlü yollarını bulduk. Sonra da birbirimize bakıp kafa salladık ve, "Hey, evet öyleydin, o yüzden sanırım sen de aldatılmayı hak ediyorsun," dedik.

Ah, hadi ama, diyor Baba.

Hayır. *Düşün*, Russ. Yıllardır kıymetini bilmediğim neyimiz var? Ciddiyim. Bir ailemiz vardı. Sofrada yemeğimiz vardı. Evimiz vardı. Ve şimdi her şey mahvoldu, evimize korkunç bir yaratık musallat oldu çünkü sahip olduğumuz şeyler için en son

ne zaman birine teşekkür ettiğimi bile hatırlamıyorum. Başka insanlar. Başka evler. Başka yataklar. Hepsi benim suçum.

Bize yardım ettiği için annene teşekkür etmiştin.

Etmiş miydim?

Evet.

Otobanın kenarında, ağaçların arasında yürüyen bir kadın görüyorum.

Omuzlarına dökülen simsiyah saçlarını görüyorum.

Ben berbat bir anneyim, diyor Anne. Ve berbat bir eşim. *Sakın* aksini iddia etmeye kalkışma. Elimizdekilerin *kıymetini* en son ne zaman bildim ki? Şu anda elimizde ne varsa hepsini *kaybetmişiz* gibi hissediyorum, Russ ve bu beni gerçekten korkutuyor. Çok ama çok korkutuyor.

Pekâlâ, diyor Baba. Ama aynı zamanda şu anda direksiyon başındasın. Belki de bunları eve vardığımızda konuşsak daha iyi olur.

Ah! diyor Anne. Eve vardığımızda. Evimize, yuvamıza bi' dönsek her şey düzelecek yani.

Arkamdaki bagajda bir şeyin kımıldadığını duyar gibi oluyorum. Anne'yle Baba'ya bakıyorum ama onlar bana bakmıyor. Yüksek sesle konuşuyorlar. Sesleri tıpkı gölünki gibi gürül gürül çıkıyor.

İnsanlar neler neler atlatıyor, diyor Baba. Hayat bu. İşler böyle yürür.

Hiç sanmıyorum, diyor Anne. Yaşadığımız şeyin hayat olduğunu düşünmüyorum. Hayır. Kesinlikle değil. Bu karma. Bana müstahak. Bazı kötü şeyler yaptım ve o kötü şeyler dönüp dolaşıp yine beni buldu.

Öyle olsun, diyor Baba. Peki ya Bela? Bela'ya da mı müstahak olduğunu düşünüyorsun gerçekten?

Hayır, diyor Anne. Bela tamamen masum. Lois Anthony'nin planı saçmalığın daniskasıydı. Bela masum. Onu dinlemekle aptallık ettik.

Çaresizdik, diyor Baba. Çaresiziz. Arada büyük fark var.

Yine o sesi duyuyorum. Koltuğumun arkasındaki bagajdan ses geliyor.
Sırtıma bastırdığı için öne eğiliyorum.
Bir şey koltuğun arkasından ittiriyor.
Parmak ucu sanki.
Bagajda.

Bilemiyorum, diyor Anne. Lois'in pompaladığı şu zırvalara inanmıyorum ama... ne bileyim işte. Belki de yaydığın enerjiyle sana dönen enerji arasında hakikaten bir bağ vardır.

Sen harika bir annesin, diyor Baba. Az evvel söylediğin şeyi bir daha duymayayım.

Öyle miyim? Onu bir arkadaşımın evine bırakıp buralardan çekip gitmeyi kaç kez aklımdan geçirdiğimi anlattım mı hiç sana? Beni Mark'ın evinde sarhoş bulduğun günü hatırlıyor musun? Güya Bela'ya bakacaktım ama Mark'ın lanet olası yeğeni Brad'den ona göz kulak olmasını istemiştim. Velet daha on bir yaşındaydı. Kaç kere kendi çocuğuma bakmak yük geldi biliyor musun? Kaç kere barda olmayı diledim? Kaç kere annelik dışında *herhangi bir şey* yapmak istedim?

Baba arkasına dönüyor ve koltuğa dik dik baktığımı görünce o da koltuğa bakıyor ama onu görmüyor çünkü o bakarken hiçbir şey olmuyor.

Bela'nın bunları duymasına gerek yok, diyor Baba.

Nedenmiş? diyor Anne. Hani her şey biricik evladımızın masumiyetini lekelemekle ilgiliydi? Tanrım, biz ne yaptık?

Çaresizdik, diyor Baba tekrar.

Güneş battı ve şimdi bütün arabalar siyah görünüyor. Siyah kıllarla kaplıymış gibi.
Bir şey koltuğumun arkasından ittiriyor.

Hey, diyorum.
Fark etmez, diyor Anne, Baba'ya.

Sesi onu söylediği şeyin aksine ikna etmenin imkânsız olduğu zamanlardaki gibi yüksek çıkıyor.

Zerre kadar önemi yok. Her evdeki her aile bizimle aynı tepkiyi mi verirdi sanıyorsun? Hayır. Ne yapılması gerektiğini bilirlerdi. Bilmeseler bile bir yolunu bulurlardı. Ya biz? Ah, Russ. Bizim hiçbir halt bildiğimiz yok.

Elimizden geleni yapıyoruz. Başımıza gelen şey evin kredi borcunu ödemeyi unutmaya benzemiyor, Tanrı aşkına!

Mesele tamamen benimle ilgili, diyor Anne. Neden ortada bir "Öbür Anne" var sanıyorsun? Biraz düşün be adam. Çünkü *bu* Anne beş para etmezin teki. Çünkü *bu* Anne her şeyi çantada keklik sandı ve kendinden başka kimseyi önemsemedi. Ne evladını ne de kocasını. Üstelik ne var biliyor musun?

Sakın söyleme, diyor Baba.

Gerçek bu, diyor Anne.

Pis pis gülüyor.
Bir şey koltuğuma tekme atıyor. Dönüp koltuğu biraz öne çekmeye çalışıyorum.
Kokusunu alabiliyorum.

En acı tarafı da ne biliyor musun? diyor Anne. Tüm bu söylediklerime rağmen? Kendimi farklı hissettiğimden emin değilim. Dersimi alıp almadığımdan bile emin değilim.

Koltuğu biraz daha öne çekiyorum.

Kim var orada? diyorum.

Baskı altındasın, diyor Baba. Hepimiz öyleyiz. Şu anda söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şeyin hükmü yok. Hiçbiri önemli değil ve hiçbiri gerçek bizi yansıtmıyor. Yaşadığımız şey tam bir travma, Ursula. Dahası şahit olduğumuz şeyler karşısında hiç kimse ama *hiç kimse* akıl sağlığını koruyamazdı.

Bazıları korurdu, diyor Anne. Bazıları korurdu.

Bir şey mi dedin, Bela? diye soruyor Baba.

Cevap vermiyorum.

Ah Tanrım, diyor Anne. Her şeye en başından başlayabilseydim... ne yapardım acaba?

Şimdi sırası değil, diyor Baba. Eve gitmemiz lazım. Bizi sağ salim eve ulaştır yeter ya da istersen ben süreyim. Şu anda düşünmemiz gereken tek şey bu.

Anne yine pis pis gülüyor.

Bu tam sensin işte, diyor Anne. Tam sensin.

Ah, hadi ama, diyor Baba.

Şimdi bile, *şimdi* bile, her şeye iyi yanından bakmaya çalışıyorsun. Bunun benim üstümde nasıl bir baskı yarattığından haberin var mı?

Ne baskısı?

Karanlık olma baskısı.

Tamam, artık iyice saçmalamaya başladın.

Öyle mi? Ben çocuğumuza annelik yapmaya çalışırken sen Bela'nın en iyi arkadaşı olup çıktın.

Bu kötü bir şey mi?

Hayır. Ama aynı zamanda evet. Bu bir denge meselesi. Sen ışıksan karanlık kim? Gördün mü?

Bizim sapağa geliyoruz.

Sana söylüyorum, diyor Anne. Burada bir şey var. Tüm bunların bir cevabı var. Fakat o cevabı bir türlü bulamıyorum.

Bu yaşadıklarımızı kimse hak etmez.

Belki bazıları ediyordur, diyor Anne.

Koltuğu öne çektiğimde açılan o daracık boşluktan bagaja bakıyorum.

Al işte, eve gidiyoruz, diyor Anne. Bak, sapaktayız. Yaklaştık. Peki sonra ne olacak?

Yüzümü o boşluğa biraz daha yaklaştırıyorum. Bagajda hiçbir şey göremiyorum.
Karanlıktan başka hiçbir şey. Koku da yok.

Çalışacağız, yaşayacağız, seveceğiz ve yolumuza devam edeceğiz çünkü güçlü insanlar böyle yapar, diyor Baba.

Biz güçlü değiliz, diyor Anne.

Hep güçlüydük.

Anne başka bir yola sapıyor ve eve yaklaştığımızı anlıyorum çünkü köşedeki Dream Cream'i tanıyorum.

İkinizi de seviyorum, diyor Anne. Ve bunca zamandır hiçbir şey için şükretmediğim için özür dilerim.

Tekrar dönüyor. Ben de koltuğu olması gereken yere geri itiyorum.
Sokağımızdayız.
İşte evimiz.
Anne garaj yoluna giriyor.
Anneanne'nin arabası burada.

Ne? diyor Anne, Anneanne'nin arabasını görünce.

Ona mesaj attım, diyor Baba. Buraya geldiğimizde yanımızda bizi seven biri olsun istedim.

Hemen kapıyı açıyorum, sonra Anne'yle Baba da arabadan iniyor. Anneanne de kendi arabasından iniyor. Yürüyerek yanıma geliyor.

Selam, Bela, diyor.

Sen gerçekten benim anneannem misin, Anneanne Ruth?

Anne'yle Baba'ya hiç bakmadan diyor ki,

Elbette.

Sonra dördümüz birden garaj yolunda durup eve dönüyoruz.
Küçücük bir sokakta küçücük bir aile.
Eve bakıyoruz.
Ve içeride olup biten her şeye.

50

Gölün orada hoşuna gitmeyecek birtakım haberler aldığını duydum, diyor Anneanne.

Oturma odasındaki kanepedeyiz. Sadece ikimiz. Anne ve Baba üst katta.
Evin artık güvenli olduğunu mu düşünüyorlar, yoksa umursamıyorlar mı bilmiyorum. Belki de evde dört kişi olduğumuz için kimse yalnız kalmayacağındandır.

Bu konuda konuşmak istemiyorum, diyorum.

Anlıyorum. Ben de istemiyorum aslında, diyor. Ama mesele de bu ya... Muhtemelen konuşmalıyız. Yaşın ilerledikçe fark edeceksin ki insanların konuşmaktan kaçındığı konular ileride öyle bir arapsaçına döner ki işin içinden çıkmak mümkün olmaz. Hayatım boyunca insanlar bana siyasetten ve dinden bahsetme dediler ama şu dünyanın hâline bak. Meseleler de tıpkı insanlar gibi hastalanabilir. İlgi isterler. İlaç isterler. *Konuşulmak* isterler. Hâliyle sana gölün ve kumsalın nasıl olduğunu sormayı çok istesem de aslında aldığın o haber hakkında konuşmamız gerekiyor. İşin sırrı bu, Bela. Püf noktası. Yaşlanmanın, yaşamanın, bu hayata katlanmanın püf noktası. Her şey *kalple* ilgili.

Bu dünyada insanlara kalbini ne kadar açabilirsin, açık fikirli olmayı ne kadar sürdürebilirsin, insanlar ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın onlara nazik davranmaya ne kadar devam edebilirsin... Yalnız, şunu unutma ki, bazı şeyler kabul edilemez. Elbette. Hayal gücümüzün sınırlarını zorlayan zalimler ve zalimlikler de var. Fakat bu... annenle babanın sana söylediği şey... kalpten gelen bir şey. Annen şu anda öyle düşünmüyor olabilir ama o bile zamanla kendini hırpalamayı bırakacak. Bir yetişkinin bile çabucak hazmedemeyeceği bir gerçeği küçücük bir çocuğa anlatmadığı için kendini suçlamaktan vazgeçecek. Babana gelince... peki ya o? Ondan daha yakın bir arkadaşın var mı? Bu hayatta sana ondan daha iyi davranan biri oldu mu hiç? Görüyorsun ya, Bela... Her şey *kalpte* bitiyor. Kalbini bir ev gibi düşünmeni istiyorum. Daha kolayına gelecekse bu ev gibi. Hepi topu birkaç oda var, değil mi? Ama aynı zamanda ne kadar çok yer var. Kalbin de aynen böyle. Mesela bu evde yemek odası var, oturma odası, mutfak, antre, merdivenler, yatak odaları, koridorlar ve banyolar. Fakat bunlar sadece sınırları çizilmiş yerler, anlıyor musun? Bunlar sadece isimleri olan boşluklar. Peki ya odaların *arasındaki* boşluklar ne olacak? Bir ayağın yemek odasında, diğeri antredeyken neredeyim dersin? O anda neredesin? Yahut merdiveni yarısına kadar çıktığında... Üst katta mısın, alt katta mı? Oturma odasıyla mutfağın farklı yerler olduğunu söyleriz ama aralarında sadece bir tezgâh yok mu? Bu onları tek bir yer yapmaz mı? Bir evde o kadar çok dip köşe vardır ki, Bela. İşte... Kalbinde de bir o kadar dip köşe var. Hatta bazıları gözünün önünde. Demek ki yapmamız gereken şu: Evimize neyin *girmesine* izin vereceğimize, kalbimize neyin *girmesine* izin vereceğimize karar vereceğiz. Bir evde mobilyalar olur. Evcil hayvanlar olur. Misafirler olur. Ama bir eve girmesine izin verilen duygular da vardır, tıpkı kalbindeki duygular gibi. Sözün özü, yaşlanmanın püf noktası, akıl sağlığını kaybetmeden bu hayatla baş etmenin püf noktası evinde

ve kalbinde hangi duyguların barınacağına karar vermektir. Bazı insanlar karanlık duyguların içeri girmesine izin verir, kimileriyse karanlık duyguları kapıdan içeri bile sokmaz fakat bu çok meşakkatli bir iştir. Bence en iyisi, ikisinin sağlıklı bir karışımını buyur etmektir. Yine de asıl dikkat edilmesi gereken duygular yerinden kımıldamayan, taştan yapılmış olanlardır. Dün gece annenle babandan seni pek tabii sarsan bir şey öğrendin. Bazı insanlar şu anda hissettiğin duygunun heykelini dikerler. Öyle ki evlerinin ortasına yerinden kımıldatılması imkânsız, kaskatı bir heykel dikmiş olurlar ve ihtiyarlayana kadar da onunla yaşarlar. Bunu sana şimdi anlatmamın sebebi bir an önce bu duygulardan kurtulman gerektiğini düşünmem değil; bir heykel evde ne kadar uzun süre kalırsa onu dışarı çıkarmanın o kadar zor olduğunu bilmem. Bu yüzden lütfen sadece bir düşün. Evini düşün, kalbini düşün, ikisine de nelerin girmesine izin vereceğini düşün.

Anneanne söylediği her şeyi anlayıp anlamadığımı merak edermiş gibi bakıyor bana.

Bu evde kaç oda var? diye soruyor.
Bilmiyorum.
Tahmin et bakayım.
Bilmiyorum.
Tahmin et.
Şey... on tane mi?
Tamam. Bu evde on oda var. Peki bu evde ne kadar *yer* var?

Yatak odamın videosunu düşünüyorum. O küçük pencerede odamın ne kadar küçük göründüğünü düşünüyorum.

Sandığım kadar çok yok, diyorum.

Anneanne onu şaşırtmışım gibi bakıyor.

Ah... Bir daha düşün, Bela. Bu evde piyano çalmayı öğrenebilirsin. Öğrendin diyelim... Ya bu dünyanın dört bir yanında konserler vermene vesile olursa? O zaman bu ev dünya kadar büyük olmaz mı? Bazen insanlar, özellikle de büyüdüklerinde, çocukluklarının geçtiği evleri ziyaret ederler. Neden biliyor musun? Çünkü çocuklukları o evin içinde geçmiştir. Ve senin çocukluğun da bu evin içinde geçiyor. Çocukluğun ise hayatın geri kalanında çok önemli bir rol oynamak gibi bir huyu vardır. Evi daha büyük yapmaz mı bu? Bu kadar önemli bir şey evde daha fazla yer açmaz mı?

Cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Aradığımız şey *yer* işte, diyor Anneanne. Hayatımız boyunca. Büyüyebileceğimiz, sevebileceğimiz, serpilebileceğimiz, dertten tasadan kurtulabileceğimiz, başarılı olabileceğimiz, hayallerimizin peşinden koşabileceğimiz bir yer. Her evde bir sürü yer vardır çünkü o evlerin içinde insanlar yaşar ve o insanlar sonsuz sayıda şey yapmaya devam ettikleri sürece sonsuzdurlar. Annenle babanın seni burada büyütüyor olması büyüyünce onlara benzeyeceğin anlamına gelmez. Anlıyor musun? Mesela ben tıpkı annen gibi miyim?

Hayır, diyorum.

Kesinlikle. Sen de ne tıpkı annen gibisin ne de tıpkı baban gibi. Gerçi ona annenden daha çok benziyorsun.

Anne'yle Baba'nın merdivende konuştuklarını duyuyorum. Nerede yatacağımızı konuşuyorlar. Baba, Lois'in planının işe yaramış olabileceğini ve artık endişelenmemize gerek olmadığını söylüyor. Anne ise planın işe yaradığından yüzde yüz emin olana dek endişelenmeyi bırakmamamız gerektiğini söylüyor.

Yer, diyor Anneanne. Yer ve odalar. Bir odada her şey olabilir. Ve bir şey evinden ya da kalbinden çıktığında onun yerine geçecek başka bir şeye yer açılır. Kaskatı heykeller dikmenin akıl kârı olmamasının sebebi budur işte. Heykeller kımıldamadan, akmadan, büyümeden o yeri işgal eder durur. Anlıyor musun?

Anne, Baba'ya sırayla uyumamız gerektiğini söylüyor.
Baba artık normal insanlar gibi yaşayabileceğimizi söylüyor.
Kameranın biz yokken kaydettiği görüntüleri izlemiş ve evde hiçbir şey yokmuş.

Ve bazı odalarda sırlar vardır, diyor Anneanne. Bazı sırların içindeyse bir sürü yer. Bence senin dün gece öğrendiğin sır da içinde pek çok yer olanlardan. Farklı şekillerde algılanabilecek, zaman içinde irdelenecek, sana mantıklı gelecek pek çok yer. Fakat bu durum tıpkı kalbinde olduğu gibi evinde de birtakım şeylerin saklanabileceği köşeler, dolaplar ve yerler olduğu gerçeğini değiştirmez. Sana asıl söylemek istediğim buydu aslında. Benim gibi biri, sevdiğin biri çıkıp da sana böyle şeylerin olabileceğini söylemediği sürece evinde ya da kalbinde birtakım şeylerin saklandığını fark edemeyebilirsin bile. Sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlıyor musun?

Evet, diyorum.

Güzel. Bu çok güzel.

Anne'yle Baba holden geçip oturma odasına giriyorlar.

Birinin nöbet tutması lazım, diyor Anne.

Saat epey geç oldu. Dışarısı karanlık. Biz eve dönerken güneş çoktan batmıştı.

Ben beklerim, diyor Anneanne. Cin gibiyim.

Ama gerçekten uyanık kalman lazım, diyor Anne.

Beklerim dedim ya?

Amacımız sana neyi nasıl yapacağını söylemek değil, diyor Baba. Sadece... çok yorgunuz.

Açıklamaya gerek yok, diyor Anneanne. Anlıyorum.

Elini benimkinin üstüne koyuyor.

Peki sen? diyor. Sen yorgun musun?

Hayır, diyorum.

Çünkü değilim. Bir daha uyuyabileceğimi de sanmıyorum.

Biz yemek odasında yatarız, diyor Anne. Böylece siz ikiniz oturup film falan izleyebilirsiniz.

Anneanne hafifçe elimi sıkıyor. Biz ayağa kalkarken Anne'yle Baba koltukların minderleriyle battaniyeleri yatak odasına taşıyor. Anneanne ne tarz bir film izlemek istediğimi soruyor ya da film izlemek yerine Michigan yapbozunu yapmayı tercih edip etmeyeceğimi. Fark etmez, yapboz olur, diyorum.

Sabah görüşürüz, diyor Baba.

Ona cevap vermiyorum.

Bela, diyor. Özür dilerim.

Cevap vermiyorum.

Ama aniden... cevap veresim geliyor sanki.

Anneanne'nin söylediklerini düşünüyorum ve Baba'ya sorun olmadığını, bana anlattıkları şeyin heykelini dikmeyeceğimi söylemek istiyorum.

Onu evimde istemediğimi.

İyi geceler, diyor Baba.
İyi geceler, diyor Anne diğer odadan.

Baba hole doğru yürürken Anneanne yapbozu Baba'nın oturma odasında duran çalışma masasına koyuyor ve diyor ki,

Sen iyi bir insansın, Bela.

Sonra parçaları birleştirmeye çalışıyoruz ama çok zor çünkü hepsi birbirine benziyor. İki parçayı birleştirdiğimizde Anneanne heyecanlanıyor. Balığı neredeyse tamamlıyoruz, elma ağacının çiçekleri pembe olduğu için onu yaparken de pek zorlanmıyoruz ama su gerçekten zor.
Üst kattan bir gıcırtı geliyor. Başımı kaldırıp yukarı bakıyorum. Tekrar Anneanne'ye baktığımda gülümsüyor çünkü az önce yerlerine cuk diye oturan üç göl parçası buldu.

Başaracağız, Bela, diyor. Yemin olsun çözeceğiz.

51

Meğer uykum varmış.

Anneanne'yle yapboz yapıyoruz, gözlerimi kapıyorum ve başım yapboza doğru düşüyor. Anneanne kafamın tepesine dokunup biraz daha dayanmamı söylüyor. Şu yapbozu kolaylayalım, diyor. Birbirimize yoldaşlık edelim, diyor. Ben de ona uyanık olduğumu söyleyip duruyorum. Çünkü uyanığım. Sadece uykum var. Uyumuyorum. Parçaları birleştirmeye devam ediyorum ama gitgide zorlaşıyor. Anneanne kıyının birazını bitirmiş bile. Diyor ki,

Burada kaldınız. Tam burada. Hatta galiba kumsalın tam şurasında.

Yapboz parçasıyken gözüme çok daha küçük görünüyor ama sanırım Anne'yle Baba'nın sırlarını benimle paylaştıkları noktayı seçebiliyorum. Gözlerimi kapayıp açıyorum ve Anneanne kıyının, gölün ve sazlığın birazını daha bitirmiş oluyor. Diyorum ki,

Burayı hatırlıyorum.

Hatırlamalısın da zaten, diyor Anneanne.

Gözlerimi kapayıp açıyorum ve Anneanne parçaları sanki ışık hızıyla yerleştirmiş gibi geliyor çünkü sazlık da göl de genişlemiş ve su sanki dalgalanıyor. O dalgalara bakıyorum ve içlerinden birinin hareket etmediğini görür gibi oluyorum.
Yapboza iyice yaklaşıyorum.
Anneanne'nin kafamın tepesine dokunmasıyla gözlerimi açıyorum. Oysa gözlerimin kapandığının farkında bile değildim.

Bana yoldaşlık et, diyor tekrar.

Ediyorum. İki parçayı birleştiriyorum ama uzanıp elimdeki parçaları alıyor, ikisini birbirinden ayırıyor ve hayır, yanlış olmuş, bunlar birbirine uymuyor, diyor. Gözlerimi kapayıp açıyorum. Bir de bakıyorum ki yapbozun birazını daha bitirmiş. Göl genişlemiş. Kumsal da.
O anda dalgalardan birinin dalga olmadığını fark ediyorum. Ve kumsalda minicik noktalar görüyorum. Onları görünce de Anne'yle Baba'nın benimle paylaştıkları sır geliyor aklıma.

Sen benim gerçek anneannemsin, diyorum.
Aynen öyle, diyor Anneanne.

Birkaç parça daha koymasıyla yol da yavaş yavaş ortaya çıkıyor. O esnada diyor ki,

Bu sizi eve getiren yol. Tam burada. İşte bu.

Yatak odam gibi o da gözüme küçücük görünüyor. Diyorum ki,

O yolda bir aileye yer yok.
Elbette var, diyor Anneanne. Her zaman sandığından daha fazla yer vardır. Ve bir oda asla sadece bir oda değildir.

Gözlerimi kapıyorum. Açıyorum.
Baba yemek odasında horluyor. Belki Anne de horluyordur.
Nefes alıp verdiğini duyar gibiyim.
Mutfağa bakıyorum çünkü Anne'nin sesi oradan geldi sanki.

Ya uykularında ölürlerse? diye soruyorum.

Uykularında ölürlerse sonsuza dek onlardan nefret ettiğimi sanacaklar diye korkuyorum.

Ölümün en güzelidir, diyor Anneanne. İnsanın uykusunda ölmesi.

Uyanık kalmaya çalışıyorum.

Bu yol kesinlikle o yol, diyor Anneanne. Sadece birkaç saat önce buradaydın.:..

Kumsala dokunuyor.

Ve şimdi de buradasın.

Şu anda bulunduğumuz yeri, oturma odasını işaret ediyor.

Gördün mü? Eviniz on odalı bir evden çok daha büyük, Bela. Hayatın boyunca yaşayıp yaşayabileceğin her şey kadar büyük.

Evet, diyorum.

Ama kafamı dik tutamıyorum, gözlerim kapanıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda Anneanne yapbozun o kadar büyük bir bölümünü bitirmiş ki CHAPS yazısını okuyabiliyorum.

İyice yakından bakıyorum, kumsaldan Chaps'e giden yolda küçücük bir araba görür gibi oluyorum.

Gittikçe kolaylaşıyor, diyor Anneanne. Sanki kapının kilidi açılmış gibi.

Evimiz nerede? diye soruyorum.

CHAPS yazısının yanındaki bir noktayı işaret ediyor, ona bakarken parmağının üstündeki tüyler dikkatimi çekiyor.
Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama artık yanımda oturmuyor.
Mutfakta ayakta duruyor.

Midem kazındı, diyor. Sen uyuklayıp duruyorsun fakat ben hâlâ cin gibiyim.

Gözlerimi kapıyorum, onları tekrar açtığımda Anneanne artık mutfakta değil. Sandalyesinde de değil.
Oturma odasının diğer ucunda durmuş oradan bana bakıyor.

Anneanne, diyorum. Sen benim gerçek anneannemsin.

Hiçbir şey söylemiyor. Gözlerimi kapayıp açıyorum ve artık odada değil. Kanepeye bakıyorum, orada da yok. Baba'nın yemek odasında horladığını duyuyorum, Anne'nin soluk sesleriyse çok yakında. Masanın karşısındaki sandalyeye bakıyorum, Anneanne orada oturuyor.

Ay! diyorum.

Her ev aslında tek bir odadan ibarettir, Bela, diyor. Kararlarla dolu tek bir odadan. Şuraya bir duvar ör, buraya bir kapı aç. Şurada bir köşe olsun, buraya bir dolap koy. Ya mutlu bir yuva kurarsın ya da mutsuz bir yuva. Ya yalanlarla örülü bir yuva kurarsın ya da ihanetle lekelenmiş bir yuva. Ya soğuk bir

yuva kurarsın ya da daha soğuk bir yuva. Hepsi tek bir oda. Hepsi senin elinde.

Hole bakıyorum. Anne'yle Baba'yı uyandırmak istiyorum.

Evine dolap koyar mıydın? diye soruyor Anneanne.
Anneanne Ruth? diyorum.
İnsanları evine davet eder miydin? diyor.

Bundan sonra ne diyeceğini biliyorum. Söylemesini istemiyorum.

Kalbine?

Sandalyeden iniyorum.
Koşuyorum.
Odadan fırladığım gibi holden sokak kapısına doğru koşuyorum. Arkamdaki oturma odasından gıcırtılar geliyor.
Holdeki dolabı açıp içine giriyorum, sonra da kapıyı arkamdan kapıyorum. Evin gıcırdadığını duyuyorum. Koridordan gelen gıcırtıyı, Baba'nın horultusunu, Anne'nin horultusunu. Bağırıp yardım çağırmak istiyorum ama Öbür Anne'nin nerede saklandığımı öğrenmesini istemiyorum.

İmdat, diyorum.

Ama sesim fısıltıdan farksız.
Şimdi sadece kulak kesiliyorum. Holün diğer ucundan bir gıcırtı geliyor, bir tane de merdivenin oradan fakat bu hafif bir gıcırtı. Sanki ev hep gıcırdıyormuş da ben duymuyormuşum gibi. Fakat şimdi duyuyorum ve dolabın içinde silah niyetine kullanabileceğim süpürge sapı ya da sopa gibi bir şeyler arı–
Anneanne üst katta feryat ediyor.
Sesi çok kötü geliyor.

Yemek odasındaki Anne'yle Baba uyanıyor. Anne'nin Baba'ya o sesin ne olduğunu sorduğunu duyuyorum.
Ve onlara Öbür Anne'nin burada olduğunu haber vermek istiyorum ama Öbür Anne'nin nerede saklandığımı öğrenmesini istemiyorum.
İyice yaklaştı.
Ne kadar yaklaşabilirse o kadar.

Bela? diyor Baba.
Anne? diyor Anne.

Anneanne bir feryat daha koparıyor.
Hâlâ üst katta ve şöyle bağırıyor,

Benden uzak dur!
Bu annem, diyor Anne. Tanrım, Russ. Bu *annem*.

Bana yardımı dokunabilecek bir şey arıyorum el yordamıyla ama burada sadece ceketler ve kabanlar var.

Anne! diye haykırıyor Anne.
Ursula, diyor Baba. *Bela nerede?*

Şimdi bütün ev gıcırdıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ama içerisi karanlık. Derken Anneanne bir feryat daha koparıyor. Anne'yle Baba üst kata koşuyorlar, şimdi o kadar yakınımdalar ki!

Buradayım! diye bağırıyorum. *Anne! Baba!*

Ama paldır küldür yukarı çıkıyorlar, Anneanne haykırıyor, Öbür Anne hırlıyor.

Anne! diye bağırıyor Anne.

Ruth! diye bağırıyor Baba.
Buradayım! diye bağırıyorum.

Ama o karanlığın içinde sesleri o kadar uzaktan geliyor ki... Derken müthiş bir gürültü kopuyor, merdivenlerde gök gürlüyor sanki. Üst katta Anneanne'nin başı belada. Kendimi koruyabileceğim bir şey aranıyorum ve dolapta, ceketlerle paltoların arasında bir el hissediyorum.
Çığlık atıyorum.
Dolabın kapısını tekmeleyerek açıyorum.
Ve oturma odasından gelen ışıkta, dolaptakinin Anneanne Ruth olduğunu görüyorum.
Gözleri kapalı, ellerini göğsünde kenetlemiş.

Anne! diye bağırıyor Anne üst katta.

Öbür Anne hırlıyor.
Anneanne haykırıyor.
Ama Anneanne üst katta değil ki.

Ah, Anne, diyorum. Ah, Baba.

Merdivenin tepesine bakıyorum, yukarının ışığı kapalı. O kadar karanlık ki... Anne'nin çığlığını duyuyorum, Baba'nın inlediğini duyuyorum ve o anda güm diye bir ses geliyor. Tıpkı Baba'nın benden bir masayı taşımasına yardım etmemi istediği ama masanın üstünde duran cam kâseyi düşürüp kırdığımız zamanki gibi. *Cama yaklaşma,* demişti. *Aklım neredeydi de küçücük çocuktan koca masayı taşımama yardım etmesini istedim,* demişti sonra da. Katıla katıla gülmüştük çünkü hem korkmuştuk hem çok ses çıkmıştı hem de tek yapmamız gereken masayı taşımaya kalkışmadan önce kâseyi oradan almaktı.

Baba...

Bütün ev gıcırdıyor.
Anne çığlık atıyor. Bir an sonra Öbür Anne'nin sesi öyle bir derinleşiyor ki camlar zangırdıyor ve odamdaki dolapta bir şeylerin kıpırdandığını duyup da Anne'nin kollarına koşarken düştüğüm zamanki gibi bir güm sesi daha duyuyorum.

Anne, diyorum. Baba...

Ve ev
sessizliğe
gömülüyor.
Koca evin hiçbir yerinde çıt çıkmıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ama merdivenin bittiği yeri göremiyorum.

Anne, diyorum. Baba...

İlk basamağa basıyorum, merdiven gıcırdıyor.

Anne, diyorum. Baba. Benim. Bela.

İkinci basamağa adımımı atıyorum ama o da gıcırdıyor. Üçüncü basamak gıcırdıyor. Dördüncü basamak gıcırdıyor. Ve üst katta bir kapının kapandığını duyuyorum. Sesleniyorum:

Anne! Baba! Benim! Bela!

Beşinci basamak gıcırdıyor. Artık hepsi gacır gucur sesler çıkarıyor çünkü koşuyorum, merdivenleri koşarak çıkıyorum. En tepede duruyorum.

Anne? Baba?

Odamdan azıcık ışık geliyor. Kendimi bildim bileli kocaman sandığım ama sonra küçücük olduğunu öğrendiğim odamdan.

Benim, diyorum. Bela.

Odama bakıyorum. Anne yerde yatıyor, yüzü halıya gömülü.

Anne, diyorum. Uyandım ben. Artık uyuyabilirsin. Ben hepinizin yerine nöbet tutarım.

Odama giriyorum.
Baba yerde yatıyor, yüzü halıya gömülü.

Sorun yok, Baba. Uyanığım. Ben hepinizin yerine nöbet tutarım.

Yatağıma doğru yürüyorum.

Benim, diyorum. Bela.

Yatağıma tırmanıyorum. Etrafı bulanık görüyorum çünkü ağlıyorum. Yatak odam ayın hep yaptığı gibi maviye boyanmış. Yorganımın altına girip diyorum ki,

İyi geceler, Anne. İyi geceler, Baba.

Ve Öbür Anne dolaptan çıkıyor.
Bana onu ilk gördüğümdeki gibi bakıyor. Yorganımı burnuma kadar çekiyorum çünkü ağlıyorum ve burnumu silmem gerekiyor. Bir arkadaşa ihtiyacım var.

Merhaba, ufaklık, diyor Öbür Anne. Sensin. Sen Bela'sın.

Gelip yatağımın yanına çöküyor ve diyor ki,

Kalbine girebilir miyim?

Anne'yle Baba'nın aslında ne kadar mutlu olabileceklerini düşünüyorum. Filmlerdeki şakalara güldüklerini, hayvanat bahçesinde nasıl da el ele tutuştuklarını hatırlıyorum.
Ve diyorum ki,

Evet.

Öbür Anne'nin gözleri aniden yer değiştirip olmaları gereken yere dönüyor.
Sütlü mavi oluyorlar ve sonra...
...Öbür Anne yok oluyor.
Ve kendi evimden kovulmuşum gibi hissediyorum kendimi. Etrafımda bir dolabın yükseldiğini hissediyorum. Kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir köşede sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Sanki en ufak bir ses çıkaracak olsam insanlar evime musallat olanın ben olduğumu düşünecek. Ben, Bela.

Öbür Anne, diyorum. Neredesin?

Ama nerede olduğunu biliyorum.
Şimdi yatağımda oturuyor. Bir saniye önce benim oturduğum yerde.
Ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış.
Ve burnunu silmesi gerekiyor.
Ve galiba nereye gittiğimi de biliyorum.
Evet.
İleride, Öbür Anne'nin geldiği yeri görebiliyorum artık.
Ve orası bir dolap değil.
Hayır.

Bir sürü yerin olduğu koskocaman bir boşluk.
Hayır, kalp de değil.
Hayır.
Belki orada, o koca boşlukta kendime bir arkadaş bulurum.
Beni karanfil edecek birini.
Belki.
Hayatım boyunca yaptığım her şeyi, insanların söyledikleri her şeyi içine alacak kadar büyük bir boşluğun köşesindeymişim gibi hissediyorum kendimi.
Sanırım kalbimde Anne, Baba ve benden fazlasına yer yoktu.
Öbür Anne işte buradan geliyor.
O burada yaşıyordu.
Derken kendi sesimi duyuyorum. Biri diyor ki,

Merhaba, ben Bela...

* * *

Burada bolca yer var.
Bir sürü yer.
Ama sesimin yankılandığı yer bir ev değil.
Bir yuva hiç değil.

– Michigan
Sonbahar, 2023

TEŞEKKÜRLER

Bazı açılardan bir kitap, bir sahne prodüksiyonuna benzer. Taslak aşaması genellikle solo bir performans gibidir; tek bir yorgun sahne ışığının altında yankılanan yalnız bir monolog... Orada olmak muazzam bir duygudur. Fakat işin bitmiş hâli çok daha derin ve karmaşıktır; zaten bu sayede çok daha iyi bir hâle gelir. Birilerinin deyimiyle "perde arkasında" çok şey olup biter. Katkılarından dolayı şu harika insanlara teşekkürlerimi sunmak isterim:

Kristin Nelson, Wayne Alexander, Ryan Lewis, Tricia Narwani, Scott Shannon, Keith Clayton, Alex Larned, Ayesha Shibli, David Moench, Ada Maduka, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Sabrina Shen, Diane Hobbing, Cindy Berman, Scott Biel, Ross Jeffery, Ryan Malerman, Jonathan Janz, James Henry Hall, Jim Burning ve Allison Laakko.

Ve dolabın kapısını açtığı için, her daim ve sonsuza dek, Dave Simmer'a teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Josh Malerman, *New York Times* çoksatan yazarı olmanın yanı sıra High Strung rock grubunun iki şarkı sözü yazarından ve solistinden biridir. İlk romanı *Kafes*, Netflix'in aynı isimli filmine ilham kaynağı olmuştur. Diğer popüler romanları arasında *Carol Gömülmeden*, *Teftiş*, *Gölün Dibindeki Ev*, *Pearl*, *Goblin*, *Daphne* ve *Kafes*'in devam kitabı olan *Malorie* yer almaktadır. Malerman nişanlısı sanatçı ve müzisyen Allison Laakko'yla birlikte Michigan'da yaşamaktadır.

joshmalerman.com
X: @JoshMalerman
facebook.com/JoshMalerman
Instagram: @joshmalerman

Kafes kitabının _New York Times_ çoksatan yazarından, sorunlu ailesi Öbür Anne adını verdiği bir varlık tarafından hedef alınan küçük bir kızın gözünden anlatılan tüyler ürpertici bir korku romanı.

Sekiz yaşındaki Bela'nın tüm dünyası Anne, Baba ve Anneanne Ruth'tan oluşan ailesinden ibarettir. Tabii bir de her gün ona, "Kalbine girebilir miyim?" diye soran kötücül varlık, yani Öbür Anne vardır.

Evde Öbür Anne'nin Bela'ya aynı soruyu tekrar tekrar sormaktan bıkıp usandığına yorulabilecek birtakım tekinsiz olaylar yaşanmaya başlayınca Bela evet dememesinin bedelini ailesinin ödeyeceğini anlar.

Öbür Anne gittikçe sabırsızlanmakta, güçlenmekte ve cesaretlenmektedir. Oysa Bela'yı ondan sadece aile bağları koruyabilir ama anne babasının evliliğinde çatlaklar baş göstermeye başlar. Bela'nın sırtını dayadığı ailesi dağılmak üzeredir.

Öte yandan Öbür Anne ondan hâlâ bir cevap beklemektedir.

Evdeki Tuhaf Olaylar, en az evleri kadar lanetli bir aile hakkında kaleme alınmış tüyler ürpertici ve tamamen özgün bir korku romanı.

"Elinizden düşüremeyeceğiniz ve sinirlerinizi altüst edecek türden bir eser. Hava kardıktan sonra okumayın."
—HAILEY PIPER

"_Evdeki Tuhaf Olaylar_ insanı gerçekten korkutmayı başaran nadir romanlardan. Ciddiyim... Bu kitabın _Şeytan_'dan (_The Exorcist_) aşağı kalır yanı yok."
—STEPHEN KING

Ko
Ko
nages (tavşan)

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin